

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURA DAVE

"Owen'in benim için anlamı buydu. O benim evimdi."

B A N A

S Ö Y L E D İ Ğ İ

S O N Ş E Y

GERİLİM

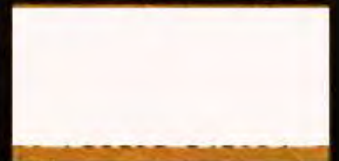

Ailemle ilgili bildiğimi sandığım her şey bir gün küçük bir notla paramparça oldu. Ama gerçeği bulacağım, bedeli ne olursa olsun...

Owen Michaels ortadan kaybolmadan önce karısına iki kelimelik, gizemli not bıraktı: Onu koru. Hannah Hall, hissettiği şaşkınlığa ve endişeye rağmen kocasının notta tam olarak kimi kastettiğini biliyordu: Owen'in eski eşinden olan, on altı yaşındaki kızı Bailey. Çocukken annesini trajik bir şekilde kaybetmiş Bailey ile Hannah artık büyük soru işaretleri ve yepyeni korkularla baş başa kalmışlardı...

FBI, Owen'in çalıştığı teknoloji firmasının patronunu tutukladığında, ardından bir Amerikan polisi ile FBI ajanı da evlerine sorgu için geldiğinde bu ani kayboluşun ardındaki gerçeğin bir hayli çetrefilli olduğu ortaya çıktı ve Hannah kocasının aslında ona, gerçek kimliği de dâhil olmak üzere pek çok yalan söylediğini fark etti. Ancak Owen'in aslında kim olduğu ve neden ortadan kaybolduğunu anlamanın anahtarı ellerindeydi: Bailey.

Hannah ile Bailey geçmişle ilgili gerçeği birlikte keşfetmek için yola koyuldular ancak sırrın parçalarını bir araya getirmeye başladıklarında kendileri için artık asla geriye dönemeyecekleri yepyeni bir gerçek inşa etmeye başlamışlardı...

LAURA DAVE

B A N A

S Ö Y L E D İ Ğ İ

S O N Ş E Y

İngilizceden Çeviren: Duygu Yazıcı

ARTEMİS YAYINLARI

Laura Dave'in Diğer Kitapları

Merhaba Gün Işığı

Sekiz Yüz Üzüm

Boşanma Partisi

The First Husband

London Is the Best City in America

En tatlı mucizelerim
Josh ile Jacob'a
Ve
Her şey için
Rochelle ile Andrew Dave'e

(hadi gidelim dedi adam
çok uzağa değil dedi kadın
çok uzak neresi dedi adam
senin olduğun yer dedi kadın)

-e. e. Cummings

GİRİŞ

Owen her şeyi nasıl kaybettiğim, kendimce bir şeyleri kaybetmeyi nasıl bir sanat haline getirdiğim konusunda benimle hep dalga geçerdi. Güneş gözlükleri, anahtarlar, eldivenler, beyzbol şapkaları, pullar, kameralar, cep telefonları, kola şişeleri, kalem-ler, ayakkabı bağcıkları. Çoraplar. Ampuller. Buz kalıpları. Pek de haksız sayılmazdı. Eskiden bir şeyleri yanlış yere koymaya eğilimliydim. Dikkatimin dağılmasına. Unutmaya.

İkinci buluşmamızda, akşam yemeği için arabalarımızı bıraktığımız otoparkın bilet fişini kaybetmiştim. Herkes kendi arabasıyla gelmişti. Owen daha sonra bu konuda hep benimle dalga geçti; o ikinci randevuya kendi arabamla gitmekte nasıl ısrar ettiğim konusunda şaka yapmaya bayılırdı. Düğün gecemizde bile bu konuda espri yapmıştı. Ben de ikinci buluşma gecesi beni nasıl sorguya çektiğini, geçmişimle ilgili, geride bıraktığım ve beni terk eden erkeklerle ilgili bitmek bilmeyen sorular sorduğunu anlatıp karşılık vermiştim.

İkinci buluşmamızda eski erkek arkadaşlarıma “geçmişte kalmış adamlar” demişti. Onlara kadeh kaldırmıştı ve her ne-redeyseler, ihtiyacım olan şey olmadıkları için onlara minnettar olduğunu, bu yüzden karşımda oturan kişinin kendisi olabildiğini söylemişti.

Beni çok az tanıyorsun, demiştim.

Gülümsemişti. *Öyle hissettirmiyor, değil mi?*

Haksız değildi. En başından beri aramızda çok güçlü bir bağ vardı. Bu yüzden dikkatimin dağıldığını düşünmek istiyorum. Bu yüzden otopark fişini kaybettiğimi.

San Francisco şehir merkezindeki Ritz-Carlton otoparkına park etmiştik. Park görevlisi, oraya sadece akşam yemeği için gittiğimi iddia etmemin bir önemi olmadığını bağırarak söylemişti.

Kayıp bir otopark fişinin ücreti yüz dolardı. “Arabayı haftalarca burada tutmuş olabilirsiniz, nereden bileceğiz ki,” dedi park görevlisi. “Dolandırıcılık yapmaya çalışmadığınızı nereden bileyim? Her kayıp fiş için yüz dolar artı vergi alıyoruz. Tabelayı okuyun.” Eve gidebilmek için yüz dolar artı vergi...

“Kaybolduğundan emin misin?” diye sormuştu Owen. Ama bunu söylerken gülümsüyordu, sanki bütün gece benimle ilgili aldığı en iyi haber buymuş gibi.

Emindim. Kiraladığım Volvo’yu, Owen’ın süslü spor arabasını (içine hiç binmemiş olsam da) ve o gri, uçsuz bucaksız otopark zeminini karış karış aramıştım. İz yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

Owen kaybolduktan bir hafta sonra rüyamda onu o otoparkta gördüm. Aynı takım elbiseyi giyyordu, aynı büyüleyici gülümsemesi vardı. Evlilik yüzüğünü parmağından çıkarıyordu.

Bak, Hannah, dedi. Şimdi beni de kaybettin.

- BÖLÜM 1 -

Bir tahta parçasını alıp en ince yerini arayan
ve delmenin kolay olduğu yerlerde çok sayıda delik açan
bilim insanlarına karşı çok az sabrım var.

– Albert Einstein

Kapıyı Yabancılarla Açarsanız . . .

Bunu televizyonda her zaman görürsünüz. Ön kapı çalınır. Ve diğer tarafta biri size her şeyi değiştirecek haberi vermek için beklemektedir. Televizyonda bu genellikle bir polis memuru ya da bir itfaiyeci, belki de ordudan üniformalı bir subaydır. Ama kapıyı açtığımda, benim için her şeyin değişmek üzere olduğunu öğrendiğimde, haberci, polis ya da federal müfettiş değildi. Futbol forması giymiş on iki yaşında bir kızdı. Diz korumalıkları ve her şeyiyle.

“Bayan Michaels?” dedi kız.

Cevap vermeden önce tereddüt ettim, tıpkı biri bana kim olduğumu sorduğunda sık sık yaptığım gibi. Hem Bayan Michaels’tım hem değildim. Adımı değiştirmemiştim. Owen’la tanışmadan önceki otuz sekiz yıl boyunca Hannah Hall’dum ve sonrasında başka biri olmak için bir neden görmemiştim. Ama Owen ve ben evleneli bir yıldan biraz fazla olmuştu. Ve bu süre zarfında insanları her iki şekilde de düzeltmemeyi öğrenmiştim çünkü asıl bilmek istedikleri Owen’ın karısı olup olmadığıydı.

On iki yaşındaki çocuğun bilmek istediği de kesinlikle buydu; bu da beni, hayatımın çoğunu insanları çocuk ve yetişkin olarak iki geniş kategoride görerek geçirmişken, onun on iki yaşında olduğundan nasıl bu kadar emin olabildiğimi açıklamaya götürüyor. Bu değişim son bir buçuk yılın bir sonucuydu,

kocamın kızı Bailey'nin dostane olmayan bir yaş olan on altı yaşında olmasının bir neticesiydi. Bu, mesafeli Bailey'yle ilk karşılaşmamızda ona olduğundan daha genç görüldüğünü söyleme hatamın bir eseri idi. Bu, yapabileceğim en kötü şey olmuştu.

Aslında belki de ikinci en kötü şeydi. En kötüsü yaşımdan küçük görünmek istediğime dair bir şaka yaparak durumu düzeltmeye çalışmaktı. Bu olaydan beri, on altı yaşındaki biriyle pek şakalaşmamayı ve uzun konuşmalara girmemeyi öğrenmiş olmama rağmen, Bailey'nin bana karşı çok az toleransı vardı. Esasen, Bailey'nin yaşında biriyle uğraşırken etkileşimlerimi asgari düzeyde tutmanın ve mizah girişimlerinden kaçınmanın daha iyi olduğunu anlamaya başlamıştım.

Ama kapı aralığında duran, bir kirli krampondan diğerine yaylanan on iki yaşındaki arkadaşşıma geri dönelim.

"Bay Michaels bunu size vermemi istedi," dedi.

Sonra elini uzattı, avucunun içinde katlanmış, sarı bir kâğıt vardı. Ön yüzünde Owen'ın yazısıyla HANNAH yazıyordu.

Katlanmış kâğıdı aldım, kızın gözlerine baktım. "Özür dilerim," dedim. "Seni hatırlayamadım galiba. Bailey'nin arkadaşı mısın?"

"Bailey de kim?"

Cevabın evet olmasını beklemiyordum. Sonuçta on iki yaş ile on altı yaş arasında bir uçurum vardı. Ama durumu anlamlandırmakta zorlanıyordum. Owen neden beni aramadı? Neden kâğıdı bu kızla birlikte gönderdi? İlk tahminim Bailey'ye bir şey olduğu ve Owen'ın onun yanından ayrılamadığı oldu. Ama Bailey evdeydi, her zamanki gibi benden kaçıyordu, bangır bangır çalan müziği (günün seçimi: *Beautiful: The Carole King Musical*) merdivenlerden aşağıya kadar geliyor, odasında istenmediğimi bana hatırlatıyordu.

“Özür dilerim. Biraz kafam karıştı da... Bay Michaels’ı nerede gördün?”

“Koridorda yanımdan geçti,” dedi kız.

Bir an için bizim koridoru, hemen arkamızdaki boşluğu kastettiğini düşündüm. Ama bu hiç mantıklı gelmedi. Körfezde yüzen bir evde yaşıyorduk, yaygın adıyla yüzen evler. Ve burada, Sausalito’da yüzen evlerden oluşan bir topluluk vardı. Dört yüz tane. Burada hepsi yüzen evdi, hepsi camdan ve manzaralıydı. Kaldırımımız iskelemiz, koridorumuz ise oturma odamızdı.

“Yani Bay Michaels’ı okulda mı gördün?”

“Evet, dedim ya.” Bana bir bakış attı, sanki *başka nerede olabilir* der gibiydi. “Ben ve arkadaşım Claire antrenmana gidiyorduk. Ve bizden bunu size bırakmamızı istedi. Antrenman bitene kadar okuldan ayrılamayacağımı söyledim, o da tamam dedi. Bize sizin adresinizi verdi.”

Kanıt olarak ikinci bir kâğıt parçasını gösterdi.

“Ayrıca bize yirmi dolar verdi,” diye ekledi.

Para elinde değildi. Belki de geri alacağımı düşündüğünden elinde tutmuyordu.

“Telefonu bozulmuş galiba ve size ulaşamamış. Bilmiyorum. Bunu bize vermek için zar zor durup vakit ayırdı.”

“Yani... telefonunun bozuk olduğunu mu söyledi?”

“O söylemese telefonun bozuk olduğunu nasıl bilebilirim ki?”

Sonra telefonu çaldı ya da ben belinden çıkarana kadar bunun bir telefon olduğunu düşündüm ama daha çok yüksek teknolojili bir çağrı cihazına benziyordu. Çağrı cihazları geri mi dönmüştü?

Carole King şov melodileri. Yüksek teknoloji çağrı cihazları. Bailey’nin muhtemelen bana karşı sabrı olmamasının bir başka

nedeni daha. Gençlerin dünyası hakkında bilmediğim birçok şey vardı.

Kız, Owen'ı ve yirmi dolarlık görevini çoktan geride bırakmış bir şekilde cihazına dokundu. Gitmesine izin vermekte isteksizdim, hâlâ neler olup bittiğinden emin değildim. Belki de bu garip bir şakaydı. Belki Owen bunun komik olduğunu düşünüyordu. Ben komik olduğunu düşünmüyordum. En azından şimdilik.

“Görüşürüz,” dedi kız.

Rıhtımdan aşağı doğru yürüdü. Gittikçe küçülmesini izledim, körfezin üzerinde güneş batıyor, bir avuç erken akşam yıldızı kızın yolunu aydınlatıyordu.

Sonra kendim dışarı çıktım. Owen'ın (benim sevgili ve aptal Owen'ımın) rıhtımın kenarından fırlamasını, futbol takımının geri kalanının da onun arkasında kıkırdamasını, birçoğunun görünüşe göre anlamadığım şakayı bana anlatmasını umuyordum. Ama o orada değildi. Kimse yoktu.

Ben de içeri girip ön kapıyı kapattım. Ve hâlâ elimde katlanmış duran sarı kâğıt parçasına baktım. Henüz açmamıştım.

O sessizlikte, kâğıdı açmayı ne kadar istemediğimi fark ettim. Notta ne yazdığını bilmek istemiyordum. Bir yanım hâlâ o son âna tutunmak istiyordu; bunun bir şaka, bir hata, büyük bir hiç olduğuna inanmaya devam ettiğim o ana, artık durduramayacağım bir şeyin başladığından emin olmadan önceki o ana.

Kâğıdı açtım.

Owen'ın notu kısaydı. Tek satırdı, kendi başına bir bulmaca gibiydi.

Onu koru.

Greene Caddesi, Greene Caddesi Olmadan Önce

Owen'la iki yıldan biraz fazla bir süre önce tanıştım.

O zamanlar hâlâ New York'ta yaşıyordum. Şu anda evim dediğim küçük Kuzey California kasabası Sausalito'dan beş bin kilometre uzakta oturuyordum. Sausalito, San Francisco tarafından bakıldığında Golden Gate'in diğer tarafında ama şehir hayatından uzakta bir dünya. Sessiz, büyüleyici. Sakin. Owen ve Bailey'nin on yıldan uzun bir süredir evim dedikleri yer. Burası aynı zamanda beni Manhattan'da, SoHo'daki Greene Caddesi'nde, astronomik bir kirayı karşılayabileceğime asla inanmadığım küçük bir alanda, sanat atölyesine dönüştürülmüş bir çatı katında sürdürdüğüm önceki hayatımın tam tersiydi. Orayı hem atölyem hem de sergi salonum olarak kullanıyordum.

Ahşap oymacılığı yapıyorum. İşim bu. İnsanlar işimin bu olduğunu söylediğimde (nasıl tarif edersem edeyim) genellikle yüzlerini buruştururlar, akıllarına lisedeki ahşap atölyesi derslerinin görüntüleri gelir. Ahşap oymacısı olmak da hem biraz ona benziyor hem de hiç benzemiyor. Ben bunu heykeltıraşlık olarak tanımlamayı seviyorum ama ben kilden heykel yapmak yerine ahşaptan heykel yapıyorum.

Bu meslek benim doğamda var. Büyükbabam bir ahşap ustasıydı, hem de mükemmel bir usta. Ve hatırlayabildiğim kada-

rıyla onun çalışmaları hayatımın odak noktasındaydı. Aslında büyükbabam kendimi bildim bileli hayatımın merkezindeydi, beni çoğunlukla tek başına büyüttü.

Babam Jack ve annem Carole (kendisine Carole dememi tercih ederdi) çocuk yetiştirmekle pek ilgilenmezlerdi. Babamın fotoğrafçılık kariyeri dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Büyükbabam, ben küçükken annemi benimle ilgilenmesi için teşvik etmişti ama yılda 280 gün iş seyahatine çıkan babamı neredeyse hiç tanıımıyordum. İzinli olduğu zamanlarda da benimle vakit geçirmek için büyükbabamın Franklin'deki evine iki saatlik yolu gitmek yerine ailesinin Sewanee, Tennessee'deki çiftliğine kapanırdı. Ve altıncı yaş günümünden kısa bir süre sonra, babam, annemi asistanıyla birlikte olmak için terk ettiğinde (Gwendolyn adında yirmi bir yaşına yeni girmiş bir kadın) annem de eve gelmeyi bırakmıştı. Babam onu tekrar kabul edene kadar peşinden koşmuştu. Sonra da beni temelli olarak büyükbabama bırakmıştı.

Kulağa acıklı bir hikâye gibi geliyorsa, öyle değil. Elbette annenizin ortadan kaybolması pek de normal bir durum değil. Bu tercihin muhatabı olmak da kesinlikle beni iyi hissettirmemişti. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda annemin böyle tereddüt etmeden, özür dilemeden çekip giderek bana bir iyilik yaptığını düşünüyorum. En azından şunu açıkça ortaya koymuştu: Kalmayı tercih etmesi için benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ve onun gidişinin ardından daha mutlu olmuştum. Büyükbabam istikrarlı ve nazikti; bana her akşam yemek yapar, uyku vaktinin geldiğini söylemeden önce yemeğimi bitirmemi bekler ve uyumadan önce bana masal okurdu. Ve her zaman onu çalışırken izlememe izin verirdi.

Onu çalışırken izlemeye bayılırdım. İnanılmaz büyüklükte bir ahşap parçayla başlar, onu bir torna tezgâhının üzerinde hareket ettirerek sihirli bir şeye dönüştürürdü. Ya da eğer dönüşmemişse, nasıl baştan yeniden başlayabileceğini çözerdi.

Muhtemelen onu çalışırken izlemenin en sevdiğim kısmı buydu: ellerini kaldırıp, “*Eh, bunu farklı bir şekilde yapmalısınız, değil mi?*” dediği zaman. Sonra da yaratmak istediği şey için yeni bir yol bulmaya çalışırdı. Tahmin ediyorum ki her psikolog bunun bana umut vermiş olabileceğini, büyükbabamın aynı şeyi kendim için yapmama yardım ettiğini düşünmüş olabileceğimi söyleyecektir. Yeniden başlamak için.

Ama sanırım ben tam tersi bir mesaj almıştım. Büyükbabamı çalışırken izlemek bana her şeyin akışkan olmadığını öğretmişti. Farklı açılardan denediğiniz ama asla vazgeçemediğiniz bazı şeyler vardır. İhtiyaç duyulan şeyi, o şey sizi nereye götürürse götürsün yaparsınız.

Ahşap oymacılığında ya da oradan mobilya yapımına geçişimde başarılı olmayı hiç beklemiyordum. Hatta bu işten geçimi sağlayamayacağımı düşünüyordum. Büyükbabam düzenli olarak inşaat işleri alarak gelirini destekliyordu. Ancak etkileyici yemek odası masalarından biri *Architectural Digest*'te yer alınca New York şehir merkezinde yaşayanların bir kesimi arasında kendime yer edindim. En sevdiğim iç mimarlardan birinin açıkladığı gibi, müşterilerim evlerini dekore ederken hiç para harcamıyormuş gibi görünecek şekilde çok para harcamak istiyorlardı. Rustik ahşap parçalarım da onların bu amaçlarına yardımcı oluyordu.

Zamanla bu sadık müşteri kitlesi, diğer kıyı şehirlerinde ve tatil beldelerinde biraz daha büyük bir müşteri kitlesine dönüştü: Los Angeles, Aspen, East Hampton, Park City, San Francisco.

İşte Owen ve ben böyle tanıştık. Avett Thompson, Owen'ın çalıştığı teknoloji firmasının CEO'su bir müşterimdi. Avett ve onun eşi olan inanılmaz derecede güzel Belle, en sadık müşterilerim arasındaydı.

Belle, Avett'la parası için evlendiği konusunda şaka yapmayı severdi; bu kadar doğru olmasaydı belki bu komik bir şaka olabilirdi. Belle eski bir modeldi, Avett'ın yetişkin çocuklarından on yaş daha küçüktü ve Avustralya'da doğup büyümüştü. Benim eserlerim onun San Francisco'daki (Avett'la birlikte yaşadıkları) şehir evinin ve Belle'in tek başına inzivaya çekildiği Napa Vadisi'nin kuzey ucundaki küçük bir kasaba olan St. Helena'daki yeni inşa edilmiş kır evinin her odasındaydı.

Owen'la birlikte atölyeme gelmeden önce Avett'la sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Bir yatırımcı toplantısı için New York'talardı ve Belle, yatak odaları için yapmamı istediği kıvrık kenarlı sehpayı kontrol etmek için onlardan bir uğramalarını istemişti. Avett neyi kontrol etmesi gerektiğinden emin değildi, zigon sehpanın karyolayla, on bin dolarlık organik yataklarını taşıyacak olan karyolayla nasıl görüldüğüne mi bakacaktı?

Dürüst olmak gerekirse bu Avett'ın umurunda bile değildi. Owen'la birlikte içeri girdiklerinde Avett'ın üzerinde şık, mavi bir takım elbise vardı, ağarmış saçları jöleden takır takır olmuştu ve telefonu kulağına yapıştı. Bir telefon görüşmesinin ortasındaydı. Zigon sehpayı bir göz atmış ve kısa bir süre için telefonun mikrofonunu kapatmıştı.

“Bana gayet iyi göründü,” demişti. “Tamam mıyız?”

Sonra ben cevap veremeden dışarı çıkmıştı.

Diğer yandan Owen büyülenmişti. Tüm atölyeyi yavaşça dolaşmış, her bir parçayı incelemek için durmuştu.

O etrafta dolaşırken ben de onu izlemiştim. Çok kafa karıştırıcı bir görüntüsü vardı: Dağınık sarı saçlı, güneşten kavrulmuş tenli, yıpranmış Converse spor ayakkabılar giyen, uzun bacaklı bir adam. Tüm bunlar şık spor ceketıyla çelişki yaratıyordu. Neredeyse bir sörf tahtasından ceketin içine düşmüş gibiydi, altında da kolalı bir gömlek vardı.

Dik dik baktığımı fark edip arkamı dönmeye başlamıştım ki Owen en sevdiğim eşyamin, masa olarak kullandığım çiftlik masasının önünde durmuştu.

Bilgisayarım, gazeteler ve küçük aletler masanın büyük bir kısmını kaplamıştı. Altındaki masayı ancak gerçekten bakarsanız seçebilirdiniz. Ve o bakıyordu. Yonttuğum, köşeleri hafifçe sararmış, her bir kenarına kaba metal kaynak yaptığım sert kızılğaca bakıyordu.

Owen masayı fark eden ilk müşteri miydi? Hayır, tabii ki değildi. Ama tıpkı benim sık sık yaptığım gibi eğilip parmaklarını keskin metalin üzerinde gezdiren ve masanın varlığını takdir etmek için duraksayan ilk kişiydi.

Başını çevirmiş ve yukarı kaldırıp bana bakmıştı. “Ah,” demişti.

“Bir de gecenin bir yarısı ona çarptığını düşün,” demiştim.

Owen ayağa kalkmış ve masaya hafifçe vurarak veda etmişti. Sonra bana doğru yürümüştü. Beklediğimden daha yakın duruyorduk, bu da o noktaya nasıl geldiğimizi düşünmememi zorlaştırıyordu. Muhtemelen atletim ve boya lekeli kot pantolonum, başımın üstündeki dağınık topuzum ve topuzumdan sarkan yıkanmamış buklelerim konusunda kendimi mahcup hissetmeliydim. Ama onun bana bakışını izlerken başka bir şey hissetmiştim.

“Eee,” demişti, “fiyatı nedir?”

“Aslında bu masa galeride satılık olmayan tek parça.”

“Yaralanmaya neden olabileceği için mi?”

“Kesinlikle.”

İşte o zaman gülümsemişti. Owen gülümsediğinde... Sevimsiz bir pop şarkısı ismi gibi. Açık olmak gerekirse, gülümsemesi yüzünü aydınlatmıyordu. O kadar duygusal ya da etkileyici bir şey değildi. Daha çok gülümsemesi, yani bu cömert, çocuksu gülümseme, onu nazik gösteriyordu. Manhattan'ın merkezindeki Greene Caddesi'nde nadiren karşılaştığım türden bir nezaketti bu. Manhattan'ın merkezindeki Greene Caddesi'nde karşılaşacağımdan şüphe etmeye başladığım bir şekilde içtendi.

“O zaman masa için pazarlık yapamayacağız, öyle mi?” demişti.

“Maalesef, ama size birkaç farklı parça gösterebilirim.”

“Onun yerine bir ders vermeye ne dersiniz? Bana kendim için benzer bir masayı nasıl yapacağımı öğretebilirsiniz ama belki biraz daha yumuşak kenarlarla...” demişti. “Bir feragat metni imzalayacağım. Herhangi bir yaralanma durumunda sorumluluk bana ait olacak.”

Gülümsemeye devam etmiştim ama kafam karışmıştı. Birdenbire konuşmamızın sadece masa hakkında olmadığını hissetmiştim. Hatta öyle olmadığından oldukça emindim. Son iki yılını, düğünlerinden sadece iki hafta önce evlenemeyeceğini anladığı bir adamla nişanlı olarak geçiren bir kadın ne kadar kendinden emin olabilirse o kadar emin hissediyordum.

“Dinle, Ethan...” demiştim.

“Owen,” diye düzeltmişti.

“Pardon, Owen. Bunu sorman çok hoş,” demiştim, “ama müşterilerimle randevuya çıkmama kuralım var.”

“Eh, o zaman sattığın şeyleri almaya paramın yetmemesi iyi bir şey,” demişti.

Ancak bu sözlerim onu durdurmuştu. *Belki başka zaman* dercesine omuz silmişti. Kapıya ve kaldırımında bir ileri bir geri volta atan Avett’a doğru yönelmişti. Avett hâlâ telefonla konuşuyor, diğer uçtaki kişiye bağıırıyordu.

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. Neredeyse gitmişti. Ama anında ve güçlü bir şekilde uzanıp gitmesini engelleme, söylediklerimde ciddi olmadığımı söyleme ihtiyacı hissetmiştim. Başka bir şey demek istemiştım. Kalmasını istediğimi kasetmişim.

İlk görüşte aşk olduğunu söylemiyorum. Demek istediğim, bir parçam onun gitmesini engellemek için bir şeyler yapmak istedi. Onun içten gülümsemesinin tadını biraz daha çıkarmak istiyordum.

“Bekle,” demiştim. Etrafıma bakınmış, onu orada tutacak bir şey aramıştım. Başka bir müşteriye ait olan bir kumaş parçasını bulmuş ve havaya kaldırmıştım. “Bu Belle için.”

Gurur duyduğum bir an değildi. Ve eski nişanlımın da söyleyeceği gibi, geri çekilmek yerine elimi uzatmak benim karakterime tamamen aykırıydı.

“Tamam, ben ulaştırırım,” demiş ve gözlerini kaçırarak kumaşı elimden almıştı.

“Bilgin olsun, benim de bir politikam var. Randevuya çıkmama politikası. Ben bekâr bir babayım ve randevuya çıkmamak da işin doğasında var...” Duraklamıştı. “Ama kızım bir tiyatro tutkunu. Ve New York’tayken bir oyuna gitmezsem bana çok kızacaktır.”

Hâlâ kaldırımında bağırmakta olan öfkeli Avett’ı işaret etmişti.

“Şaşırsın ama tiyatro oyununa gitmek Avett’in pek hoşuna gitmez. . .”

“Çok şaşırtıcı,” demiştim.

“Peki... ne düşünüyorsun? Bana katılmak ister misin?”

Bana yaklaşmamış ama başını kaldırıp gözlerime bakmıştı.

“Bunu bir randevu olarak düşünmeyelim,” demişti. “Tek seferlik bir şey olacak. Baştan bu konuda anlaşabiliriz. Sadece akşam yemeği ve tiyatro. Tanıştığımıza memnun oldum deyip dağılırız.”

“Kurallarımız yüzünden mi?” diye sormuştum.

Gülümsemesi geri dönmüştü, içten ve kibardı. “Evet,” demişti. “Kurallarımız yüzünden.”

~

“Bu koku da ne?” diye sordu Bailey.

Bailey’yi mutfak kapısında dikilirken görünce anılarımdan uzaklaştım. Üzerinde kalın bir kazak, omzuna asılmış bir postacı çantası ve çantasının askısının altına sıkışmış mor saçlarıyla orada dikilirken sinirli görünüyordu.

Telefonumu çenemin altında tutarak ona gülümsedim. Owen’a ulaşmaya çalışıyordum ama başaramıyordum, telefon telesekretere düşüyordu. Tekrar. Ve tekrar.

“Üzgünüm, geldiğini görmedim,” dedim.

Cevap vermedi, dudakları sımsıkı kapalıydı. Suratının asıklığını görmezden gelerek telefonumu kenara koydum. Suratı asık olmasına rağmen güzel bir kızdı. Bir odaya girdiğinde insanları büyüleyen bir yanı vardı. Owen’a pek benzemiyordu, mor saçları normalde kestane kahverengiydi, gözleri koyu renkli ve sertti. Bakışları çok yoğundu. İnsanı içine çekiyordu. Owen gözlerinin

tıpkı büyükbabasınıninkilere (annesinin babası) benzediğini, bu yüzden ona büyükannesinin adını verdiklerini söylemişti. Bailey adında bir kız... Sadece Bailey.

“Babam nerede?” diye sordu. “Beni antrenmana götürmesi gerekiyordu.”

Cebimde Owen’ın notunun ağırlığını hissettim ve gerildim.
Onu koru.

“Eminim yoldadır,” dedim. “Hadi bir şeyler yiyelim.”

“Kokan şey bu mu?” dedi.

Bahsettiği kokuyu beğenmediği belli olsun diye yüzünü buruşturmuştu.

“Poggio’da yediğin makarna,” dedim.

Bana boş boş baktı, sanki Poggio onun en sevdiği yerel restoran değilmiş gibi, sanki birkaç hafta önce on altıncı yaş gününü kutlamak üzere akşam yemeği için oraya gitmemişiz gibi. Bailey o gecenin özel yemeği olan kahverengi tereyağı soslu, ev yapımı çok tahıllı makarna sipariş etmişti. Owen da yanında bir kadeh Malbec’inden biraz tatmasına izin vermişti. Makarnayı sevdiğini düşünmüştüm. Ama belki de asıl sevdiği babasıyla şarap içmekti.

Bir tabağa büyük bir porsiyon koydum ve mutfak adasının üzerine yerleştirdim.

“Bir dene,” diye önerdim. “Hoşuna gidecek.”

Bailey bana baktı, restleşme havasında olup olmadığına karar vermeye çalıştı, eğer babasının hayal kırıklığına uğramasını istiyorsa, ona Bailey’nin akşam yemeği yemeden evden çıktığını söylemem yeterliydi. Restleşme havasında olmadığına karar vererek kızgınlığını bastırdı ve sandalyesine oturdu.

“İyi,” dedi. “Biraz alayım.”

Bailey neredeyse benimle iletişim kurmaya çalışıyordu. En zor kısmı da buydu. O sorunlu ya da kötü niyetli bir çocuk de-

ğildi. Nefret ettiği bir durumun içinde sıkışıp kalmış iyi bir çocuktuktu. Nefret ettiği durum da bendim.

Bir genç kızın, babasının yeni eşinden hoşlanmamasının anlaşılır nedenleri vardır, özellikle de Bailey'nin durumunda, çünkü babasıyla sadece ikisi varken harika bir ilişkisi vardı; en iyi arkadaşlardı ve Owen onun en büyük destekçisiydi. Ancak bu nedenler Bailey'nin benden neden hiç hoşlanmadığını tam olarak açıklamıyordu. Mesele sadece ilk tanıştığımızda yaşını yanlış tahmin etmem değildi. Sausalito'ya taşındıktan kısa bir süre sonra meydana gelen bir olaydan kaynaklanıyordu. Onu okuldan almam gerekiyordu ama bir müşteriyle telefon görüşmesi yapmak zorunda kalmıştım ve okula beş dakika geç gitmiştim. On dakika değil. Beş dakika. Arkadaşının evine geldiğimde saat 17:05'i gösteriyordu. Ancak Bailey için bu, bir saat gibiydi. Bailey titiz bir kızdı ve Owen'a göre bu, Bailey ile benim ortak bir özelliğimizdi. Hem karısı hem de kızı beş dakika içinde biri hakkında kapsamlı bir yargıya varabiliyordu. Tek gereken beş dakikaydı. Ve Bailey'nin benim hakkımdaki kararını verdiği beş dakika içinde ben de yapmamam gereken bir telefon görüşmesi yapıyordum.

Bailey makarnayı çatalıyla çevirip inceledi. "Bu Poggio'dakinden farklı görünüyor."

"Ama değil. Yardımcı şefi bana tarifini vermesi için ikna etmeyi başardım. Hatta yanına sarımsaklı ekmek almam için beni Ferry Building'e gönderdi."

"Bir somun ekmek almak için San Francisco'ya mı gittin?" dedi.

Belki de onun için fazla çaba sarf ediyordum. Böyle bir gerçek de vardı.

Eğildi ve bir lokma aldı. Dudağımlı ısıtırıp onayını, katı duruşuna rağmen yemeği beğendiğini gösteren bir sesi ağzından kaçırmamasını bekledim.

Ancak tam tersi öğürmeye başladı. Kusacak gibiydi, bir bardak su almak için uzandı.

“Ne koydun bunun içine?” dedi. “Tadı... kömür gibi.”

“Ama ben tadına bakmıştım,” dedim. “İyi olması lazım.”

Ben de bir lokma aldım. Haklıydı. On iki yaşındaki ziyaretçim ve Owen’ın notuyla ilgili kafa karışıklığım yüzünden tereyağı sosu hafif maltlı, köpüklü kıvamından çıkıp gerçekten yanmış ve acı bir şeye dönüşmüştü. Bir kamp ateşinden yemek yemeye benziyordu.

“Neyse, gitmem lazım,” dedi. “Özellikle de Suz’un beni gideceğim yere bırakmasını istiyorsam.”

Bailey ayağa kalktı. Ve Owen’ın arkamda durup eğilerek kulağıma “*Bekle*” diye fısıldadığını hayal ettim. Bailey bana karşı umursamaz davrandığında böyle derdi. Biraz bekle. Anlamı suydı; Bailey bir gün yola gelecek. Diğer anlamı ise iki buçuk yıl gibi kısa bir süre sonra üniversiteye gidecek demekti. Ama Owen bunun beni rahatlatmadığını anlamıyordu. Bana göre bu sadece onun benimle yakınlaşmasını sağlamak için zamanımın tükendiği anlamına geliyordu.

Ve ben Bailey’nin benimle gerçekten yakınlaşmasını istiyordum. Bir ilişkimiz olsun istiyordum ve bu sadece Owen yüzünden değildi. Dahası da vardı, o beni uzaklaştırırken bile beni Bailey’ye çeken bir şey. Bailey’de insanın annesini kaybettiğinde yaşadığı şeyin olduğunu fark etmiştim. Benim annem kendi isteğiyle gitmişti, Bailey’ninki ise trajediyle, ama her iki durum da insan üzerinde benzer bir etki bırakıyordu. Aynı garip yerde

kalıyor, en önemli kişi sizi gözetlemeden dünyayı nasıl idare edeceğinizi bulmaya çalışıyordunuz.

“Suz’lara kadar yürüyeceğim,” dedi. “O beni bırakacak.”

Bailey’nin arkadaşı Suz da tiyatro oyunundaydı. O da rıhtımda yaşıyordu. Ve Suz güvenilir biriydi, değil mi?

Onu koru.

“Seni ben götüreyim,” dedim.

“Hayır.” Mor saçlarını kulaklarının arkasına topladı ve ses tonunu düzeltti.

“Sorun değil. Suz zaten gidecek...”

“Baban henüz dönmediyse,” dedim, “ben gelip seni alırım. Birimiz seni ön tarafta bekliyor olacak.”

Bana sert bir bakış attı. “Neden dönmesin ki?” diye sordu.

“Dönecek. Eminim dönecektir. Demek istediğim... eğer seni almaya gelirim, o zaman eve kadar arabayı sen sürebilirsin.”

Bailey daha yeni ehliyet almıştı. Tek başına araba sürebilmesi için bir yıl boyunca bir yetişkinle birlikte araba kullanması gerekiyordu. Ve Owen, onunla birlikte olsa bile, Bailey’nin geceleri araba kullanmasından hoşlanmıyordu. Ve ben de bunu bir fırsat olarak kullanmaya çalışıyordum.

“Olur,” dedi Bailey. “Teşekkürler.”

Kapıya doğru yürüdü. Konuşmadan kaçmak ve Sausalito havasına adım atmak istiyordu. Buradan gitmek için her şeyi söyleyebilirdi. Ama ben bunu bir buluşma sözü olarak kabul etmişim.

“O zaman birkaç saat sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi.

Kısa bir an için kendimi mutlu hissettim. Sonra ön kapı arkasından çarparak kapandı. Bir kez daha Owen’ın notu, mutfağın belirgin sessizliği ve büyük bir aileyi doyurmaya yetecek kadar yanmış makarnayla baş başa kaldım.

Cevabını Duymak İstemediğin Soruyu Sorma

Akşam 8'de Owen aramadı.

Bailey'nin okulunun otoparkında sola döndüm ve arabayı ön kapının yanında bir yere çektim.

Radyoyu kapattım ve Owen'ı tekrar aradım. Telefonu beni doğrudan sesli mesaja yönlendirdiğinde kalp atışlarım hızlandı. İşe gittiğinden bu yana on iki saat, küçük futbol yıldızının ziyaretinden bu yana iki saat geçmişti ve kocama cevapsız on sekiz mesaj bırakmıştım.

"Hey," dedim bip sesinden sonra. "Neler olup bittiğini bilmiyorum ama mesajımı alır almaz beni aramalısın. Owen... Seni seviyorum. Ama yakında senden haber alamazsam seni öldüreceğim."

Aramayı sonlandırdım ve hemen bir yanıt almayı umarak telefonuma baktım. Owen'ın iyi bir açıklama yapmak için geri aradığını hayal ettim. Onu sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Her zaman iyi bir açıklaması olurdu. Olan biten her şeye her zaman sakinlik ve mantık getirirdi. O zaman bile bunun doğru olacağına inanmak istedim, göremesem bile.

Bailey'nin sürücü koltuğuna oturabilmesi için yana kaydım. Gözlerimi kapattım ve neler olmuş olabileceğine dair farklı senaryoları gözden geçirdim. Zararsız, mantıklı senaryolar. Önemli bir iş toplantısında sıkışıp kalmış olabilirdi. Telefonunu

kaybetmiş olabilirdi. Bailey için sürpriz bir hediye ya da ikimiz için bir gezi planlıyor olabilirdi. Bu durumun eğlenceli olduğunu düşünüyor olabilirdi. Gerçi Owen genel olarak böyle şeyler pek düşünmezdi.

O sırada arabamın radyosundan Owen'ın teknoloji şirketi The Shop'un adını duydum. Hayal olup olmadığından emin olamayarak sesi açtım. Belki de Owen'a mesaj bırakırken şirketin ismini ben söylemiştim ve sonra radyodan duyduğumu hayal etmiştim. *The Shop'ta mı sıkışıp kaldın?* Bu mümkündü. Ama sonra haberin devamını duydum, haber sunucusunun tok ve meraklı sesiyle.

"Bugünkü baskın, SEC ve FBI tarafından yazılım şirketinin faaliyetlerine yönelik olarak on dört aydır sürdürülen soruşturmanın sonucuydu. The Shop'un CEO'su Avett Thompson'ın şu anda tutuklu olduğunu öğrendik. Suçlamalar arasında zimmete para geçirme ve dolandırıcılık yer alıyor. Soruşturmaya yakın kaynaklar, *Thompson'ın ülkeden kaçmayı planladığını ve Dubai'de bir ev tuttuğunu gösteren kanıtlar* olduğunu açıkladı. Üst düzey çalışanlara yönelik başka suçlamaların da olması bekleniyor."

The Shop. Haberde gerçekten de The Shop'tan bahsediliyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? **Owen** orada çalışmaktan büyük gurur duyuyordu. Owen bu kelimeyi **bizzat** kullanmıştı. *Gurur*. Bana şirketin ilk aşamalarına katılmak için maaşında kesinti yapılmasını isteyerek kabul ettiğini söylemişti. Diğer pek çok kişi de aynı seçimi yapmış, Google, Facebook ve Twitter gibi daha önde gelen şirketleri geride bırakmış, büyük paraları reddetmiş ve geleneksel tazminat yerine hisse senedi seçeneklerini kabul etmişti.

Owen bana bunu The Shop'un geliştirmekte olduğu teknolojiye inandıkları için yaptıklarını söylememiş miydi? Enron ya da Theranos gibi değillerdi. The Shop bir yazılım şirketi idi. Çevrimiçi yaşamı özelleştirmek için yazılım araçları geliştiriyorlardı; insanların kendileri hakkında nelerin paylaşıldığını kontrol etmelerine yardımcı oluyor, utanç verici bir görüntüyü silmenin, bir internet sitesini yok etmenin en kolay yollarını sunuyorlardı. Çevrimiçi gizlilikte devrim yaratmanın bir parçası olmak istiyorlardı. Olumlu bir fark yaratmak istiyorlardı.

Bunda nasıl bir sahtekarlık olabilirdi ki?

Program reklam arasına girdi ve ben de telefonuma uzanıp Apple News'u açtım.

Ama tam CNN'in iş sayfasını açıyordum ki Bailey okuldan çıktı. Omzunda bir çanta vardı ve yüzünde tanımadığım, özellikle de bana yöneltilmiş yardıma muhtaç bir ifade vardı.

İçgüdüsel olarak radyoyu kapattım, telefonumu elimden bıraktım.

Onu koru.

Bailey hemen arabaya bindi. Sürücü koltuğuna oturdu ve kemerini bağladı. Bana merhaba demedi. Başını çevirip bana doğru bakmadı bile.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, mor saçları kulaklarının arkasından sarkıyordu. Alaycı bir yorum yapmasını bekledim: *İyi gibi mi görünüyorum?* Ama o sessiz kaldı.

"Bailey?" dedim.

"Bilmiyorum," dedi. "Neler olduğunu anlamıyorum."

İşte o zaman fark ettim. Yanındaki çanta onun postacı çantası değildi. Bu bir spor çantasıydı. Büyük siyah bir spor çantası

ve Bailey, çantayı sanki bir bebekmiş gibi kucağında nazikçe tutuyordu.

“Nedir o?” dedim.

“Al, bak,” dedi.

Bunu söyleme şekli bakma isteğimi azalttı. Ama fazla seçeneğim yoktu. Bailey spor çantasını kucağıma attı.

“Devam et. İçine bak Hannah.”

Fermuarı biraz çektim ve içinden paralar saçılmaya başladı. Rulo rulo paralar, iple birbirine bağlanmış yüzlerce yüz dolarlık banknotlar. Ağır, sonsuz.

“Bailey,” diye fısıldadım. “Nereden buldun bunları?”

“Babam okul dolabıma bırakmış,” dedi.

Ona inanamayarak baktım, kalbim hızla çarpmaya başladı. “O olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

Bailey bana bir not uzattı, daha doğrusu fırlattı. “İyi bir tahmin diyelim,” dedi.

Notu kucağımdan aldım. Sarı bir not defterinin bir sayfasına yazılmıştı. Bu, Owen’ın o gün sarı bir kâğıt parçasına yazdığı ikinci nottu.

Bana gelen notun diğer yarısı. Onunkinin önünde BAILEY yazıyordu, altı iki kez çizilmişti.

Bailey,

Bunun mantıklı gelmesini isterdim ama yapamam. Çok özür dilerim. Benim için neyin önemli olduğunu biliyorsun.

Sen de kendin için neyin önemli olduğunu biliyorsun. Lütfen buna tutun.

Hannah’ya yardım et. Sana ne diyorsa yap.

O seni seviyor. İkimiz de seviyoruz.

Sen benim tüm hayatımsın,

Baban

Kelimeler bulanıklaşmaya başlayana kadar gözlerim nota takılı kaldı. Owen ile on iki yaşındaki futbolcu kız arasındaki buluşmadan önce yaşananları gözümün önüne getirebiliyordum. Owen'ı okul koridorlarında koşarken, dolapların önünden geçerken hayal edebiliyordum. Bu çantayı kızına ulaştırabilmek için gelmişti. Hâlâ yapabiliyorken.

Göğsüm sıkışmaya başladı, nefes almam zorlaştı.

Kendimi oldukça soğukkanlı biri olarak görürdüm. Yetişme tarzımın bunu gerektirdiğini söyleyebilirsiniz. Yani, hayatımda tam olarak şimdiki gibi hissettiğim sadece iki zaman vardı: annemin geri gelmeyeceğini anladığım gün ve büyükbabamın öldüğü gün. Ama Owen'ın notu ve geride bıraktığı muazzam miktardaki para arasında gidip gelirken, bunun tekrar gerçekleştiğini hissettim. Bu duyguyu nasıl açıklayabilirim? Sanki iç organlarımdan dışarı çıkması gerekiyormuş gibiydi. Öyle ya da böyle. Ve biliyordum ki her yere kusabileceğim bir an varsa, o da bu andı.

Ben de öyle yaptım.

~

Rıhtımın önündeki park yerimize yanaştık.

Yolculuk boyunca arabanın camlarını sonuna kadar açık tutmuştuk ve ben hâlâ ağzımı bir mendille kapatıyordum.

“Yine miden bulanıyor mu?” diye sordu Bailey.

Başımı iki yana salladım, onu ikna etmeye çalıştığım kadar kendimi de ikna etmeye çalışıyordum. “Ben iyiyim,” dedim.

“Yani bu yardımcı olabilir...” dedi Bailey.

Dönüp baktığımda kazağının cebinden biraz esrar çıkardığını gördüm. Almam için bana uzattı.

“Nereden buldun bunu?” diye sordum.

“California’da yasal,” dedi.

Bu bir cevap mıydı? Daha doğrusu on altı yaşındaki biri için uygun bir cevap mıydı?

Belki de bana cevap vermek istemedi, özellikle de esrarı Bobby’den aldığını tahmin ettiğim için. Bobby, Bailey’nin erkek arkadaşı sayılırdı. Bailey’nin okulunda son sınıf öğrencisiydi ve biraz inek olsa da görünüşte iyi bir çocuktı: Chicago Üniversitesi’ne bağlı öğrenci başkanıydı. Saçında mor çizgiler yoktu. Ama Owen’ın onda güvenemediği bir şeyler vardı. Owen’ın hoşnutsuzluğunu aşırı korumaya bağlamak istesem de Bobby’nin, Bailey’nin bana karşı olan küçümseyici tavırlarını teşvik etmesi duruma pek de yardımcı olmuyordu. Bailey bazen onunla vakit geçirdikten sonra eve geliyor ve bana hakaretler yağıdırıyordu. Ben bunu kişisel algılamamaya çalışsam da Owen bunda pek başarılı olamadı. Birkaç hafta önce Bailey’yle Bobby hakkında tartıştı ve ona Bobby ile çok fazla görüştüğünü düşündüğünü söyledi. Bailey’nin, Owen’a normalde benim için kullandığı küçümseyici bakışlarla baktığını gördüğüm nadir anlardan biriydi.

“İstemiyorsan alma,” dedi. “Sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

“Ben iyiyim. Yine de teşekkürler.”

Esrarı cebine geri koyarken irkildim. Bailey’ye karşı büyük ebeveynlik hamleleri yapmaktan kaçınmaya çalışıyordum. Benimle ilgili sevdiği birkaç şeyden biri de buydu.

Owen eve geldiğinde bu konuyu onunla konuşmak üzere aklıma bir not alarak arkamı döndüm; esrarın Bailey’de mi kalacağına yoksa kendisine mi verileceğine o karar verebilirdi. Ama sonra aklıma geldi. Owen’ın ne zaman eve döneceği hakkında

hiçbir fikrim yoktu. O anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Aslında, bak ne diyeceğim,” dedim. “Ben şunu alayım.”

Gözlerini devirdi ama esrarı uzattı. Onu torpido gözüne koydum ve spor çantasını almak için aşağı uzandım.

“Saymaya başladım,” dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktım.

“Parayı,” dedi. “Her rulonun içinde on bin dolar var. Ve altmışa ulaştım. Yani saymayı bıraktığımda.”

Koltukların üzerine ve yere düşmüş para rulolarını toplayıp çantanın içine geri koydum. Sonra fermuarını kapattım, böylece artık içindeki muazzam miktarda parayı düşünmek zorunda kalmayacaktı. Yani ikimiz de düşünmeyecektik.

Altı yüz bin dolar. Altı yüz bin dolar ve bu sadece bir kısmıydı.

“Lynn Williams tüm bu *Daily Beast* tweet’lerini Instagram hikâyelerinde yeniden paylaşmış,” dedi. “Hepsi The Shop ve Avett Thompson hakkında. Nasıl Madoff’a benzediği falan. Bir tanesi böyle yazmış.”

Bildiklerimi hızlıca gözden geçirdim. Owen’ın bana yazdığı not. Bailey için hazırlanan spor çantası. Zimmete para geçirme ve büyük çaplı dolandırıcılığa işaret eden radyo raporu... Avett Thompson, hâlâ anlamaya çalıştığım bir şeyin arkasındaki isimdi.

Sadece yanlış zamanda uyuduğunuzda görülen, uyandığınızda öğleden sonra güneşinin ya da gece yarısı soğuğunun sizi karşıladığı, yönünüzü şaşırtan ve netlik arayışıyla yanınızdaki kişiye, en güvendiğiniz kişiye dönmenize neden olan o çarpık rüyalardan birindeymişim gibi hissettim. Bu sadece bir rüyaydı: Yatağın altında kaplan falan yoktu. Paris sokaklarında kova-

lanmadım. Willis Kulesi'nden atlamadım. Kocam bana hiçbir açıklama yapmadan, kızına altı yüz bin dolar bırakarak ortadan kaybolmadı. Ha, bir de bu paranın sadece bir kısmı.

"Henüz bunu bilmiyoruz," dedim. "Ama The Shop'un bir işe karıştığı ya da Avett'in yasadışı bir şey yaptığı doğru olsa bile babanın bu işle bir ilgisi olduğu anlamına gelmez bu."

"O zaman babam nerede? Ve bu kadarparayı nereden buldu!"

Bana bağıırıyordu çünkü aslında babasına bağırarak istiyordu. Bu duyguyu anlayabiliyordum. *Ben de en az senin kadar kızgınım*, demek istedim. Ve kızgın olduğumu söylemek istediğim kişi de Owen'dı.

Bailey'ye baktım. Sonra arkamı dönüp pencereden dışarı baktım, rıhtıma, körfeze, bu tuhaf küçük mahalledeki gece ışıklandırılmış evlere. Doğrudan Hahn'ların yüzen evini görebiliyordum. Bay ve Bayan Hahn kanepede yan yana oturmuş, her akşamki dondurmalarını yiyor ve televizyon izliyorlardı.

"Şimdi ne yapacağım Hannah?" diye sordu. Adım havada bir suçlama gibi asılı kaldı.

Bailey saçlarını kulaklarının arkasına attı ve dudakları titremeye başladı. Bu o kadar tuhaf ve beklenmedik bir şey ki (Bailey benim yanımda hiç ağlamamıştı) neredeyse uzanıp onu kendime çekecektim, sanki hep yaptığımız bir şeymiş gibi.

Onu koru.

Emniyet kemerimi çözdüm. Sonra uzanıp onunkini çözdüm. Basit hareketlerle başladım.

"Hadi eve girelim ve ben de birkaç telefon görüşmesi yapayım," dedim. "Birileri mutlaka babanın nerede olduğunu biliyordur. Oradan başlayacağız. İşe onu bulmakla başlayacağız, böylece tüm bunları açıklayabilir."

"Tamam," dedi.

Arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Ama dönüp bana baktı, gözleri parlıyordu.

“Yalnız, Bobby gelecek,” dedi. “Ona babamın özel teslimatı hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim, ama gerçekten burada olmasını istiyorum.”

İzin istemiyordu. İstese bile başka ne seçeneğim vardı ki? “Sadece aşağıda kalın, tamam mı?”

Omuz silkti, bu konuda varabileceğimiz en iyi anlaşma buydu. Ve ben daha fazla endişelenemeden bir arabanın yanaştığını gördüm, farları bize doğru yanıp sönüyordu, parlak ve sertti.

İlk düşündüğüm şey *Owen* oldu. *Lütfen Owen ol.* Ama ikinci düşüncem daha mantıklı geldi ve kendimi hazırladım. Bu polisti. Polis olmak zorundaydı. Muhtemelen Owen’ı bulmak için gelmişlerdi; şirketinin suç faaliyetlerine katılımı hakkında bilgi toplamak, The Shop’taki işi ve şu anda nerede olduğu hakkında bildiklerimi değerlendirmek için. Sanki onlara aktaracak bir bilgin varmış gibi.

Ama bu konuda da yanılmıştım.

Işıklar söndü. Arabanın parlak mavi bir Mini Cooper olduğunu gördüm ve bunun Jules olduğunu anladım. Benim en eski arkadaşım Jules’tu. Mini Cooper’ından aceleyle indi ve son sürat bana doğru koştu, kollarını iki yana açmıştı. Bizi kucakladı, hem Bailey’yi hem de beni kucaklayabildiği kadar sıkı kucakladı.

“Merhaba canlarım,” dedi.

Bailey de ona sarıldı. Onu Bailey’nin hayatına sokan kişi ben olmama rağmen Bailey bile Jules’u seviyordu. Jules, onu tanıyacak kadar şanslı olan herkes için böyle biriydi. Rahatlatıcı, güven verici.

Belki de bu yüzden bana söyleyebileceği onca şey arasında o anda ağzından çıkan sözler beni çok şaşırttı.

“Hepsi benim hatam,” dedi.

Ne İsterseniz Onu Düşünün

“Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedi Jules.

Mutfakta, güneş alan köşedeki küçük kahvaltı masasında oturmuş, burbonla tatlandırılmış kahve içiyorduk. Jules ikinci fincanını içiyordu, büyük boy kazağı küçük bedenini gizliyordu, saçları aşağıdan iki örgü şeklinde toplanmıştı. Bu örgüler onun sanki bir şeylerden kaçmaya çalışıyormuş, fincana gizlice biraz daha fazla burbon koyuyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Bu haliyle biraz on dört yaşındaki haline, lisenin ilk gününde tanıştığım kıza benzemişti.

Büyükbabamla Tennessee’den Hudson Nehri kıyısındaki küçük bir kasaba olan Peekskill, New York’a yeni taşınmıştık. Jules’un ailesi de New York’tan oraya taşınmıştı. Babası *New York Times*’ta araştırmacı gazeteciydi (Pulitzer ödüllü bir gazeteci) ama Jules bu konuda hiç hava atmazdı. Yerel bir köpek gezdirme servisi olan Lucky’s’e okul sonrası iş başvurusu yaparken tanışmıştık. İkimiz de işe alınmıştık. Ve her öğleden sonra bize verilen köpekleri birlikte gezdirmeye başlamıştık. Tanık olunması gereken bir sahne olmalıydı bu: iki genç kıza etraflarını sarmış on beş köpekten oluşan bir grup eşlik ediyordu.

Ben devlet lisesinde birinci sınıftaydım. Jules ise birkaç kilometre ötedeki prestijli bir özel okuldaydı. Ama öğleden sonraları sadece ikimiz vardık. Birlikte olmasaydık liseyi nasıl bitirirdik

hâlâ emin değilim. Birbirimizin gerçek hayatlarından o kadar uzaktık ki birbirimize her şeyi anlatırdık. Jules bir keresinde bunu uçakta tanıştığın bir yabancıya sırlarını açmaya benzetmişti. Başından beri birbirimiz için böyle olmuştuk: güvenilir kişi, uçaktaki yabancı. Otuz bin metrelik bir bakış açısıyla.

Artık yetişkin olmamıza rağmen bu değişmedi. Jules babasının izinden gitmişti. Bir gazetede çalışıyordu. *San Francisco Chronicle*'da fotoğraf editörüydü ve özellikle spor haberlerine odaklanıyordu. Bana endişeyle baktı. Ama ben oturma odasındaki Bailey'ye bakıyordum, kanepede Bobby'ye sokulmuştu, ikisi alçak sesle konuşuyorlardı. Zararsız görünüyordu. Ama yine de *zararsızın neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok* diye düşündüm. Owen evde yokken Bobby ilk kez geliyordu. Ve ilk kez durumu idare etmekten tek başıma ben sorumluydum.

Onları kontrol etmiyormuş gibi yaparak kontrol etmeye çalıştım. Ama Bailey bakışlarımı hissetmiş olmalıydı. Bana baktı, pek de memnun değildi. Sonra ayağa kalktı ve oturma odasının cam kapısını bir gümbürtüyle çarparak kapattı. Onu hâlâ görebiliyordum, bu yüzden bu daha çok göstermelik bir çarpma gibiydi. Ama yine de bir çarpmaydı.

"Biz de bir zamanlar on altı yaşındaydık, biliyorsun," dedi Jules.

"Böyle değildik," dedim.

"Keşke olsaydık" dedi. "Mor saçlar harika görünüyor."

Kahve fincanıma biraz daha viski doldurmak için hamle yaptım ama fincanı elimle kapattım.

"Emin misin? Yardımcı olur," dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. "Böyle iyi," dedim.

"Eh, bana yardımcı oluyor."

Kendine biraz daha doldurdu ve sonra elimi kenara çekerek bana da biraz koydu. Fincanımdan bir yudum bile almamış olmama rağmen ona gülümsedim. Çok stresliydim, fiziksel olarak çok kötü durumdaydım; ayağa kalkıp oturma odasına dalmaya, Bailey'yi kolundan tutup mutfığa getirmeye ve böylece bir şeyler başardığımı hissetmeye çok yakındım.

“Polisten haber aldın mı?” diye sordu Jules.

“Hayır, henüz değil,” dedim. “Peki neden The Shop’tan biri kapımı çalmıyor? Polisler geldiğinde ne yapacağımı söylemiyor?”

“Yapacak daha önemli işleri var çünkü,” dedi. “Avett onların birincil hedefiydi ve polis onu az önce gözaltına aldı.”

Parmaklarıyla fincanının kenarında daireler çiziyordu. Yüz hatlarını inceledim: uzun kirpikleri ve çıkık elmacık kemikleri, kaşlarının arasındaki bugün daha belirgin olan tek kırışıklık. Gergindi. Birbirimize karşımızdakinin duymaktan hoşlanmayacağını bildiğimiz bir şeyi söylemek zorunda kalmadan önce olduğu gibi gergindi. İkimiz de gergindik, tıpkı sözde erkek arkadaşım Nash Richards’ı Rye Grill’de başka bir kızı öperken gördüğünü söylediği zaman olduğu gibi. O zaman gerilmesinin nedeni pek hoşlanmadığım Nash için üzüleceğimi düşünmesinden çok, Rye Grill’in Jules’un ve benim patates kızartması ve peynirli hamburger yemek için en sevdiğimiz yer olmasıydı. Elindeki gazozu Nash’in suratına fırlattığında, restoranın müdürü ona kalıcı olarak uzaklaştırıldığımızı söylemişti.

“Peki artık anlatacak mısın?” dedim.

Kafasını kaldırdı. “Neyi?” dedi.

“Tüm bunlar nasıl senin suçun oluyor?”

Başını salladı, kendini hazırladı, yanaklarını şişirdi. “Bu sabah *Chronicle*’a gittiğimde bir şeyler olduğunu hissettim. Max

etrafta fırıl fırıl dönüyordu, bu da neredeyse her zaman kötü haber anlamına gelirdi. Cinayet, suçlama, saadet zinciri...”

“Şu Max tam bir melek,” diye söylendim.

“Evet, şey...”

Max hâlâ *Chronicle*’da çalışan birkaç araştırmacı gazeteciden biriydi; yakışıklı, kendini beğenmiş, zeki. Ayrıca Jules için deli oluyordu. Aksini iddia etmesine rağmen Jules’un da onun için aynı şeyleri hissettiğinden şüpheleniyordum.

“Kendini beğenmiş bir şekilde masamın etrafında dolanıyordu. Bir şeyler bildiğini ve bununla böbürlenmek istediğini anladım. SEC’den biriyle çok eski arkadaşmış ve görünüşe göre The Shop’ta neler olup bittiğini öğrenmiş. Bu öğleden sonraki baskınla birlikte.”

Bana baktı, devam etmek istemiyordu.

“Bana FBI’nın bir yılı aşkın süredir firmayı araştırdığını söyledi. Hisseleri halka açıldıktan kısa bir süre sonra halka arzla bağlantılı olarak piyasa listesinin hileli bir şekilde abartıldığına dair bir ihbar almışlar.”

“Bunun ne demek hiç anlamıyorum,” dedim.

“Bu, The Shop’un yazılımının olduğundan daha önce hazır olacağını düşündüğü anlamına geliyor. Bu yüzden piyasaya çok erken çıktılar. Sonra da gerçekte henüz satamadıkları halde işlevsel bir yazılımları varmış gibi davranmak zorunda kaldılar. Bunu telafi etmek ve hisse senedi fiyatlarını yüksek tutmak için de mali tablolarında sahtecilik yapmaya başladılar.”

“Bunu nasıl yaptılar?”

“Yani diğer yazılımları, videoları, uygulamaları, geçimlerini sağladıkları işleri vardı. Ama gizlilik yazılımları, yani Avett’in bahsettiği çığır açan yazılım henüz kullanıma hazır değildi. Bu yüzden satmaya başlayamadılar. Ama potansiyel büyük alıcılar

için tanıtım yapabilecekleri kadar ilerlemişlerdi. Teknoloji firmaları, hukuk büroları, bu tür şirketler işte. Ve bu şirketler ilgi gösterdiğinde bunu gelecekteki bir satış olarak kaydettiler. Max bunun Enron'un yaptığından farklı olmadığını söylüyor. Hisse senedi fiyatının yükselmesini sağlamak için gelecekteki satışlardan her türlü geliri elde ettiklerini açıkladılar.”

İşin nereye vardığını anlamaya başlamıştım.

“Ve sorunu çözmek için kendilerine biraz daha zaman kazandırmaya mı çalıştılar?” diye sordum.

“Aynen öyle. Avett, yazılım faaliyete geçtiğinde gelecekteki potansiyel satışların somut satışlar olarak gerçekleşeceğine inanarak bir kumar oynadı. Sahte mali bilgileri, yazılım düzeltilinceye kadar stokları iyi ve sağlıklı tutmak için geçici bir önlem olarak kullanıyorlardı,” dedi. “Ama hedeflerine varamadan yalandılar.”

“Ve bu da dolandırıcılığa giriyor herhalde,” dedim.

“Dolandırıcılığa giriyor,” dedi. “Max bunun çok büyük bir iş olduğunu söylüyor. Hissedarlar yarım milyar dolar kaybedecek.”

Yarım milyar dolar. Kafamı biraz toparlamaya çalıştım. Bu daha büyük bir sorunun sadece küçük bir parçasıydı ama biz büyük hissedarlardık. Owen çalıştığı yere, üzerinde çalıştığı yazılıma güvenmek istemişti. Bu yüzden şirket halka açıldığında tüm hisse senedi haklarını elinde tutmuştu. Hatta daha fazla hisse satın almıştı. Ne kadar kaybedecektik? Birikimlerimizin çoğunu mu? Kötü bir şeyler olacağını biliyordu madem, neden bizi bu kadar çok kaybedecek bir pozisyona sokmuştu? Owen neden birikimlerimizi, geleceğimizi hatalı bir operasyona yatırmıştı?

Bunu yapmadığını düşünmek istiyordum.

“Yani Owen, The Shop’a yatırım yaptıysa, olanları bilmediği anlamına geliyor, değil mi?”

“Mümkün...” dedi.

“Kulağıma pek mümkün gibi gelmedi.”

“Avett’in yaptığı yapmış olma ihtimali de var. Kimse öğrenmeden önce satma düşüncesiyle değeri şişirmeye yardımcı olmak için hisse senedi satın almış olabilir.”

“Bu sana Owen’in yapacağı bir şeymiş gibi geliyor mu?” dedim.

“Bunların hiçbiri bana Owen’in yapacağı bir şeymiş gibi gelmiyor,” dedi.

Sonra omuz silkti. Ve söylemediği şeyleri bir anda anladım; onun zihninde ve benim zihnimde dönen söylenmemiş şeyleri: Owen baş yazılımcıydı. Avett’in, üzerinde çalıştığı yazılımın, henüz çalışmayan yazılımın değerini şişirdiğini bilmemesi mümkün müydü? Bunu bilecek biri varsa, onun Owen olması gerekmez miydi?

“Max, FBI’nın, üst düzey personelin çoğunun ya bu işin içinde olduğunu ya da görmezden gelerek suç ortaklığı yaptığını düşündüğünü söyledi. Kimse farkına varmadan önce sorunu çözebileceklerini düşünmüş herkes. Görünüşe göre de çok yaklaşmışlar. SEC’e gelen bir ihbar olmasaydı bu işi başarabilirlerdi.”

“Kim ihbar etmiş?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama baskının nedeni buymuş. Avett ortadan kaybolmadan önce her şeyi durdurmak istemişler. İki yüz altmış milyon dolar değerindeki hisselerini sessizce elden çıkarıyormuş...” Durakladı. “Aylardır.”

“Vay anasını,” dedim.

“Evet. Her neyse, Max önceden öğrenmiş. Baskını yani. Bu yüzden FBI onunla bir anlaşma yapmış. Onlar içeri girmeden önce haber yapmamayı kabul ederse, ona baskınla ilgili iki saatlik bir ipucu vereceklermiş. *Chronicle* herkesi geride bıraktı. *Ti-*

mes. CNN. NBC. Fox. Kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki biriyle paylaşmak zorundaydı ve bana söyledi. Ve bilmiyorum... İlk içgüdüm Owen'ı aramak oldu. Aslında ilk içgüdüm seni aramaktı ama sana ulaşamadım. Sonra Owen'ı aradım."

"Onu uyarmak için mi?"

"Evet," dedi. "Onu uyarmak için."

"Neden bu konuda kendini kötü hissediyorsun? Kaçtığı için mi?" diye sordum.

Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Bariz gerçeği. Yine de bunu yüksek sesle söylemek beni bir şekilde daha iyi hissettirmişti. En azından dürüst bir tavırdı. Owen kaçmıştı. Kaçıyordu. Basitçe ortadan kaybolmamıştı.

Jules başını salladı ve ben sertçe yutkundum, gözlerimden dökülmek üzere olan yaşlara karşı savaştım.

"Bu senin suçun değil," dedim. "Onu uyarırken işini kaybedebilirdin. Yardım etmeye çalışıyordun. Bunun için sana nasıl kızabilirim ki? Ben sadece Owen'a kızgınım." Bunu düşünerek duraksadım. "Hatta Owen'a bile tam olarak kızgın değilim. Daha çok uyuşmuş durumdayım. Ve sadece Owen'ın ne düşünüyor olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Bu şekilde çekip gitmenin onun için kötü olmayacağını nasıl düşünebilir?"

"Onun ne düşünüyor olabileceğine dair herhangi bir teorin var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de kendini temize çıkarmaya çalışıyordur? Ama bunu neden buradan yapmıyor? Bir avukat tut. Bırak sistem seni aklasın..." dedim. "Sadece bir şeyleri gözden kaçırdığım hissinden kurtulamıyorum, anlıyor musun? Ne tür bir yardım aradığını anlayamıyorum."

Elimi sertçe sıktı ve bana gülümsedi. Ama hiç de aynı fikirdeymişiz gibi görünmüyordu. Sakladığı bir şey olduğunu fark ettim. En kötüsünü söylememiştii.

“Bu bakışı biliyorum,” dedim.

Başını salladı. “Önemli bir şey değil,” dedi.

“Söyle hadi Jules.”

“Mesele şu ki, ben de tam olarak inanamıyorum ama Owen bunlara hiç şaşırmadı,” dedi. “Ona baskından bahsettiğimde hiç şaşırmadı.”

“Anlamadım.”

“Bunu babamdan daha önce öğrenmiştim. Kaynaklar bir şey bildiklerinde bunu saklayamazlar. Senin gibi her şeyden habersiz olduklarında bilmek isteyecekleri bariz soruları sormayı unutturlar. Az önce bana tam olarak ne olduğu hakkında sorduğun sorular gibi...”

Ona baktım, gerisini getirmesini bekliyordum ki kafamın içinde bir şeyler yerine oturmaya başladı. Kapının camından Bailey’ye baktım. Bobby’nin göğsüne yaslanmıştı, eli onun karnında, gözleri kapalıydı.

Onu koru.

“Mesele şu ki eğer Owen dolandırıcılık hakkında hiçbir şey bilmeseydi, bana daha fazla şey sorardı. The Shop’ta olup bitenler hakkında çok daha fazla bilgiye ihtiyacı olurdu. *Sakin ol Jules. Kimin suçlu olduğunu düşünüyorlar? Avett dolandırıcılığı tek başına mı yapmış gibi görünüyor yoksa yolsuzluk daha mı yaygın? Ne olmuş olabilir, ne kadar çalınmış olabilir?* gibi bir şeyler söyledirdi. Ama Owen olan biten hiçbir şey hakkında daha fazlasını sormadı.”

“Ne sordu peki?” diye sordum.

“Kaçmak için ne kadar zamanı olduğunu,” dedi.

Yirmi Dört Saat Önce

Owen ve ben iskelede oturmuş, dışarıdan sipariş verdiğimiz Tayland yemeklerimizi yiyip buz gibi soğuk biralarımızı içiyorduk.

Owen'ın üzerinde bir kazak ve kot pantolon vardı, ayakları çıplaktı. Ay neredeyse hiç görünmüyordu, Kuzey California gecesi serin ve nemliydi ama Owen hiç üşümüyordu. Ben ise bir battaniyenin altında, iki çift çorabım ve tüylü botlarımla otuyordum.

Papaya salatası ve baharatlı limonlu köri yemeğini paylaşıyorduk. Owen'ın gözleri yaşıyordu, acı biberin harareti doğrudan gözlerine vurmuştu.

Bir kahkaha attım. "Eğer dayanamıyorsan," dedim, "bir dahaki sefere daha az acılı sipariş edebiliriz."

"Hah, dayanabilirim," dedi. "Sen yapabiliyorsan ben de yapabilirim."

Ağızına bir lokma daha attı, yutkunmakta zorlanırken yüzü kıpkırmızı oldu. Birasına uzandı ve höpürdeterek içti.

"Gördün mü?" dedi.

"Gördüm," dedim.

Sonra onu öpmek için eğildim.

Geri çekildikten sonra bana gülümsedi ve yanağıma dokundu.

“Seninle battaniyenin altına girebilir miyim? Ne dersin?” diye sordu.

“Her zaman.”

Yana kaydım, battaniyeyi omuzlarına sardım, vücudunun sıcaklığını hissettim. Çıplak ayaklı vücudu benimkinden on derece daha sıcaktı.

“Söyle bakalım,” dedi. “Bugün en sevdiğin şey neydi?”

Bu bazen eve geç geldiğimiz günlerde yaptığımız bir şeydi bu, önemli konuları konuşamayacak kadar yorgun olduğumuz günlerde. İkimiz de birbirimize anlatmak için o günle ilgili bir şey seçerdik. Birbirimizden ayrı geçen günümüzden güzel bir ayrıntı.

“Aslında Bailey’ye küçük bir ziyafet vermek için oldukça güzel bir fikrim var,” dedim. “Yarın akşam yemeği için kahverengi tereyağlı makarnayı yeniden yapacağım. Hani şu doğum gününde Poggio’da yediğimiz. Sence de sevmez mi?”

Kolunu belime daha sıkı doladı, sesini alçak tuttu. “Bana bunu sevip sevmeyeceğini mi soruyorsun yoksa bu yemeğin onun seni sevmesini sağlayıp sağlamayacağını mı?”

“Hey. Hiç de hoş bir yorum değil.”

“Kibar olmaya çalışıyorum,” dedi. “Bailey hayatında senin gibi biri olduğu için çok şanslı. Ve o da bunu anlayacaktır. Makarna deneyi olsun ya da olmasın.”

“Nereden biliyorsun?”

Omuz silkti. “Bazı şeyleri bilirim.”

Ona tam olarak inanmadığım için bir şey söylemedim. Bailey ile aramızdaki uçurumu kapatmak için daha fazlasını yapmasını isterdim, bunun ne olabileceğini bilmesem bile. Eğer bunu yapmayacaksa, en azından bana elimden gelen her şeyi yapmışımı söylemesini isterdim.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Boynumun yan tarafını öptü.

“O makarnayı gerçekten çok sevmişti,” dedi. “Çok güzel düşünmüşsün.”

“Ben de bunu düşünüyordum!”

Gülümsedi. “Yarın işten erken çıkabilirim. Eğer yardımcı şef istiyorsan?”

“Evet, isterim,” dedim.

“O zaman beni de say,” dedi. “Seninim.”

Başımı omzuna koydum. “Teşekkür ederim,” dedim. “Tamam. Şimdi sıra sende.”

“Günümün en sevdiğim kısmı mı?” dedi.

“Evet,” dedim. “Ve sakın tam şu an deme.”

Güldü. “Bu, beni ne kadar iyi tanıdığını gösteriyor,” dedi.

“Tam şu an demeyecektim.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi.

“Ne diyecektin?”

“Altmış saniye önce diyecektim,” dedi. “Battaniyenin dışında hava gerçekten soğuktu.”

Parayı Takip Et

Jules gece 2'ye bende idi.

Gece yanımda kalmayı teklif etti. Belki de ona izin vermeliydim çünkü neredeyse hiç uyuyamadım.

Gecenin çoğunda oturma odasındaki kanepede uyanık yat-
tım, Owen olmadan yatak odama gidemedim. Kendimi eski bir
battaniyeye sarıp karanlığın çökmesini bekledim ve Jules'un git-
meden önce söylediği son şeyi kafamda tekrar tekrar düşündüm.

Ön kapıda durmuştuk ve bana sarılmak için eğilmişti. "Tek
bir şey soracağım," demişti. "Kendi banka hesabın var mı?"

"Evet," demiştim.

"Bu iyi bir şey," demişti. "Çok önemli."

Onaylayarak gülümsemişti, ben de bunu Owen'ın ısrarı üze-
rine yaptığımı söylememiştim. Owen hiçbir zaman tam olarak
açıklamadığı bir nedenle paramızın bir kısmını ayrı tutmak is-
temişti. Bunun Bailey'yle ilgili bir şey olduğunu düşünmüştüm.
Ama belki de bu konuda yanılmıştım. Belki de bana ait olana
dokunmamakla ilgiliydi.

"Soruyorum çünkü muhtemelen tüm mal varlığını dondura-
caklar," demişti Jules. "Nereye gittiğini ve ne bildiğini bulmaya
çalışırken yapacakları ilk şey bu olacak. Her zaman parayı takip
ederler."

Parayı takip etmek.

Mutfak lavabosunun altına sıkıştırılmış spor çantasını, Owen'ın muhtemelen takip edemeyeceklerini bildiği para dolu çantayı düşündükçe midem bulandı. Jules'a çantadan bahsetmemiştim çünkü makul bir insana bunun nasıl görüneceğini tahmin edebiliyordum. Bana nasıl görünmesi gerektiğini de biliyordum. Owen suçlu gibi görünüyordu. Jules çoktan kararını vermişti ve gizemli bir çanta dolusu para onu Owen'ın suçlu olduğuna daha da çok ikna edecekti. Neden ikna etmesindi ki? Owen'ı kardeşi gibi severdi ama bu durum sevgiyle ilgili değildi. Mesele Owen'ın bu karmaşaya dâhil olduğuna işaret eden şeylerdi: kaçıyor olması, Jules'a telefonda şüpheli davranması. Her şey.

Sadece bir şey hariç. Benim bildiğim bir şey...

Owen suçlu olduğu için kaçmazdı. Kendini kurtarmak için gitmezdi. Hapse girmemek ya da gözlerimin içine bakıp yaptıklarını itiraf etmemek için gitmezdi. Bailey'yi terk etmezdi. Mecbur kalmadıkça Bailey'yi asla terk etmezdi. Bundan nasıl bu kadar emindim? Anlamak istediklerim konusunda açıkça önyargılıyken herhangi bir şeyden emin olmak için kendime nasıl güvenebilirdim?

Kısmen bunun nedeni hayatımı bir şeyleri anlamaya *ihtiyaç duyarak* geçirmiş olmamdı. Hayatımı her şeye inanılmaz derecede dikkat ederek yaşamıştım. Annem bir daha dönmek üzere gittiğinde, bunun olacağını tahmin etmemiştim. Gözümden kaçmıştı. Gidişinin kesinliğini fark edememişim. Anlamalıydım, fark etmeliydim. Ondan önce de pek çok kez aceleyle gittiği olmuştu, pek çok gece beni büyükbabamla bırakıp vedalaşmadan çıkıp gitmişti. Günlerce ya da haftalarca geri dönmediği, sadece arada bir telefonla aradığı, arada bir kontrol ettiği çok zaman olmuştu.

Sonunda temelli gittiğinde, geri dönmeyeceğini söylememişti. Yatağımın kenarına oturmuş, saçlarımı yüzümden çekmiş ve Avrupa'ya gitmesi gerektiğini, babamın ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ama beni yakında göreceğini söylemişti. Bunun yakında döneceği anlamına geldiğini düşünmüştüm; zaten sürekli gelip gidiyordu. Ama bir şeyi fark etmemiştim. Kullandığı dili. “Yakında görüşürüz” demek asla geri dönmeyeceği anlamına geliyordu, gerçek anlamıyla yakında görüşürüz demek değildi. Yılda iki kez onunla bir öğleden sonra ya da bir akşam geçireceğim anlamına geliyordu (asla bir gecenin tamamı değil).

Bu, onun benim için artık yok olduğu anlamına geliyordu.

İşte gözden kaçırdığım kısım buydu: Annem benim hayatımda olup olmamayı yeterince önemsemiyordu.

Bir daha asla gözden kaçırmayacağıma dair kendime yemin ettiğim kısım buydu.

Owen'ın suçlu olup olmadığını bilmiyordum. Ve beni bunlarla tek başıma bıraktığı için çok kızgındım. Ama önemsemediğini biliyordum. Beni sevdiğini biliyordum. Ve bundan da öte, Bailey'yi sevdiğini biliyordum.

Sadece Bailey'nin iyiliği için giderdi. Öyle olmalıydı. Onu kurtarmak için bu şekilde gitmişti. Bir şeyden ya da birinden kurtarmak için.

Her şey Bailey'yle ilgiliydi.

Gerisi sadece hikâyeydi.

Güneş ışığı, perdesiz oturma odası pencerelerinden limana doğru yumuşak ve sarı renkte süzülüyordu.

Dışarıya baktım. Televizyonu ya da haber akışını kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı açmadım. Bilmem gereken en önemli şeyi biliyordum. Owen hâlâ kayıptı.

Duş almak için yukarı çıktım ve Bailey'nin kapısını alışılmadık bir şekilde açık buldum, Bailey yatağında oturuyordu.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," dedi.

Dizlerini göğsüne doğru çekmişti. Çok korkmuş görünüyor-
du. Bunu saklamak için de elinden geleni yapıyor gibiydi.

"Bir saniye içeri gelebilir miyim?" dedim.

"Olur," dedi. "Sanırım."

Yanına gidip yatağının kenarına oturdum; sanki bu nasıl yapılacağını bildiğim bir şeymiş gibi, sanki daha önce yaptığım bir şeymiş gibi.

"Hiç uyudun mu?" diye sordum.

"Pek değil," dedi.

Ayak parmaklarının dış hatları çarşafın arasından görünüyordu. Onları yumruk gibi sıkıca birbirine dolamıştı. Ayağına uzanıp onu tutmak istedim ama sonra vazgeçtim. Ellerimi birbirine kenetledim ve odasına baktım. Yatağının başucundaki masa, tiyatro kitapları ve tiyatro oyunları ile doluydu. Mavi kumbarası da onların üzerinde duruyordu; Owen'ın Sausalito'ya taşındıktan kısa bir süre sonra bir okul fuarında onun için kazandığı kumbara. Parlak kırmızı yanakları ve tepesindeki fiyonguyla dişi bir domuz şeklindeydi.

"Kafamda sürekli evirip çeviriyorum," dedi. "Yani... babam işleri böyle karmaşık hale getirmez. En azından benim için. Yani bana yazdığı notta ne anlatmak istediğini anlamadım."

"Ne demek istiyorsun?"

“Benim için neyin önemli olduğunu biliyorsun... Bu da ne demek?”

“Sanırım seni ne kadar çok sevdiğini söylemek istiyor,” dedim. “Ve insanların onun hakkında söylediklerine rağmen iyi bir adam olduğunu.”

“Hayır, bu değil,” dedi. “Başka bir şey demek istedi. Onu tanıyorum. Başka bir şey demek istediğini biliyorum.”

“Tamam...” Derin bir nefes aldım. “Ne gibi?”

Ama Bailey başını salladı. Çoktan başka bir şeye odaklanmıştı.

“Peki o parayla ne yapmam gerekiyor? Bana bıraktığı onca parayla?” diye sordu. “Biri geri dönmeyeceği zaman sana bıraktığı türden bir para bu.”

Bu beni durdurdu. Soğuk bir ifadeydi. “Baban geri dönecek,” dedim.

Yüzü şüpheyle doldu. “Nereden biliyorsun?”

Rahatlatıcı bir cevap bulmaya çalıştım. Söyleyeceğim şey neyse ki aynı zamanda gerçekmiş gibi geliyordu. “Çünkü sen buradasın.”

“Peki o neden burada değil?” dedi. “Neden böyle çekip gitti?”

Aslında bir cevap arıyor gibi değildi. Onun beklentilerine uymayan bir cevap verdiğimi duymak ve tartışmak istiyor gibiydi. Sebebi ne olursa olsun beni bu duruma soktuğu için Owen’a karşı öfkeliydim. Kendime Owen’ın niyetinden emin olduğumu, her neredeyse Bailey’yi korumaya çalıştığı için orada olduğunu söyleyebiliyordum. Ama yine de burada onsuz oturmak zorunda kalmıştım. Bu beni annem kadar gülünç duruma düşürmüyor muydu? Beni de onun gibi yapmıyor muydu? İkimiz de bir başkasına olan inancımızı her şeyin üstünde tutuyorduk

ve buna aşk diyorduk. İnsanı bu noktaya getiriyorsa aşkın ne faydası vardı ki?

“Bak,” dedim. “Bunu daha sonra konuşabiliriz, artık okula gitmek için hazırlanmalısın.”

“Okul için hazırlanmalı mıyım?” dedi. “Ciddi misin sen?”

Haksız da değildi. Söylenebilecek aptalca şeylerden biriydi. Ama söylemek istediğimi başka nasıl söyleyebilirdim ki? Babasını onlarca kez aradığımı, nerede olduğunu bilmediğimi. Ve bize ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını...

Bailey yataktan kalkıp banyoya ve önündeki, ikimizin de önündeki korkunç güne doğru adımını attı. Neredeyse onu durdurup yatağa geri dönmesini söyleyecektim. Ama bu daha çok benim ihtiyacım olan bir şey gibi görünüyordu. Onun için en iyisi bu evden çıkmak değil miydi? Okula gitmek? Babasını beş dakikalığına da olsa unutmak?

Onu koru.

“Seni okula bırakacağım,” dedim. “Bu sabah okula yalnız gitmeni istemiyorum.”

“Fark etmez,” dedi.

Belli ki tartışamayacak kadar yorgundu. Mola vermişti.

“Eminim yakında babandan haber alacağız,” dedim. “Ve her şey daha çok anlam kazanmaya başlayacak.”

“Ah, eminsin demek,” dedi. “Vay canına, çok rahatladım.”

Alaycılığı durumunu gizleyemiyordu; ne kadar yorgun olduğunu, ne kadar yalnız hissettiğini. Onun bu hali büyükbabamı özlememe neden oldu, o Bailey’yi nasıl daha iyi hissettireceğini çok iyi bilirdi. Ona ihtiyacı olan şeyi nasıl vereceğini bilirdi, bu şey her ne olursa olsun... Böyle bir anda sevildiğini bilmek. Güvenilebileceğini bilmek. Tıpkı bana yaptığı gibi. Annem gittikten kaç ay sonra beni üst kattaki odamda ona mektup yazmaya ça-

lıırken bulmuştu? Mektupta beni nasıl terk edebildiğini soruyordum ona.

Ağlıyordum, kızgındım ve korkmuştum. Sonrasında büyükbabamın ne yaptığını asla unutmayacağım. Tulumunu ve kalın iş eldivenlerini giymişti; mor ve kalın. Eldivenler yeni alınmıştı. En sevdiğim renk olduğu için özel olarak mor yaptırmıştı. Eldivenleri çıkarıp yanımda yere oturmuştu ve mektubu tam da yazmak istediğim gibi bitirmeme yardım etmişti. Yargılamadan. Zorlandığım kelimeleri hecelelememe yardım etmişti. Ben mektubun tam olarak nasıl bitmesini istediğimi düşünürken beklemişti. Sonra mektubun tamamını yüksek sesle okumuştı ki ben de duyabileyim. Anneme beni nasıl geride bırakmış olabileceğini sorduğum cümleye geldiğinde duraklamıştı. *Belki de sormamız gereken tek soru bu değildir*, demişti büyükbabam. *Belki de gerçekten farklı olmasını isteyip istemediğimizi de düşünmeliyiz. Aslında bize kendince bir iyilik yapıp yapmadığını da düşünebiliriz...* Ona bakmıştım, beni nazikçe nereye doğru yönlendirdiğini anlamaya başlamıştım. *Sonuçta, annenin yaptığı şey.. bana seni verdi.*

Söylenebilecek en cömert şeydi bu. En rahatlatıcı ve cömert şey. Şimdi o olsa Bailey'ye ne derdi? Ben de neyi nasıl söyleyeceğimi ne zaman öğrenecektim?

“Bak, çabalıyorum Bailey,” dedim. “Özür dilerim. Sana sürekli yanlış şeyler söylediğimi biliyorum.”

“İyi,” dedi banyo kapısını arkasından kapatırken, “en azından biliyorsun.”

Yardım Geliyor

Sausalito'ya taşınmama karar verdiğimizde, Owen ve ben bu geçişi Bailey için mümkün olduğunca kolay hale nasıl getirebileceğimizi konuşmuştuk. Bailey'yi bildiği tek evden, kendini bildi bileli yaşadığı evden ayırmamamız gerektiğini kuvvetle, muhtemelen Owen'dan bile daha kuvvetle hissetmiştim. Devamlılığı olsun istemiştim. Ahşap kirişleri, cumbalı pencereleri ve Issaquah Rıhtımı'ndaki masalsı manzarasıyla yüzen ev onun devamlılığıydı. Onun güvenli sığınağıydı.

Ama belki de bu sadece durumu daha da belirgin hale getirmişti: Birisi onun en değer verdiği yere taşınmıştı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yine de düzeni bozmamak için elimden geleni yapmışım. Bailey'nin düzenini. Eve taşınma şeklimde bile huzuru korumaya çalışmışım. Owen ve benim yatak odamıza kendi tarzımı yansıtmışım ama yeniden dekore ettiğim diğer yer bir oda bile değildi, evin önünü sevgiyle kucaklayan verandamızdı. Ben gelmeden önce veranda boştu. Ama ben orayı saksı bitkileri ve rustik çay sehpalarıyla döşemişim. Ve ön kapının yanına koymak için bir sallanan koltuk yapmışım.

Beyaz meşeden yapılmış harika bir ikili sallanan koltuk, rahatlık sağlaması için de çizgili yastıklar.

Owen'la birlikte burada oturup sabah kahvemizi içmeyi hafta sonu ritüelimiz haline getirmiştik. Güneş San Francisco Körfezi'nin üzerinden yavaşça yükselip koltuğu sıcaklığıyla sararken bu bizim haftayı değerlendirme zamanımızdı. Owen bu sohbetlerde hafta içi olduğundan daha hareketli olurdu; gün boş ve rahat bir şekilde önünde uzanırken üzerindeki yük kalkardı.

Bu sallanan koltuğun beni bu kadar mutlu etmesinin, yanından geçerken bile rahatlamamın nedeni kısmen buydu. Çöpü atmak için dışarı çıktığımda ve orada oturan biriyle karşılaştığımda neredeyse yerimden sıçramamın nedeni de buydu.

"Çöp atma vakti mi?" diye sordu adam.

Arkamı döndüğümde tanımadığım bir adamın sanki hep o bankta oturmuş gibi bankın koluna yaslandığını gördüm. Bir beyzbol şapkasını ters takmış ve rüzgârlık giymişti, elinde de bir bardak kahve tutuyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Umarım." Ellerimi işaret etti. "Ama önce onları yere bırakmak isteyebilirsin."

Aşağıya baktığımda hâlâ elimde iki ağır çöp poşeti tuttuğumu fark ettim. Poşetleri çöp kutularına attım. Sonra tekrar dönüp adama baktım ve içeriye buyur ettim. Gençti, belki otuzlu yaşlarının başındaydı. Güçlü bir çenesi ve koyu renk gözleri vardı. Neredeyse fazla yakışıklıydı. Ama gülümseme şekli kendisinin de bunun farkında olduğunu gösteriyordu.

"Hannah, galiba?" dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Siz de kimsiniz?" diye sordum.

"Ben Grady," dedi.

Kahve bardağının kenarını ısırp dudaklarının arasında tuttu ve ona bir saniye vermemi işaret etti. Sonra elini cebine attı ve rozete benzeyen bir şey çıkardı. Almam için bana uzattı.

“Grady Bradford,” dedi. “Bana Grady diyebilirsin. İstersen Şerif Yardımcısı Bradford da diyebilirsin ama bu bizim amaçlarımız için son derece resmî olur.”

“Peki nedir bu amaçlar?”

“Dostça,” dedi. Sonra gülümsedi. “Dostça amaçlar.”

Rozeti inceledim. Etrafında dairesel bir halka olan bir yıldız vardı. Sanki rozetin gerçek olup olmadığını anlamama yardımcı olacakmış gibi parmağımı o dairenin etrafında, yıldızın içinde gezdirmek istedim.

“Polis memuru musun?”

“Aslında ABD kolluk kuvvetlerindenim.”

“Pek ABD kolluk kuvvetinden birine benzemiyorsun.”

“Peki ABD kolluk kuvvetinden biri neye benzer?”

“*The Fugitive* dizisindeki Tommy Lee Jones’a”.

Güldü. “Doğru, bazı meslektaşlarımdan daha gencim ama büyükbabam teşkilattaydı, bu yüzden erken bir başlangıç yaptım,” dedi. “Seni temin ederim ki yasal bir başlangıç oldu.”

“Kolluk kuvvetlerinde ne iş yapıyorsun?”

Rozetini geri aldı ve ayağa kalktı, koltuk onun ağırlığını kaybederken ileri geri sallandı.

“Öncelikle ABD hükümetini dolandıran insanları tutukluyorum,” dedi.

“Kocamın bunu yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Bence The Shop bunu yaptı. Ama hayır, kocanın yaptığına ikna olmadım. Yine de bu işe karışıp karışmadığını tam olarak değerlendirebilmem için onunla konuşmam gerekiyor,” dedi. “Gerçi görünüşe göre kocan bu konuşmayı yapmak istemiyor.”

Açıklaması nedense aklıma takıldı. Bunun tüm gerçek olmadığı ya da en azından Grady’nin benim rıhtımında bulunma niyetinin tamamı olmadığı hissine kapılmama neden oldu.

“Rozetini tekrar görebilir miyim?” dedim.

“512-555-5393,” dedi.

“Rozet numaran mı bu?”

“Bu benim şube ofisimin telefon numarası,” dedi. “İstersen orayı arayabilirsin. Kim olduğumu teyit edeceklerdir. Ve sadece birkaç dakikana ihtiyacım olduğunu da.”

“Seçme şansım var mı?”

Bana gülümsedi. “Her zaman seçme şansın vardır,” dedi. “Ama benimle konuşursan kesinlikle minnettar olurum.”

Pek seçeneğim varmış gibi gelmedi, en azından daha iyi bir seçeneğim olduğunu sanmıyordum. Ve bu Grady Bradford denen adamdan hoşlanıp hoşlanmadığımı da bilmiyordum. Gerçi bana Owen hakkında bir sürü soru sormak üzere olan birinden ne kadar hoşlanabilirdim ki?

“Ne dersin?” dedi. “Yürüyüşe çıkabiliriz diye düşünüyordum.”

“Neden seninle yürüyüşe çıkayım ki?”

“Güzel bir gün,” dedi. “Ve sana bunu aldım.”

Sallanan koltuğumun altına uzandı ve Fred’s’ten yeni alınmış, dumanı tüten bir bardak kahve daha çıkardı. Bardağın yan tarafında büyük siyah harflerle EKSTRA ŞEKER ve BİR DOZ TARÇIN yazıyordu. Bana sadece **bir bardak** kahve getirmemişti. Tam da benim istediğim **gibi bir bardak** kahve getirmişti.

Kahvenin kokusunu içime çektim, ilk yudumumu aldım. Tüm bu karmaşa başladığından beri yaşadığım ilk mutluluktu.

“Kahvemi nasıl içtiğimi nereden bildin?” dedim.

“Benj adında bir garson bana yardım etti. Senin ve Owen’ın hafta sonları ondan kahve aldığınızı söyledi. Seninki tarçınlı, Owen’inki sade.”

“Bu rüşvete giriyor.”

“Sadece işe yaramazsa,” dedi. “Aksi takdirde sadece bir bardak kahve.”

Ona baktım ve bir yudum daha aldım.

“Sokağın güneşli tarafından mı yürüyelim?” diye sordu.

Ruhtımdan ayrılıp Path'e doğru yürüdük, şehir merkezine doğru ilerliyorduk; Waldo Point Limanı uzaktan bize bakıyordu.

“Anladığım kadarıyla Owen'dan haber yok?” diye sordu.

Bir önceki gün Owen'ın arabasının yanındaki yavaş ve uzun süren veda öpücüğümüzü düşündüm. Owen hiç endişeli değildi, yüzünde bir gülümseme vardı.

“Hayır. Dün işe gittiğinden beri onu görmedim,” dedim.

“Peki aramadı mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Genelde iş yerinden arar mı?”

“Genellikle,” dedim.

“Ama dün aramadı mı?”

“Beni aramayı denemiş olabilir, bilmiyorum. San Francisco'daki Ferry Building'e gittim ve burayla orası arasında bir sürü telefon çekmeyen bölge var, yani...”

Onaylarcasına başını salladı, hiç şaşırmamıştı, bunu zaten biliyor gibiydi. Sanki bunu çoktan öğrenmiş gibi.

“Döndüğünde ne oldu?” diye sordu. “Ferry Building'den yani.”

Derin bir nefes alıp bir dakika düşündüm. Ona gerçeği söylemeyi düşündüm. Ama on iki yaşındaki kız, kızın bana verdiği not ve Owen'ın Bailey için okulda bıraktığı not hakkında ne düşüneceğini bilmiyordum. Ve para dolu çanta hakkında da.

Bunu kendim çözene kadar yeni tanıştığım birini bu işe dâhil etmeyecektim.

“Ne demek istediğinden emin değilim,” dedim. “Bailey’ye nefret ettiği bir akşam yemeği hazırladım ve o da provaya gitti. Okulun otoparkında onu beklerken radyoda The Shop’u duydum. Eve geldik. Owen gelmedi. Kimse uyumadı.”

Adam başını eğdi, sanki bana tamamen inanmıyor gibiydi. Bunun için onu yargılamıyordum. Tamamen inanmamalıydı. Ama fazla üstelememeye istekli görünüyordu.

“Yani... bu sabah hiç aramadı, doğru mu?” dedi. “E-posta da mı yok?”

“Hayır,” dedim.

Sanki aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı.

“Birinin ortadan kaybolması sinir bozucu bir şey, değil mi? Hiçbir açıklama olmadan yani.”

“Evet,” dedim.

“Ama yine de o kadar da kızgın görünmüyorsun.”

Nasıl hissettiğime karar verecek kadar beni tanıdığını düşünmesine sinirlenerek yürümeyi bıraktım.

“Özür dilerim, insanın kocasının şirketine baskın yapıldığında ve kocası ortadan kaybolduğunda takip etmesi gereken uygun bir tepki verme şekli olduğunu bilmiyordum,” dedim. “Uygunsuz bulduğun başka bir şey yapıyor muyum?”

Biraz düşündü. “Pek sayılmaz.”

Yüzük parmağına baktım. Yüzüğü yoktu. “Anladığım kadarıyla evli değilsin.”

“Hayır,” dedi. “Bir dakika... Hiç evlenip evlenmediğimi mi soruyorsun yoksa şu anda evli olup olmadığını mı soruyorsun?”

“Cevabı fark eder mi?”

Gülümsedi. “Hayır.”

“Yani, evli olsaydın her şeyden çok kocam için endişelendiğimi anlardın.”

“Suikasttan mı şüpheleniyorsun?”

Owen’ın bıraktığı notları ve parayı düşündüm. On iki yaşındaki çocuğun okul koridorunda Owen’la karşılaşma hikâyesini, Owen’ın Jules’la konuşmasını düşündüm. Owen nereye gideceğini biliyordu. Buradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Gitmeyi seçmişti.

“İsteği dışında kaçırıldığını sanmıyorum, eğer sorduğun buy-
sa.”

“Tam olarak değil.”

“Peki ne soruyorsun Grady? Tam olarak?”

“Grady. Bu hoşuma gitti. İlk isimlerimizle hitap etme konusunda anlaştığımıza sevindim.”

“Sorduğun şey nedir?”

“Buradasın, onun yarattığı pisliğin parçalarını toplamak zorunda kaldın. Kızına bakmaktan bahsetmiyorum bile,” dedi. “Bu beni çıldırttırdı mesela. Ama sen o kadar da kızgın görünmüyorsun. Bu da bana, bildiğin ama bana söylemediğin bir şey olduğunu düşündürüyor.”

Sesi sertleşti. Ve gözleri karardı, ta ki olduğu kişi gibi görünene kadar; bir dedektif. Ve ben, aniden kendisini yanlış yaptığından şüphelendiği insanlardan ayırmak için çizdiği çizginin diğer tarafında kalmıştım.

“Eğer Owen sana nereye kaybolduğu, *neden* gittiği hakkında bir şey söylediye, bunu bilmem gerek,” dedi. “Onu korumanın tek yolu bu.”

“Buradaki öncelikli amacın bu mu? Onu korumak mı?”

“Evet. Aslında öyle.”

Söylediği doğru gibi geldi. Bu da beni rahatsız etti. Beni de-
dektif modundan bile daha fazla tedirgin etti.

“Eve gitmeliyim.”

Ondan uzaklaşmaya başladım, Grady Bradford bu kadar ya-
kın durarak dengemi biraz bozmuştu.

“Bir avukat tutmalısın,” dedi.

Ona doğru geri döndüm. “Ne?”

“Mesele şu ki,” dedi, “Owen hakkında bir sürü soru soracak-
lar sana, ta ki kendisi ortaya çıkıp soruları yanıtlayana kadar. Ce-
vap vermek zorunda olmadığın sorular. Bir avukatın olduğunu
söylersen onları başından savmak daha kolay olur.”

“Ya da onlara sadece gerçeği söyleyebilirim. Owen’ın nere-
de olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Saklayacak bir şeyim de
yok.”

“Bu o kadar basit değil. İnsanlar sana, senin tarafındaymış
gibi görünmelerini sağlayacak bilgiler sunacaklardır. Ve Owen’ın
tarafında. Ama değiller. Kendilerinden başka kimsenin tarafında
değiller.”

“Senin gibi insanlar mı?” diye sordum.

“Kesinlikle,” dedi. “Ama bu sabah senin için Thomas
Shelton’a bir telefon ettim. Kendisi California eyaletinde aile
hukuku üzerine çalışan eski bir dostum. Tüm bunlar olurken
Bailey’nin geçici velayetini almak isteyen biri çıkarsa diye ko-
runduğunuzdan emin olmak istedim. Thomas geçici velayetin
sana verilmesini sağlamak için bazı bağlantılar kuracak.”

Rahatladığımı gizleyemeyerek derin bir nefes aldım. Eğer
bu iş daha fazla uzarsa, Bailey’nin velayetini kaybetme ihtimali
aklıma geldi. Ailesinden kimsesi kalmamıştı; büyükanne ve bü-
yükbabaları ölmüştü, yakın akrabaları da yoktu. Ve benim de
onunla kan bağıym yoktu, onu evlat edinmemiştim. Devlet onu

istediği zaman alamaz mıydı? En azından tek yasal vasisinin nerede olduğunu ve çocuğunu neden geride bıraktığını belirleyene kadar...

“Bunu yapmaya yetkisi var mı?” diye sordum.

“Var. Ve yapacak.”

“Neden?”

Omuz silkti. “Çünkü ben yapmasını istedim,” dedi.

“Bunu bizim için neden yapıyorsun ki?” diye sordum.

“Owen için yapabileceğin en iyi şeyin göze batmamak ve bir avukat tutmak olduğunu söylediğimde bana güven diye,” dedi.

“Tanıdığın bir avukat var mı?”

Şehirde tanıdığım tek avukatı düşündüm. Onunla konuşmayı ne kadar az istediğimi düşündüm, özellikle de şimdi.

“Maalesef, evet,” dedim.

“Ara o beyefendiyi. Ya da hanımefendiyi.”

“Beyefendi,” dedim.

“Tamam, ara onu. Ve ortalıkta görünme.”

“Üçüncü bir kez söyleyecek misin bunu?” diye sordum.

“Hayır, yeterince söyledim.”

Sonra yüzünde bir şey değişti, bir gülümseme belirdi. Görünüşe göre dedektif modu geride kalmıştı.

“Owen yirmi dört saattir ne bir kredi kartı ne bir çek, hiçbir şey kullanmadı. Ve kullanmayacak da. O çok zeki bir adam, bu yüzden telefonunu aramayı bırakabilirsin çünkü eminim telefonunu atmıştır.”

“O zaman neden beni arayıp aramadığını sorup durdun?”

“Kullanabileceği başka telefonlar da var,” dedi. “Kullan at telefonlar. Kolayca takip edilemeyen telefonlar.”

Kullan at telefonlar, dijital ayak izleri. Grady neden Owen'ı bir suç dehası gibi göstermeye çalışıyordu?

Ona bunu sormaya hazırlandım ama o anahtarlığındaki bir düğmeye bastı, caddenin karşısındaki bir araba ışıklarını yakarak canlandı.

“Seni daha fazla tutmayacağım, uğraşacak yeterince şeyin var,” dedi. “Ama Owen’dan haber aldığında, izin verirse ona yardım edebileceğimi söyle.”

Sonra bana Fred’s’ten bir peçete uzattı, üzerinde adı yazılıydı: GRADY BRADFORD, altında da iki telefon numarası vardı, sanırım kendi numaralarıydı, birinin üzerinde cep telefonu yazıyordu.

“Sana da yardım edebilirim,” dedi.

Caddenin karşısına geçip arabasına binerken peçeteyi cebime koydum. Uzaklaşmaya başlamıştım ki o motoru çalıştırınca aklıma bir şey geldi ve ona doğru yürüdüm.

“Bir dakika. Ne konuda?” diye sordum.

Camını indirdi. “Ne konuda derken?”

“Ne konuda bana yardım edebilirsin?”

“Kolay kısmında,” dedi. “Bunu atlatman için.”

“Zor kısmı ne?”

“Owen düşündüğün kişi değil,” dedi.

Sonra Grady Bradford gitti.

Onlar Dostun Değil

Owen'ın dizüstü bilgisayarını almaya yetecek kadar uzun bir süre için eve geri döndüm.

Orada oturup Grady'nin söylediklerini ve beni daha çok rahatsız eden, söylemediği şeyleri düşünmeyecektim. Owen hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu? Belki de son bir yıldır yakından takip ettikleri tek kişi Avert değildi. Belki de Grady'nin iyi adam rolü (Bailey'nin velayeti konusunda bana yardım etmesi, tavsiyelerde bulunması) Owen'ın, onun bilmesini istemeyeceği bir şeyi ağızından kaçırıp ona söylemem içindi.

Ağızından bir şey kaçırmış mıydım? Konuşmamızı tekrar gözden geçirdiğimde böyle bir şey yapmadığımı düşündüm. Ama gelecekte bunu yapma riskini göze almayacaktım, ne Grady ile ne de başka biriyle. Önce Owen a neler olduğunu anlamaya çalışacaktım.

Rıhtımdan sola dönüp atölyeme doğru ilerledim.

Ama önce Owen'ın arkadaşının evine uğramam gerekiyordu. Buraya uğramaya pek hevesli değildim ama Owen'ın ne düşündüğünü, neleri gözden kaçırmış olabileceğimi anlayabilecek biri varsa o da Carl'dı.

Carl Conrad, Owen'ın Sausalito'daki en yakın arkadaşıydı. Ve hakkında, Owen'la aynı fikirde olmadığımız tek kişiydi.

Owen ona adil davranmadığını düşünüyordu ve belki de bu doğrudu. Komik ve zeki biriydi ve Sausalito'ya geldiğim andan itibaren beni hemen benimsemişti. Ama aynı zamanda karısı Patricia'yı aldatmayı alışkanlık haline getirmişti ve ben de bunu bilmekten hoşlanmıyordum. Owen da bunu bilmekten hoşlanmıyordu ama Carl ona çok iyi bir arkadaş olduğu için bunu görmezden gelebildiğini söylüyordu.

Owen böyle biriydi. Sausalito'da edindiği ilk arkadaşını yargılamıyor, ona fazlasıyla değer veriyordu. Kocamın böyle olduğunu biliyordum. Ama belki de Carl'ı başka nedenlerden dolayı yargılamıyordu. Belki de Owen onu yargılamıyordu çünkü Carl da Owen'ın Carl'a güvenerek söylediği bir sırrı yargılamayarak ona iyilik yapıyordu.

Bu teori yanlış olsa bile, yine de onunla konuşmam gerekiyordu.

Çünkü Carl aynı zamanda kasabada tanıdığım tek avukattı.

Ön kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi. Ne Carl ne de Patty.

Bu garipti çünkü Carl evden çalışıyordu. Genellikle bu saatlerde uyuyan çocuklarının, iki küçük çocuğunun yanında olmayı seviyordu. Carl ve Patty çocuklarının zaman çizelgesi konusunda oldukça titizlerdi. Birlikte geçirdiğimiz ilk gece Patty bana bu konuda ders vermişti. Patty yirmi sekizinci yaş gününü yeni kutlamıştı, bu da bu dersi daha da eğlenceli hale getiriyordu. Hâlâ çocuk sahibi olabiliyorsam (o böyle söylüyordu) evin yönetimini onlara bırakmamaya dikkat etmem gerekecekti. Onlara kimin yetkili olduğunu göstermeliydim. Bu da bir zaman çizelgesi yaratmak demekti. Bu, onun durumunda, her gün 12.30'da öğle uykusunu gerektiriyordu.

Saat 12.45'ti. Carl evde değilse, Patty neredeydi?

Oturma odasının panjurlarından Carl'ın evde olduğunu gördüm. Orada durduğunu, panjurların arkasına saklandığını ve gitmemi beklediğini görüyordum.

Zile sertçe basarak kapıyı tekrar çaldım. Beni içeri alana kadar öğleden sonra boyunca zili çalmaya niyetliydim. Çocukların uykusunun canı cehennemeydi.

Carl kapıyı açtı. Elinde bir bira vardı; saçları düzgünce taranmıştı. Bunlar garip bir şeyler olduğunun ilk göstergeleriydi. Saçları genellikle taranmamış olurdu, bunun onu seksi gösterdiğini düşünürdü. Ve gözlerinde bir şey vardı; tedirginlik, korku ve adını koyamadığım başka bir şeyin garip bir karışımı, muhtemelen benden saklanmasına çok şaşırdığım içindi.

“Neler oluyor Carl?” dedim.

“Hannah, gitmen gerek.”

Kızgındı. Neden kızgındı ki?

“Seninle sadece bir dakika konuşmaya ihtiyacım var,” dedim.

“Şimdi olmaz, şu anda konuşamam.”

Kapıyı kapatmak için hamle yaptı ama ben kapıyı açık tuttum. Gücüm ikimizi de şaşırttı, kapı onun elinden kurtuldu ve daha geniş açıldı.

İşte o zaman Patty'yi gördüm. Oturma odasının kapısında durmuş, kızı Sarah'yı kucağına almıştı. İkisi de aynı desenli elbiseleri giymişlerdi; siyah saçları yumuşak örgüler halinde geriye doğru toplanmıştı. Aynı kıyafet ve saç kesimi, Patty'nin insanların Sarah'ya baktıklarında görmelerini istediği şeyi daha da vurguluyordu: kendisinin aynı derecede gösterişli ama daha küçük bir versiyonu.

Arkalarında, oturma odasını dolduran bir düzine ebeveyn ve küçük çocuk, balondan hayvanlar yapan bir palyaçoyu izli-

yordu. Başlarının üzerinde "DOĞUM GÜNÜN KUTLU OL SUN SARAH" pankartı asılıydı.

Kızlarının ikinci yaş doğum günü partisi vardı. Bunu tamamen unutmuştum. Owen ve benim burada olup kutlamaya katılmamız gerekiyordu. Ancak şimdi Carl kapıyı bile açmıyordu.

Patty şaşkın bir şekilde el salladı. "Merhaba..." dedi.

Ben de el salladım. "Merhaba."

Carl bana doğru döndü, sesi kontrollü ama sertti. "Sonra konuşuruz," dedi.

"Unutmuşum Carl. Özür dilerim." Başımı salladım. "Kızının doğum gününde böyle ortaya çıkmak istemezdim."

"Unut gitsin. Seni geçireyim."

"Gideceğim ama... lütfen dışarı çıkıp benimle birkaç dakika konuşur musun? Bunu istemezdim ama çok acil. Sanırım bir avukata ihtiyacım var. The Shop'ta bir şeyler oldu."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman neden benimle konuşmuyorsun?"

O cevap vermeden önce Patty bize doğru yürüdü ve Sarah'ı Carl'a verdi. Sonra da kocasının yanağına bir öpücük kondurdu. Tam bir şovdu. Onun için. Benim için. Parti için.

"Merhaba" dedi, beni de yanağımdan öperek. "Gelebilmene sevindim."

Sesimi alçalttım. "Patty, partiye geldiğim için özür dilerim ama Owen'a bir şey oldu."

"Carl," dedi Patty, "herkesi arka tarafa alalım, tamam mı? Dondurma zamanı."

Gruba baktı ve onlara gülümsedi.

"Herkes Carl'la birlikte dışarı çıksın. Siz de Bay Şaşkın," dedi palyaçoya. "Dondurma zamanı!"

Sonra, ancak o zaman bana doğru döndü. “Ön tarafta konuşalım, olur mu?” dedi.

Ona asıl konuşmam gerekenin Carl olduğunu söylemeye kalkıştım ama Carl kucığında Sarah ile uzaklaşıyordu ve Patty beni ön verandaya doğru itti. Kalın kırmızı kapıyı kapattı ve ben yine kapının yanlış tarafında kaldım.

İşte o zaman, verandanın mahremiyetinde, Patty bana döndü, gözleri ateş saçıyordu. Gülümsemesi kaybolmuştu.

“Ne cüretle buraya gelirsin?” diye sordu.

“Partiyi unutmuşum.”

“Partiyi boş ver,” dedi. “Owen, Carl’ı çok üzdü.”

“Nasıl üzdü?” dedim.

“Tanrım, bilmiyorum. Belki de tüm paramızı çalmasıyla bir ilgisi vardır?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Owen sana, bizi The Shop’un halka arzına katılmaya ikna ettiğini söylemedi mi? Carl’a yazılımın potansiyelini, muazzam getirilerini anlattı. Yazılımın işlevsiz olduğundan bahsetmedi.”

“Patty, bak...”

“Yani tüm paramız şu anda The Shop’un hisselerine bağlanmış durumda. Daha doğrusu, paramızdan geriye kalanlar hisselerine bağlanmış durumda, ki en son baktığımda on üç sente kadar düşmüştü.”

“Bizim paramız da oradaydı. Owen bilse bunu neden yapsın ki?”

“Belki de yakalanacaklarını düşünmedi. Ya da belki de tam bir gerizekâldır, bunu bilemem,” dedi. “Ama sana şunu garanti edebilirim ki eğer evimi hemen terk etmezsen polisleri arayacağım. Şaka yapmıyorum. Burada istenmiyorsun.”

"Owen'a neden kızgın olduğunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama Carl onu bulmama yardım edebilir ve bu işi çözenin en hızlı yolu bu."

"Çocuklarımızın üniversite masraflarını karşılamak için gelmediğiniz sürece sizinle konuşacak bir şeyimiz yok."

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum ama o içeri girmeden önce bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Onu şahsen gördükten sonra, gözlerindeki o bakışı gördükten sonra, Carl'ın bir şeyler biliyor olabileceği hissinden kurtulamıyordum.

"Patty, biraz sakın olur musun lütfen?" dedim. "Ben de kendimi boşlukta hissediyorum. Tıpkı senin gibi."

"Kocan yarım milyar dolarlık bir dolandırıcılığa yardım etti, o yüzden sana inandığımdan pek emin değilim," dedi. "Ama eğer bana doğruyu söylüyorsan, kocanın gerçekte kim olduğunu göremediğin için dünyanın en büyük aptalı sensin."

Ona, aptalı oynama konusunda kendisinin de aşağı kalır yaranın olmadığını söylemek için pek uygun bir zaman gibi görünmüyordu. Kocas, Patty son çocuklarına hamile olduğu dönemden beri iş arkadaşıyla yatıp kalkıyordu. Belki de bizi seven insanları, sevmeye çalıştığımız insanların- bütününü görmek söz konusu olduğunda hepimiz öyle ya da böyle aptaldık.

"Neler olup bittiğini bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?" dedi.

"Bilseydim neden burada cevap arıyor olayım ki?" dedim.

Başını yana eğip bunu düşündü. Belki bu mantıklı gelmişti, belki de umursamadığını fark etti. Ama yüzü yumuşadı.

"Evine, Bailey'ye git," dedi. "Çünkü sana ihtiyacı olacak."

İçeri doğru yürümeye başladı. Sonra geri döndü.

"Ah. Ve Owen'la konuştuğunda, ona bir daha asla yakınımıza yaklaşmamasını söyle."

Ve böyle söyledikten sonra kapıyı kapattı.

Atölyeme doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

Litho Sokağı'na dönüp LeAnn Sullivan'ın evinin önünden geçerken gözlerimi yere indirdim. O ve kocasının ön verandada oturup öğleden sonra limonatalarını içtiklerini fark etmiştim. Ama telefonumla meşgulmüşüm gibi davrandım. Onlara merhaba demek ve bir bardak limonata içmek için normalde durduğum gibi durmadım.

Atölyem onların evinin bitişiğindeki küçük bir zanaatkâr evindeydi. Devasa bir arka bahçeye sahip 2800 metrekarelik, New York'tayken sahip olmayı hayal ettiğim türden, Greene Caddesi'ndeki atölyeme sığmayan parçalar üzerinde çalışmak için Bronx'taki arkadaşımın deposuna metroyla gitmek zorunda kaldığım her seferinde New York'ta hayal ettiğim türden bir alan.

Ön kapıdan geçip kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz rahatlamaya başladım. Ama içeri girmek yerine arka bahçeye ve evrak işlerimi yapmayı sevdiğim küçük verandaya doğru yöneldim. Küçük masaya oturup Owen'ın dizüstü bilgisayarını açtım. Grady Bradford'u aklımdan çıkardım. Patty'nin gazabını kafamdan uzaklaştırdım. Ve Carl'ın bana bakmamasını, herhangi bir fikir vermemesini görmezden geldim. Bunu kendi başıma çözmem gerektiğini bilmek bir bakıma konsantre olmamı sağlıyordu. Eşyalarımın, işimin arasında daha sakin hissediyordum. Sausalito'da en sevdiğim yerde olmak. Kocamın kişisel bilgisayarını kurcalıyor olmam neredeyse normal hissettiriyordu.

Owen'ın bilgisayarı açıldı ve ilk şifresini girdim. Olağandışı bir şey gözüme çarpmadı. Bailey'yle alakalı bir kutsal kitap da denebilecek FOTOĞRAFLAR klasörünü açtım. İlkokuldan ve ortaokuldan yüzlerce fotoğraf, Sausalito'daki beşinci doğum gününden başlayarak her doğum gününden fotoğraflar vardı. Bunların hepsini defalarca görmüştüm. Owen hayatlarının benim kaçırdığım kısımlarını anlatmaya bayılırdı: Küçük Bailey'nin berbat oynadığı ilk futbol maçını; Küçük Bailey'nin ikinci sınıftaki ilk okul müsamesesinde (adı Her Şey Geçer idi) harika bir performans sergilemesini.

Bailey'nin çok küçük olduğu, hâlâ Seattle'da yaşadıkları döneme ait çok fazla fotoğraf bulamadım, en azından ana klasörde.

Bu yüzden O.M. etiketli küçük bir alt klasöre tıkladım.

Bu, Olivia Michaels'ın klasörüydü. Owen'ın ilk karısı. Bailey'nin annesi.

Olivia Michaels, kızlık soyadı Olivia Nelson: lise biyoloji öğretmeni, senkronize yüzücü, Owen'ın Princeton mezunu arkadaşı. Bu dosyada da sadece birkaç fotoğraf vardı; Owen, Olivia'nın fotoğraf çektirmekten nefret ettiğini söylemişti. Ama elindeki Olivia'ya ait fotoğraflar çok güzeldi, muhtemelen Olivia güzel olduğu içindi. Uzun boylu ve zayıf bir kadındı, sırtının yarısına kadar inen uzun kıvılc saçları ve onu sürekli on altı yaşında gösteren belirgin bir gamzesi vardı.

Tam olarak birbirimize benzemiyorduk, bir kere o daha güzeldi, daha ilgi çekici görünüyordu. Ancak bazı ayrıntıları değiştirirseniz, aramızda bir benzerlik olduğunu söylemek doğru olurdu. Boy, uzun saç (benimki sarı, onunki kıvılc), hatta belki gülümsemesinde bile bir şeyler vardı. Owen bana onun bir fotoğrafını ilk kez gösterdiğinde benzerlik hakkında yorum yapmıştım. Ama Owen bu benzerliği görmediğini söylemişti. Sa-

vunmaya geçmemişti, sadece ilk karısını şahsen görseydim, çok fazla ortak yönümüz olduğunu düşünmeyeceğimi söylemişti.

Olivia'nın Bailey'ye ne kadar az benzediği konusunda fotoğrafların da yanıltıcı olup olmadığını merak ettim, Olivia'nın en sevdiğim fotoğrafı hariç. O fotoğrafta, bir kot pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlekle bir iskelede oturuyordu. Elini yanağına koymuş ve gülerken başını geriye atmıştı. Renkler farklıydı ama o gülüşte çocuğununkine benzeyen bir şey vardı. Olivia'nın kayıp parça olduğunu doğrulayan, Bailey'yi Owen'dan başka birine bağlayan bir şey.

Uzanıp ekrana dokundum. Ona kızı ve kocamız hakkında neyi kaçırdığımı sormak istiyordum. Benden daha iyi bileceği kesindi, bunun doğru olduğunu biliyordum, ki bu da başlı başına canımı yakıyordu.

Bir nefes aldım ve THE SHOP etiketli klasöre tıkladım. İçinde hepsi kod ve HTML programlarına ayrılmış elli beş belge vardı. Eğer gerçek kodların içine gizlenmiş başka bir kod varsa, onu kesinlikle bulamazdım. Bulabilecek birini aramak için bir not aldım.

Garip bir şekilde, THE SHOP klasöründe EN SON VASIYET başlıklı bir belge vardı. Orada olması hoşuma gitmedi, özellikle de olanları düşününce, ama açtığımda rahatladım. Vasiyetname düğünümüzden kısa bir süre sonrasına aitti. Bu vasiyeti bana daha önce de göstermişti. Ve hiçbir şey değişmemişti. Ya da neredeyse hiçbir şey. Vasiyetnamenin son sayfasının altında, Owen'ın imzasının üstünde küçük bir not gördüm. Daha önceden de vardı da ben mi fark etmemiştim? Vasiyetini koruyan kişinin adı yazıyordu, adını hiç duymadığım biri. *L. Paul*. Adres de yoktu. Telefon numarası yoktu.

L. Paul. Kimdi bu kişi ve adını daha önce nerede görmüş-rüm?

Arkamda bir kadın sesi duyduğumda defterime L. Paul hak-kında bir not alıyordum.

“İlginç bir şeyler bulabildiniz mi?”

Arkamı döndüğümde arka bahçemin kenarında duran yaşlı bir kadın ve yanında duran bir adam gördüm. Kadın lacivert bir pantolon giymişti, gri saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı. Adam, kadından daha az derli topluydu, ağır göz kapakları, buruşuk bir Hawaii gömleği ve benim yaşıma yakın olduğundan şüphelensem de onu kadından daha yaşlı gösteren gür bir sakalı vardı.

“Burada ne işiniz var?” diye sordum.

“Ön taraftaki zili çalmayı denedik ama olmadı,” dedi adam. “Siz Hannah Hall musunuz?”

“Size bunu söylemeden önce iş yerime neden izinsiz girdiğ-i-nize dair daha iyi bir cevap istiyorum,” dedim.

“Ben Federal Soruşturma Bürosu’ndan Özel Ajan Jeremy O’Mackey ve bu da meslektaşım Özel Ajan Naomi Wu,” dedi.

“Bana Naomi deyin. Sizinle konuşabileceğimizi umuyor-duk...”

İçgüdüsel olarak bilgisayarı kapattım. “Aslında pek uygun bir zaman değil,” dedim.

Bana zoraki ve tatlı bir şekilde gülümsedi. “Sadece birkaç da-kika sürecek,” dedi. “Sonra sizi rahat bırakacağız.”

Çoktan merdivenlerden verandaya çıkıp küçük masanın di-ğer tarafındaki sandalyelere oturmuşlardı bile.

Naomi rozetini masaya doğru itti, Ajan O’Mackey de aynı-sını yaptı.

“Umarım önemli bir şeyi bölmüyoruzdur,” dedi Naomi.

“Umarım beni buraya kadar takip etmemişsinizdir,” diye karşılık verdi.

Naomi ses tonuma biraz şaşırmış gibi bakarak beni süzdü. Ama onu umursamayacak kadar sinirliydim. Sinirliydim ve ben yeterince inceleyemeden Owen’ın bilgisayarını almak isteyeceklerinden endişeliydim.

Bir de şu vardı. Grady Bradford’un uyarısını düşünüyordum: *Cevaplamaman gerektiğini düşündüğün hiçbir soruya cevap verme.* Buna dikkat etmek için kendimi hazırladım.

Jeremy O’Mackey öne uzanıp rozetini geri aldı.

“Kocanızın çalıştığı teknoloji firmasını araştırdığımızın farkında olduğunuzu varsayıyorum?” dedi. “Şu anda kocanızın nerede olduğuna dair bize biraz bilgi verebileceğinizi umuyoruz.”

Bilgisayarı kucağıma koyup korumaya aldım.

“İsterdim ama kocamın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Dünden beri onu görmedim.”

“Bu garip değil mi?” Naomi sanki yeni aklına gelmiş gibi konuşmuştu. “Onu görmemeniz yani.”

Onun gözlerine baktım. “Çok garip, evet.”

“Kocanızın dünden beri cep telefonunu ya da kredi kartlarından herhangi birini kullanmadığını öğrenseniz şaşırır mıydınız? Hiçbir dijital iz yok,” dedi.

Ona cevap vermedim.

“Bunun nedenini biliyor musunuz?” diye sordu O’Mackey.

İkisinin de bana bakışlarından hoşlanmamıştım, sanki onlardan bir şey sakladığıma çoktan karar vermiş gibilerdi. İhtiyacım olmayan ama keşke bir şeyler bilseydim dediğim bir başka hatırlatmaydı.

Naomi cebinden bir not defteri çıkarıp bir sayfa açtı.

“Anladığımız kadarıyla Avett ve Belle Thompson’la iş yapıyormuşsunuz?” dedi. “Son beş yılda sizden yüz elli beş bin dolarlık iş sipariş etmişler?”

“Bu miktarın doğruluğunu ezberimden tam olarak bilemiyorum. Ama evet, onlar müşterim.”

“Avett’in dün tutuklanmasından bu yana Belle’le hiç konuştunuz mu?” dedi.

Telesekreterine bıraktığım mesajları düşündüm. Altı tane. Geri dönüş yapılmayan mesajlar. Başımı hayır anlamında salladım.

“Sizi aramadı mı?” diye sordu adam.

“Hayır,” dedim.

Başını eğip düşündü. “Bundan emin misiniz?”

“Evet, kiminle konuştuğumdan ve kiminle konuşmadığımdan eminim.”

Naomi sanki arkadaşımımış gibi öne, bana doğru eğildi. “Sadece bize her şeyi anlattığınızdan emin olmak istiyoruz. Arkadaşınız Belle’in aksine.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Ülkeyi fark edilmeden terk etmek için farklı Kuzey California havaalanlarından Sydney’ye dört uçuş satın aldıktan sonra masum olduğu iddiasında bulunmasının ona pek yardımcı olmadığını söyleyelim. Bu tam olarak *bir şey bilmediği* hissini uyandırmıyor, değil mi?”

Tepki vermemeye dikkat ettim. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl oluyor da Avett hapisteyken Belle eski evine gizlice gitmeye çalışıyordu? Ve tüm bunların ortasında Owen nasıl hiçbir yerde bulunamıyordu? Owen zekiydi, çoğu zaman resmin tamamını görürdü. Gerçekten büyük resmin çoğunu kaçırdığına inanıyor muydum?

“Belle sizinle The Shop hakkında konuştu mu?” diye sordu Naomi.

“Bana Avett’in çalışmaları hakkında hiçbir şey söylemedi,” dedim. “Belle bunlarla ilgilenmiyordu.”

“Bu, onun bize söylediklerini doğruluyor.”

“Belle şimdi nerede?”

“St. Helena’daki evinde, pasaportu avukatında. Kocasının bu konuda suçlu olabileceğini düşündüğü için şok yaşadığını söylüyor,” dedi adam. Duraksadı. “Ama bizim deneyimlerimize göre genellikle eşler bilir.”

“Ben bilmiyorum,” dedim.

Naomi sanki ben cevap vermemişim gibi araya girdi. “Siz de biliyorsunuz,” dedi. “Sonuçta birileri Owen’ın kızını düşünmek zorunda.”

“Düşünüyorum.”

“Güzel,” dedi. “Güzel.”

Bu bir tehdit gibi geldi. Ve söylemiyormuş gibi yaptığı şeyi fark ettim. Bailey’yi götürebileceklerini ima ettiğini hissettim. Oysa Grady’den Bailey’yi götürmeyeceklerine dair güvence almamış mıydım?

“Bailey’yle de konuşmamız gerekecek,” dedi O’Mackey. “Bugün okuldan döndüğünde.”

“Onunla konuşamazsınız,” dedim. “Babasının nerede olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onu rahat bırakın.”

O’Mackey ses tonuma ayak uydurdu. “Korkarım bu size bağlı değil,” dedi. “Şimdi bir zaman ayarlayabiliriz ya da bu akşam evinize gelebiliriz.”

“Avukatımız var,” dedim. “Bailey’yle konuşmak istiyorsanız önce avukatımıza ulaşmanız gerekecek.”

“Peki avukatınız kim?” diye sordu Naomi.

Bunu söylemenin ne anlama geleceğini düşünmeye fırsat bulamadan cevap verdim. "Jake Anderson. New York'ta yaşıyor."

"İyi. Bize ulaşmasını sağlayın," dedi.

Başımı salladım, durumu nasıl yatıştıracağımı bulmaya çalıştım, Grady'nin o sabah Bailey'nin burada kalacağına dair verdiği sözü unutmak istemedim. En önemli şey buydu.

"Bakın, sadece işinizi yaptığınızı biliyorum," dedim. "Ama yorgunum ve bu sabah ABD kolluk kuvvetlerinden gelen yetkiliye de söylediğim gibi, size verecek fazla cevabım yok."

"Durun... Bir saniye. Ne?" dedi O'Mackey.

Ona ve artık gülümsemeyen Naomi'ye baktım.

"Bu sabah beni görmeye gelen ABD yetkilisi," dedim. "Bunu zaten onunla konuşmuştuk."

Birbirlerine baktılar. "Adı neydi?" diye sordu O'Mackey.

"Yetkilinin adı mı?"

"Evet," dedi. "ABD kolluk kuvvetlerinden gelen yetkilinin adı neydi?"

Naomi ağzı bir karış açık bana bakıyordu, sanki durum hiç beklemediği bir şekilde değişmişti. İşte bu yüzden gerçeği söylememeye karar verdim.

"Hatırlamıyorum," dedim.

"Adını hatırlamıyor musunuz?"

Başka bir şey söylemedim.

"Bu sabah kapınıza gelen ABD kolluk kuvveti yetkilisinin adını hatırlamıyorsunuz. Bana bunu mu söylüyorsunuz?"

"Dün gece pek uyuyamadım, o yüzden her şey biraz bulanık."

"Bu ABD yetkilisinin size bir rozet gösterip göstermediğini hatırlıyor musunuz?" diye sordu O'Mackey.

"Gösterdi."

“Birleşik Devletler kolluk kuvveti rozetinin neye benzediğini biliyor musunuz?” dedi Naomi.

“Bilmem mi gerekiyor?” dedim. “FBI rozetinin neye benzediğini de bilmiyorum, madem bilmediğim şeylerden bahsediyorsunuz. Muhtemelen söylediğiniz kişi olup olmadığını teyit etmeliyim. Ondan sonra bu konuşmaya devam edebiliriz.”

“Kafamız biraz karıştı çünkü bu dava ABD kolluk kuvvetlerinin yetki alanında değil,” dedi kadın. “Bu yüzden bu sabah sizinle tam olarak kimin konuştuğunu tespit etmemiz gerekiyor. Bizim onayımız olmadan buraya gelmemeleri gerekirdi. Owen’ı bir şekilde tehdit ettiler mi? Çünkü bilmelisiniz ki Owen’ın olaya asgari düzeyde karıştıysa Avett aleyhine tanıklık ederek kendisini kurtarabilir.”

“Bu doğru,” dedi O’Mackey. “Henüz şüpheli bile değil.”

“Henüz mü?” dedim.

“Henüz demek istemedi,” dedi Naomi.

“Henüz demek istemedim,” diye doğruladı O’Mackey. “Bir ABD kolluk kuvveti yetkilisiyle konuşmanız için hiçbir neden yok demek istedim.”

“Komik olan şu ki Ajan O’Mackey, o da sizin için aynı şeyi söyledi.”

“Öyle mi?”

Naomi kendini toparladı, gülümsedi. “Baştan başlayalım, tamam mı?” dedi. “Burada hepimiz aynı taraftayız. Ama gelecekte kapınıza gelen biriyle konuşmadan önce avukatınızın yanınızda olmasını isteyebilirsiniz.”

Gülümsemesine eşlik ettim. “Bu harika bir fikir Naomi. Hemen şimdi bu noktadan başlayacağım,” dedim.

Sonra kapıyı işaret ettim ve çıkıp gitmelerini bekledim.

Bunu Bana Karşı Kullanma

FBI ajanlarının gittiğinden emin olduktan sonra atölyemden çıktım.

Owen'ın bilgisayarını göğsüme sıkıca bastırarak rıhtıma doğru yürüdüm. Çocuklar okuldan çıktığı sırada ilkokulun önünden geçiyordum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek başımı kaldırdım. Birkaç anne (ve baba) bana doğru bakıyordu. Tam olarak öfkeyle değil, Carl ve Patty gibi değil, daha çok endişeyle, acıyarak. Ne de olsa bu insanlar Owen'ı seviyordu. Onu hep sevmişlerdi. Onu bağırlarına basmışlardı. Ondan şüphe etmeleri için haber kaynaklarında şirketinin adını görmekten daha fazlası gerekecekti. Küçük bir kasabanın özelliklerinden biri buydu, insanlar kendilerinden olanları korurlardı. Sevdikleri birine sırt çevirmeleri için çok büyük şeyler olması gerekirdi.

Ayrıca yeni birinin aralarına gitmesine izin vermek için de çok büyük bir şey gerekirdi. Benim gibi. Hâlâ beni aralarına alma konusunda emin değillerdi. Sausalito'ya ilk taşındığımda durum daha da kötüydü. O meraklı gözler beni inceliyordu ama farklı bir nedenden dolayı. Bailey'nin duyacağı, eve gelip aktaracağı kadar yüksek sesle sorular soruyorlardı. Owen'ın evlenmeye karar verdiği bu yabancıнын kim olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Sausalito'nun en gözde bekârının bir ahşap oymacısı

yüzünden nasıl piyasadan çekildiğini anlamıyorlardı; gerçi bana ahşap oymacısı da demiyorlardı, marangoz diyorlardı. Makyaj yapmayan ya da modaya uygun ayakkabılar giymeyen bir marangoz. Owen'ın böyle bir kadını seçmesinin ne kadar tuhaf olduğunu konuşuyorlardı: Kırkına merdiven dayamış, muhtemelen ona başka fazla çocuk vermeyecek, yine de genç yüzlü bir kadın. Görünüşe göre kendi ailesini kurmaya öncelik vermeyen bir kadındı çünkü ahşapla çalışmakla çok meşguldü.

Benim hakkımda anlayamadıkları, Owen'ın en başından beri anladığı şeydi. Tek başıma olmakla ilgili bir sorunum yoktu. Büyükbabam beni kendi kendime yetecek şekilde yetiştirmişti. Benim sorunlarım, kendimi bir başkasının hayatına uydurmayla çalıştığım, özellikle de bu uydurma süreci kendimin bir parçasından vazgeçmek anlamına geldiğinde ortaya çıkmıştı. Bu yüzden mecbur olmayana kadar beklemiştim; ta ki birileri bana zahmetsizce ayak uyduruyormuş gibi hissedene kadar. Ya da belki bu şekilde söylemek çok basite kaçmak olur. Belki de Owen'la birlikte olmak için gereken şeyin çaba gibi gelmediğini söylemek daha doğru. Çabadan çok detaylarla ilgilenmek gibi bir şey.

Evde kapıyı arkamdan kilitledim ve telefonumu çıkarıp rehberimde bir isme baktım. JAKE. Bu o anda yapmak istediğim en son telefon görüşmesiydi ama yine de yaptım. Tanıdığım diğer avukatı aradım.

“Ben Anderson...” dedi telefonu açtığında.

Sesi beni Greene Sokağı'na, pazar günleri Mercer Kitchen'da içtiğim soğan çorbası ve Bloody Mary'lere, başka bir hayata götürdü. Beni geçmişe götürdü çünkü eski nişanlım telefona hep böyle cevap verirdi. Jake Bradley Anderson, Michigan Üniversitesi Hukuk ve İşletme mezunu bir triatloncu ve mükemmel bir aşçıydı.

Son konuşmamızdan bu yana geçen iki yıl içinde, kendini beğenmiş gibi görünse de selamlamasında bir değişiklik yapmamıştı. Kendini beğenmiş gibi görünmek hoşuna gidiyordu. Bu yüzden böyle davranıyordu. Yaptığı iş göz önüne alındığında bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdü; kendini beğenmişlik, gözdağı verme. Wall Street'teki bir hukuk firmasında dava avukatı ve firmanın en genç kıdemli ortaklarından biri olma yolunda ilerliyordu. Bir ceza avukatı değildi ama bunu ilk olarak onun size söyleyeceği gibi, harika bir avukattı. Jake'in kibrinin şimdi bana yardımcı olacağını umuyordum.

“Merhaba,” dedim.

Kim olduğunu sormadı. Bunca zaman sonra bile kim olduğunu anlamıştı. Ayrıca onu aradığıma göre bir şeylerin gerçekten ters gittiğinin de farkındaydı.

“Neredesin?” diye sordu. “New York'ta mısın?”

Evleneceğimi söylemek için Jake'i aradığımda, bir gün mutlaka tekrar birlikte olmak isteyerek eve döneceğimi söylemişti. Buna inanıyordu. Ve görünüşe göre bugünün o gün olduğunu düşünüyordu.

“Sausalito'dayım.” Duraksadım, söylemeye çekindiğim kelimelerden korkuyordum. “Yardımanın gerekiyor Jake. Sanırım bir avukata ihtiyacım var.”

“Yani boşanıyor musun?”

Telefonu kapatmamak için elimden geleni yaptım. Jake kendine engel olamamıştı. Onunla düğünü iptal ettiğimde rahatlamış olsa da ve dört ay sonra gidip başka biriyle evlenmiş (ve kısa bir süre sonra da boşanmış) olsa da ilişkimizde kurban rolünü oynamayı seviyordu. Jake, geçmişim nedeniyle onu gerçekten hayatıma almaktan çok korktuğum, onun da ailem gibi beni

terk edeceğini düşündüğüm hikâyesine tutunmuştu. Birinin beni terk etmesinden korkmadığımı asla anlayamadı. Ben sadece yanlış kişinin kalmasından korkuyordum.

“Jake, seni aramamın nedeni kocam,” dedim. “Başı belada.”

“Ne yaptı?” dedi.

Ondan umabileceğim en iyi şey buydu, bu yüzden tüm hikâyeyi anlatmaya devam ettim, Owen’ın işi, The Shop soruşturması ve Owen’ın ortadan tuhaf bir şekilde kayboluşuyla ilgili bazı arka plan bilgileriyle başladım, Grady Bradford ve FBI’den gelen iki ziyaretçiden ve FBI’nın Grady’den nasıl haberdar olmadığından bahsettim. Kimsenin - en azından Bailey ve benim - Owen’ın nerede olduğu ya da bundan sonra ne planladığı hakkında bir şey bilmiyor olduğu konusunda onu bilgilendirdim.

“Peki ya kızı... o seninle mi?” dedi.

“Bailey, evet. Benimle birlikte. Muhtemelen olmak isteyeceği son yer de benim yanımda.”

“Yani onu da mı terk etti?”

Ona cevap vermedim.

“Kızın tam adı ne?” dedi.

Bilgisayarında yazdığını, notlar aldığını, eskiden oturma odamızın zeminini kaplayan tablolarıdan birini hazırladığını duydum. Owen şimdi bu tablonun tam ortasıydı.

“Her şeyden önce FBI’nın ABD kolluk kuvvetlerinden seninle konuşmaya gelen adamdan haberi olmaması seni çok endişelendirmesin. Hepsi sana yalan söylüyor olabilir. Bunun da ötesinde, özellikle soruşturmanın kapsamı hâlâ tartışılıyorsa farklı emniyet teşkilatları arasında sık sık yetki savaşları yaşanır. SEC’den henüz bir haber var mı?”

“Hayır.”

“Olacak. En azından neler olup bittiğini öğrenene kadar tüm emniyet yetkililerini bana yönlendirmelisin. Hiçbir şey söyleme, doğrudan beni arasınlar.”

“Bunun için minnettarım. Teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz,” dedi. “Ama şunu sormak zorundayım... bu işle ne kadar ilgilisin?”

“Şey, o benim kocam, yani oldukça ilgiliyim diyebilirim.”

“Ellerinde arama emriyle gelecekler,” dedi. “Şimdiye kadar gelmediklerine şaşırdım. Bu yüzden, eğer seni töhmet altında bırakacak bir şey varsa onu evden çıkarman gerekiyor.”

“Bu işe bulaşmış olamam,” dedim. “Benim bu işle hiçbir ilgim yok.”

Savunmaya geçtiğimi hissettim. Evime arama izniyle gelenleri düşündükçe ve mutfak lavabosunun altında hâlâ dokunulmamış halde bulacakları spor çantasını hatırladıkça endişem artıyordu.

“Jake, ben sadece Owen’ın nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. Neden tek çıkış yolunun buradan uzaklaşmak olduğunu düşündü?”

“Başlangıç olarak muhtemelen hapse girmek istememiştir.”

“Hayır, öyle değil. O bu yüzden kaçmaz.”

“Peki senin teorin ne?”

“Kızını korumaya çalışıyor,” dedim.

“Neyden?”

“Bilmiyorum. Belki de babasının haksız yere suçlanması kızının hayatını mahvedeceğini düşünüyordur. Belki de bir yerlerde masum olduğunu kanıtlamaya çalışıyordur.”

“Pek olası değil. Ama... başka bir şey olma ihtimali de var,” dedi.

“Ne gibi?”

“Daha kötü şeylerden suçlu olması gibi,” dedi.

“Çok yardımcı oluyorsun Jake,” dedim.

“Bak, bu işi senin için yumuşatmayacağım. Eğer Owen, The Shop’tan kaçmıyorsa, muhtemelen The Shop’un onun hakkında ortaya çıkarabileceği şeylerden kaçıyordur. Asıl soru bunun ne olabileceği.” Durakladı. “Özel bir dedektif tanıyorum, iyi bir dedektif. Ondan biraz araştırma yapmasını isteyeceğim. Ama Owen’ın tüm geçmişini bana e-posta ile göndermelisin. Bildiğin her şeyi. Nerede okula gitmiş, nerede büyümüş. Ve tarihler. Her şeyi. Kızının nerede ve ne zaman doğduğu.”

Jake’in kalemini ısirmaya başladığını duydum. Dünyadaki hiç kimse onun gizli alışkanlığının bu olduğunu anlayamazdı. Jake’in kendinden emin olmadan yaptığı tek şeydi. Ama ben sanki orada oturmuş, onun ısırdığı kalem kapağına bakıyormuşum gibi sahneyi hayal edebiliyordum. Biriyle ilgili her şeyi öğrenme isteği ortadan kalktıktan çok sonra, o kişiyle ilgili her şeyi biliyor olmak korkunç bir şeydi.

“Bu süreçte lütfen temasa geçmem gerekirse diye telefonunu yanında tut. Ama tanımadığın hiçbir numaraya cevap verme.”

Grady’nin, Owen’ın muhtemelen telefonunu bir yerlere attığını söylediğini hatırladım, beni arayabileceği, bildiğim başka bir numarası da yoktu.

“Ya Owen ararsa?”

“Owen şu anda aramayacak,” dedi. “Nedenini biliyorsun.”

“Bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun.”

Hiçbir şey söylemedim. Haklı olduğunu düşünsem de Jake’e haklı olduğunu söylemeyecektim. Owen’a bu şekilde ihanet etmeyecektim. Ya da Bailey’ye.

“Ve neden kaçtığını bulmalısın, çocuğunu korumaya çalışmasından daha önemli bir şey bu. “ dedi. “Ve bunu çabucak çözsene iyi olur. FBI seni uzun süre nazikçe sorgulamayacaktır.”

Başım dönmeye başlamıştı, FBI’ın zaten pek de nazik olmayan bir şekilde konuştuğunu düşünüyordum.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordu.

“Buradayım.”

“Sadece... sakın kalmaya çalış. Düşündüğünden daha fazlasını biliyorsun. Bunu nasıl atlatacağını biliyorsun.”

Bunu tatlı, kendinden emin bir şekilde söylemesi beni ağlatmaya yetmişti; işte Jake’in içten nezaketinin bir örneği.

“Ama gelecekte,” dedi, “birinin masum olduğunu söyleme, tamam mı? Eğer bir şey söylemek zorundaysan, suçsuz olduğunu söyle. Birinin masum olduğunu söylemek seni aptal gibi gösterir. Özellikle de çoğu insan suçlu olduğunda.”

Muhtemelen haklıydı.

Altı Hafta Önce

“Tatile çıkmalıyız,” dedi Owen. “Geç bile kaldık.”

Gece yarısıydı. Yatakta uzanmıştık, eli benim elimi kavramıştı. Elim göğsüne, kalbinin üzerine koymuştu.

“Benimle Austin’e gelmelisin,” dedim. “Yoksa bu tatil sayılmaz mı?”

“Austin mi?” dedi.

“Sana bahsettiğim ahşap oymacıları sempozyumu vardı ya. Bunu bir kaçamağa dönüştürebiliriz. Texas Hill Country’de birkaç gün geçiririz. “

“Austin’de mi? Bana Austin’de olduğunu söylememiştin...”

Sonra başını salladı, sanki bunu düşünüyormuş, bana katılmayı düşünüyormuş gibiydi - ama içinde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Vücudunda bir şeyin kapandığını hissettim.

“Neyin var?” diye sordum.

“Hiçbir şey,” dedi.

Ama elimi bıraktı ve yüzüğüyle oynamaya, parmağının etrafında döndürmeye başladı. Ona o yüzüğü ben yapmıştım. Benimkine tam olarak uyacak şekilde düşünmüştüm: Uzaktan bakıldığında herhangi bir parlak, platin yüzük gibi görünen iki ince halkaydı. Ama bizimkini fırçalanmış çelikten ve kalın beyaz meşeden yapmıştım. Aynı anda hem rustik hem de zarifti. En

küçük torna tezgâhımı kullanmıştım. Ben çalışırken Owen da yanımda yere oturmuştu.

“Bailey’nin Sacramento’ya yapacağı okul gezisi de yaklaşıyor,” dedi. “New Mexico’ya gidebiliriz, sadece ikimiz, beyaz kalyaların arasında kayboluruz.”

“Bunu çok isterim,” dedim. “Uzun zamandır New Mexico’ya gitmemiştim.”

“Ben de. Üniversite yıllarımdan beri gitmedim. Taos’a gitmiştik, dağda bir hafta geçirmiştik.”

“New Jersey’den onca yolu mu gittin?” diye sordum.

Dalgın dalgın yüzüğünü çevirmeye devam etti. “Ne?” diye sordu.

“New Jersey’den New Mexico’ya onca yolu arabayla mı gittin? Bu sonsuza kadar sürmüş olmalı.”

Bu lafım onu durdurdu, parmakları yüzüğünü bıraktı. “Üniversite zamanında değildi.”

“Owen! Az önce üniversitede Taos’a gittiğini söyledin.”

“Bilmiyorum. Bir yerlerde bir dağdı. Belki Vermont’tu. Tek hatırladığım havanın çok soğuk olduğuydu.”

Güldüm. “Neyin var senin?”

“Hiçbir şey. Sadece...”

Ona baktım, söylemediği şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Bu sadece hayatımın garip bir dönemine ait.”

“Üniversite mi?”

“Üniversite. Üniversiteden sonra.” Başını salladı. “Hatırlamadığım bir dağda mahsur kalmıştım.”

“Tamam... bu belki de bana söylediğin en tuhaf şeydi.”

“Biliyorum.”

Ayağa kalktı ve ışığı açtı. “Kahretsin,” dedi. “Gerçekten ihtiyacım var.”

“E gidelim o zaman,” dedim.

“Tamam. Gidelim.”

Tekrar uzandı, elini karnıma koydu. Ve tekrar rahatladığını hissettim. Bana geri döndüğünü hissedebiliyordum. Bu yüzden ona baskı yapmak istemedim. Neredeyse açıklamaya karar verdiği şeyle ilgili olarak onu o anda zorlamak istemedim.

“Bunu şimdi tartışmak zorunda değiliz ama bil diye söylüyorum,” dedim. “Üniversitenin çoğunu Joni Mitchell *cover* grubunda gitar çalarak, şiir yarışmalarına katılarak ve televizyonun, hükümetin devrimi kontrol etme girişimi olduğuna dair bir bildiri üzerinde çalışan bir felsefe yüksek lisans öğrencisiyle çıkarak geçirdim.”

“Çocuğun bu konuda tam olarak yanıldığından emin değilim,” dedi.

“Belki de yanılmıyordu ama asıl mesele şu ki eskiden kim olduğunla ilgili bana söyleyebileceğin şeyler hiçbir şeyi değiştirmez, en azından ikimizin arasında.”

“Peki,” diye fısıldadı. “Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun.”

Bailey İçin Kötü bir Gün

Bailey okuldan döndüğünde mutsuz görünüyordu.

Bankta oturmuş bir kadeh kırmızı şarap içiyordum, bir bataniye bacaklarımı örtüyordu. Günü tekrar gözden geçirmeye çalışıyordum; Owen olmadan başlayan ve Owen olmadan bitecek olan bir gün, ne kadar imkansız gelse de. Kendimi ne kadar kızgın, üzgün, stresli ve yalnız hissetsem de.

Bailey eve varana kadar başını eğerek rıhtımdan aşağıya doğru yürüdü. Sonra tam önümde, bankın önünde durdu ve öylece dikildi. Gözleri ateş saçıyordu.

“Yarın oraya gitmeyeceğim,” dedi. “Okula gitmeyeceğim.”

Gözlerine baktığımda ve korkusuna tanık olduğumda, aramızdaki çarpıcı benzerliği fark etmekten kendimi alamadım. Birbirimizin duygularını ve deneyimlerini yansıtıyor gibiydik ve bu da aramızda derin bir bağ yaratıyordu. Ancak bu bağ bizi hiç istemediğim ve beklemediğim bir şekilde bir araya getirmişti. Bu noktaya gelmemiz için hiç de arzu ettiğim bir yol değildi.

“Bu konuda konuşmuyormuş gibi davranıyorlar,” dedi. “Babam hakkında. Benim hakkımda. Yüzüme karşı söylemelerinden daha kötü. Sanki bütün gün bu konuda fısıldaştıklarını duymuyorum!”

“Ne dediler?”

"Hangi kısmını duymak istersin?" dedi. "Brian Padura'nın kimya dersinden sonra Bobby'ye babamın bir suçlu olup olmadığını nasıl sorduğunu mu? Yoksa Bobby'nin bunun için onun suratına yumruk attığını mı?"

"Bobby mi yaptı bunu?"

"Evet ..."

Bobby'den biraz etkilenererek başımı salladım.

"Ondan sonra daha da kötüleşti," dedi.

Ona yer açmak için bankta biraz yana kaydım. Oturdu ama kenardaydı, sanki her an fikrini değiştirip kalkacakmış gibiydi.

"Neden yarın okulu asmıyorsun?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten mi?" dedi. "Bu konuda benimle tartışmayacak mısın?"

"Bir faydası olur mu?"

"Hayır."

"Bana kalırsa yarın okula gitmek zorunda değilsin. Eğer günün benimki gibi geçtiyse, bunu hak ediyorsun."

Başını salladı, tırnaklarını yemeye başladı. "Teşekkür ederim," dedi.

Uzanıp elini ağzından çekmek ve tutmak istedim. Ona her şeyin yoluna gireceğini, öyle ya da böyle her şeyin kolaylaşacağını söylemek istiyordum. Ama bunu duymak onu rahatlatacak olsa bile, bunu benden duymak onu rahatlatmayacaktı.

"Bir şey pişirecek enerjim yok, bu yüzden bu gece yenecek tek yiyecek şey otuz dakika ya da daha kısa bir süre içinde bize doğru yola çıkacak olan mantarlı ve soğanlı, ekstra peynirli pizza olacak."

Neredeyse gülümsedi, bu da aklımdaki şeyi sormak için bana cesaret verdi, ona sormam gerektiğini bildiğim soruyu, Jake'le

telefonda konuştuğumuzdan beri aklımı kurcalayan şeyin ne olduğunu anlamama yardımcı olacağını umduğum soruyu.

“Bailey,” dedim, “bana daha önce sorduğun şeyi, babanın sana yazdığı notta ne demek istediğini düşünüp duruyorum. *Neyin önemli olduğunu biliyorsun* derken neyi kastettiğini.”

İç geçirdi, görünüşe göre normalde buna eşlik edecek göz devirmesi eylemi için çok yorgundu.

“Biliyorum, babam beni seviyor. Demek istediğini anladım,” dedi.

“Belki de bu konuda yanılmışımdır,” dedim. “Onun bunu kastettiği konusunda yani. Belki başka bir şey demek istemiştir.”

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. “Neden bahsediyorsun?”

“Belki de sen gerçekten bir şeyler bildiğin için yazmıştır,” dedim. “Onun hakkında, hatırlamanı istediği bir şey biliyorsundur.”

“Ne biliyor olabilirim ki?” diye sordu.

“Emin değilim.”

“Çok yardımcı oldun,” dedi. Sonra duraksadı. “Okuldaki herkes seninle aynı fikirde gibi görünüyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hepsi babamın her ne yapıyorsa neden yaptığını bildiğimi düşünüyor,” dedi. “Mesela bana kahvaltıda yarım milyar dolar çalıp ortadan kaybolmayı planladığını söylediğini düşünüyorlar.”

“Babanın bununla bir ilgisi olduğunu bilmiyoruz,” dedim.

“Hayır, sadece burada olmadığını biliyoruz.”

Bu konuda haklıydı. Owen burada değildi. Tek bildiğimiz, herhangi bir yerde olabileceğiydi. Bu beni Grady Bradford’un o sabah bana gayriihtiyari söylediği şeye geri götürdü; onunla konuşmam

gerektiğine, bizim tarafımızda olduğuna beni ikna etmeye çalışırken bana istemeden verdiği bilgi. Telefon numarasını ve şubesinin telefon numarasını vermişti. Tanımadığım bir alan kodu vardı. 512. Arka cebime uzandım ve Fred's'ten alınmış peçeteyi çıkardım. Üzerinde iki numara vardı. İkisi de 512 ile başlıyordu. Adres yoktu.

Çay sehpasının üzerindeki cep telefonuma uzanıp ofis numarasını aradım, çalmaya başladığında kalbim hızla çarpmaya başladı, otomatik operatör cevap verip bana ABD kolluk kuvvetlerine ulaştığımı söyledi.

ABD kolluk kuvvetleri ofisinin Batı Teksas şubesiydi. Teksas'taki Austin'de bulunuyordu.

Grady Bradford, Austin ofisinde çalışıyordu. Neden kapıma Teksas'tan bir yetkili gelmişti ki? Özellikle de O'Mackey ve Naomi'ye inanacak olursam, soruşturma üzerinde hiçbir yetkisi olmayan bir görevliydi bu. Ve eğer yetkisi varsa, neden vardı? Owen ne yapmıştı da Bradford bir şekilde bu işe karışmıştı? Teksas'ın tüm bunlarla ne ilgisi vardı?

"Bailey," dedim, "sen ve baban Austin'de hiç vakit geçirdiniz mi?"

"Teksas'taki Austin mi? Hayır."

"Biraz düşün. Başka bir yere giderken hiç Austin'den geçtiniz mi? Belki siz Sausalito'ya taşınmadan önce. Hâlâ Seattle'da yaşıyorken."

"Yani ben dört yaşındayken mi?"

"Bunun çok uzun bir süre önce olduğunun farkındayım."

Başını kaldırdı, hafızasında uzun zamandır unuttuğu bir günü ya da anı bulmaya çalıştı çünkü birdenbire ona bunun unutulamayacak kadar önemli bir şey olduğu söylenmişti. Hatırlayamadığı için üzgün görünüyordu. Ve onu üzme, isteyeceğim son şeydi.

“Neden bana soruyorsun ki?” dedi.

“Daha önce Austin’den bir ABD yetkilisi gelmişti,” dedim. “Belki de babanın şehirle bir bağlantısı olduğu için buradadır diye düşünmüştüm.”

“Austin’le mi?”

“Evet,” dedim.

Duraksadı, düşündü, bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu.

“Belki,” dedi. “Uzun zaman önce... Bir düğün için oraya gitmiş olabilirim. Çok küçükken. Yani çiçek taşıyan kız olduğumdan oldukça eminim çünkü bana o fotoğraf çekimleri için poz verdirmişlerdi. Ve sanırım biri bana Austin’de olduğumuzu söylemişti.”

“Ne kadar eminsin?”

“Emin değilim,” dedi. “Hiç emin değilim.”

“Peki düğünle ilgili ne hatırlıyorsun?” Seçenekleri daraltmaya çalışarak sordum.

“Bilmiyorum... tek hatırladığım hepimizin orada olduğu.”

“Yani annen de mi oradaydı?” diye sordum.

“Sanırım öyle, evet. Ama hatırladığım kısımda bizimle birlikte olduğunu sanmıyorum. Babamla kiliseden ayrılıp yürüyüşe çıkmıştık ve beni futbol stadyumuna götürmüştü. Maç vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Devasa bir stadyumdu. Her yer ışıklandırılmıştı. Her şey turuncuydu.”

“Turuncu mu?” dedim.

“Turuncu ışıklar, turuncu formalar. Turuncuyu çok sevdim, Garfield’a takıntılıydım, yani hatırladığım bu. Babam renkleri gösterip Garfield’a benzediğini söylemişti.”

“Ve bir kilisede olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?”

“Evet, bir kilisede. Ya Teksas’ta ya da Teksas’a yakın bir yerde,” dedi.

“Ama ondan sonra babana düğünün nerede olduğunu hiç sormadın mı? Herhangi bir detay sormadın mı?”

“Hayır. Neden sorayım ki?”

“Sen de haklısın.”

“Ayrıca geçmişten bahsetmem onu üzüyor,” dedi.

Bu beni şaşırttı. “Neden öyle düşünüyorsun?”

“Annem hakkında çok az şey hatırladığım için.”

Sessiz kaldım. Ama Owen da bana benzer bir şeyden bahsetmişti. Bailey küçükken onu bir terapistle götürmüş çünkü annesi zihninden silinmiş gibiymiş. Terapist, Owen’a bunun yaygın olduğunu söylemiş. Bu küçük yaşta yaşanan terk edilme ve kayıpla başa çıkma için geliştirilen bir savunma mekanizmasıymış. Ancak benim bildiğim kadarıyla Owen bunun daha büyük bir şey olduğunu düşünüyordu ve nedense bunun için kendini suçluyor gibiydi.

Bailey gözlerini kapattı, sanki annesini düşünmek ona şu an çok fazla gelmiş gibiydi, sanki babasını düşünmek de artık aynıydı. Gözlerini sildi ama o silmeden önce bir damla gözyaşının aktığını fark ettim. Ne kadar yalnız hissettiğini saklamaya bile çalışmıyordu. Bailey böyle bir acı içindeyken ona doğru yaklaştığımda bir şey anladım. Acısını dindirmek için elimden geleni yapacaktım. Ona yardım etmek için, tekrar iyi hissetmesi için her şeyi yapacaktım.

“Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?” dedi. Sonra elini kaldırdı. “Biliyor musun? Sözümü geri alıyorum. Hiçbir şey hakkında konuşmasak olur mu? Şu anda istediğim tek şey hiçbir şey hakkında konuşmamak.”

“Bailey...” dedim.

“Lütfen,” dedi. “Beni yalnız bırakabilir misin?”

Sonra arkasına yaslandı, ya benim gitmemi ya da pizzasının gelmesini bekliyordu, artık hangi sırayla olabilirse.

Hatırlamak İstemediğin Şey Ne?

Bailey'nin yalnız kalma isteğini yerine getirerek içeri girdim. Onu zorlamak istemiyordum. İçeri gelmesini istemek gibi bir niyetim yoktu. Kafası karışık ve kızgındı, babasının sandığı kişi olup olmadığını merak ediyordu, babasının her zaman tanıdığı kişi olduğuna hâlâ güvenip güvenemeyeceğini sorguluyordu. İstikrarlı, cömert, Bailey'ye adanmış bir adam. Bunu sorgulamak zorunda kaldığı için kızgındı; hem ona hem de kendine. Ve bu da benim anlayabileceğim bir duyguydu.

Onu koru.

Ama neyden koruyacaktım? Owen'ın The Shop'ta karıştığı şeyden mi? Orada gerçekleşmesine izin verdiği şeyden mi? Yoksa Owen, Bailey'nin başka bir şeyden korunmasını mı istiyordu? Henüz göremediğim bir şeyden? Henüz görmek istemediğim bir şeyden?

Yatak odamda bir ileri bir geri yürüyordum. Bailey'y'i kızdırmak istemiyordum ama bulabildiğim her ipucunu çözmek için içimde büyük bir istek vardı. Owen'la ilgili sisli, nazik anılarımızı yeniden düşünmek (Bailey'den düşünmesini istemek) yapabileceğim tek şeydi. Ve bu anıları son yirmi dört saatle karşılaştırmak... Ortak noktaları neydi?

Birdenbire ortak bir nokta aklıma geldi. Austin. Austin ve Owen hakkında bildiğim başka bir şey daha vardı. Sausalito'ya

taşınmadan kısa bir süre önce, Austin'den bir iş teklifi almıştım. Orada yaşayan bir film yıldızı evini yeniden yaptırıyordu, Westlake Drive'da, Austin Gölü'nü gören bir çiftlik eviydi.

Eski kocasının hatıralarından kurtulmak için yardım istiyordu. Eski kocası modern olan her şeyi seviyor ve rustik olan her şeyden nefret ediyordu. İç mimar da ona benim ahşap yontma parçalarımı önermişti. Ama kadın da işin içinde olmak istiyordu, bu da iki haftalığına Austin'e gitmem ve süreci onunla birlikte geçirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Owen'a benimle gelmesini söylemiştim ama o bunu kabul etmemişti. Sausalito'ya taşınmamı geciktirecek herhangi bir yere gitmek istediğim için üzgündü çünkü bu durum, planladığımız şekilde birlikte hayatımıza başlamamızı geciktirecekti.

Ben de aslında California'ya gitmek için sabırsızlanıyordum ve giderek daha talepkâr hale gelen müşteriyle yan yana çalışmayı pek istemiyordum. Bu yüzden işi geri çevirmiştim. Yine de Owen'ın garip davranışları aklımda kalmıştı. Bu şekilde tepki vermek Owen'ın karakterine uymuyordu; ısrarcı, kontrolcüydü. Bu konuyu ona açtığımda kötü tepki verdiği için özür dilemişti. Taşınmanın onu gerdiğini söylemişti. Bailey'nin, benim onun evinde olmama nasıl uyum sağlayacağı konusunda gergindi. Owen için her şey Bailey'ye bağlıydı. Onu üzecek herhangi bir değişiklik Owen'ı da üzecekti. Endişesini anlıyordum. Bu yüzden buna çok takılmamıştım.

Ama Austin'le ilgili yaşadığımız diğer şeyi düşündüm. Ahşap oymacıları sempozyumu için benimle Austin'e gelmesini istediğimde bir an için susmuştu. Öneriye karşı çıkmamıştı ama konuyu değiştirmişti. Gerçekten de konuyu değiştirmişti. Belki de sadece Bailey'yle ilgili bir şey değildi. Belki de Austin'in

kendisiyle ilgili bir şeydi. Orada karşılaşmamı istemediği bir şey. Kaçtığı bir şey.

Telefonuma uzandım ve sıkı bir futbol taraftarı olan Jake'i aradım: kolej, NFL (Ulusal Futbol Ligi), sabahın sekizinde YouTube'daki klasik maçlar.

"Burada saat bir hayli geç oldu," dedi merhaba demek yerine.

"Austin futbol stadyumu hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordum.

"Oraya öyle denmediğini söyleyebilirim," dedi.

"Oranın futbol takımı hakkında bir şey biliyor musun?"

"Longhorns mu? Ne bilmek istiyorsun?"

"Renklerini mesela?"

"Neden?"

Bekledim.

İç geçirdi. "Turuncu ve beyaz," dedi.

"Emin misin?"

"Evet, koyu turuncu ve beyaz. Formalar, maskot. Kale direkleri. Sayı çizgisi. Tüm stadyum. Bak, saat gece yarısı. Gece yarısını geçti. Ben de uyuyorum. Bunu neden soruyorsun?"

Ona gerçeği söyleyemedim, ki zaten kulağa çılgınca geliyordu. Evimize gelen ABD kolluk kuvveti yetkilisinin görev yeri Austin'di. Bailey oraya gittiğini hatırlıyordu. Emin değildi tabii. Ve Owen oraya gitme fikrini tuhaf karşılamıştı, iki farklı zamanda. Hatırlayabildiğim iki farklı sefer.

Ona Austin'in elimdeki tek ipucu olduğunu söylemek istemedim.

Büyükbabamı düşündüm. Eğer hayatta olsaydı ve burada benimle otursaydı ona söyleyebilirdim. Deli olduğumu düşünmezdi. Ben ne yapmam gerektiğini bulana kadar orada oturur ve bana yardım ederdi. Bu yüzden işinde iyiydi - işimin ne oldu-

ğunu anlamama yardımcı olmakta da. Bana öğrettiği ilk şey, bu işin sadece bir tahta parçasını istediğiniz şekle sokmaktan ibaret olmadığıydı. Bu aynı zamanda, ahşabın içinde ne olduğunu, ahşabın daha önce neye benzediğini görmek için bir soyma işle-miydi. Bu, güzel bir şey yaratmanın ilk adımıydı. Yoktan bir şey var etmenin ilk adımı.

Owen burada olsaydı, bunu o da anlardı. Ona da anlatabilir-dim. Bana bakar ve omuz silkerdi. *Kaybedecek neyin var ki?* Bana bakar ve zaten karar verdiğim şeyi görürdü.

Onu koru.

“Jake? Seni sonra ararım,” dedim.

“Yarın!” dedi. “Beni yarın ara.”

Telefonu kapattım ve dışarı çıktım. Bailey’yi bıraktığım yer-de buldum, körfeze bakıyor, sanki ona aitmiş gibi şarabımı yu-dumluyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedim.

Bardak neredeyse boştu. Bıraktığımda doluydu. Şimdi nere-deyse boştu. Şarap dudaklarının etrafını kaplamış, ağzının ke-narları kırmızıya boyanmıştı.

“Şöyle yapmasan olmaz mı?” dedi. “Sadece biraz içtim.”

“Şarap umurumda değil.”

“O zaman neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu.

“Gidip bir çanta hazırlamalısın,” dedim.

“Neden?”

“Düğün hakkında söylediklerini düşünüyordum. Austin hakkında. Ve bence gitmeliyiz.”

“Austin’e mi?”

Evet anlamında başımı salladım.

Bana şaşkın şaşkın baktı. “Bu çok saçma. Austin’e gitmenin nasıl bir faydası olacak?”

Ona dürüst bir cevap vermek istiyordum. Büyükbabamdan alıntı yapmaya çalışsam ve bunun bir soyulma süreci olabileceğini söylesem bunu anlayabilecek miydi? Bundan şüpheliydim. Ve eğer ona şimdiye kadar bir araya getirdiğim şeyi söylersem (en iyi ihtimalle belirsiz bir tahmin) isyan edecek ve gitmeyi reddedecekti.

Bu yüzden ona anlayabileceği, aynı zamanda gerçek olan bir şey söyledim. Babasının söyleyeceği gibi bir şey.

“Burada oturmaktan iyidir,” dedim.

“Peki ya okul?” dedi. “Okulu asacak mıyım?”

“Yarın gitmeyeceğini söylemiştin zaten,” dedim.” Az önce bunu söylemedin mi?”

“Evet,” dedi. “Sanırım.”

Çoktan eve girmiştim. Yola çıkmaya hazırdım bile.

“Eşyalarını topla.”

- Bölüm 2 -

Her ahşap türünün kendine özgü desenleri vardır
ve renkler, kâse döndürüldüğünde ortaya çıkar.

-Philip Moulthrop

Austin Hep Böyle Tuhaftır

Sabah 06.55'te San Jose'den kalkan uçağa bindik.

Owen işe gideli kırk altı saat olmuştu, ondan haber almayalı tam kırk altı saat.

Bailey'ye cam kenarındaki koltuğu verip koridora geçtim, yolcular uçağın arkasındaki tek tuvalete doğru ilerlerken bana çarpıyorlardı.

Bailey benden olabildiğince uzakta, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde cama yaslanmıştı. Üzerinde Fleetwood Mac baskılı kolsuz bir tişört vardı, kazak giymemişti, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

Üşüyor muydu yoksa üzgün müydü bilmiyordum. Ya da ikisi birden olabilirdi. Daha önce hiç birlikte uçmamıştık, bu yüzden ona el çantasına bir kazak koymasını hatırlatmak aklıma gelmemişti. Gerçi tavsiyeme kulak asacak gibi de değildi.

Yine de birdenbire bu, Owen'ın işlediği en büyük suç gibi geldi. Ortadan kaybolmadan önce beni neden bilgilendirmemişti? Ona nasıl bakacağıma dair bir dizi not iletemez miydi? İlk kural: Uçağa binerken yanına bir kazak almasını söyle. Kollarını örtmesini söyle.

Bailey gözlerini pencereden ayırmıyor, göz temasından kaçınıyordu. Konuşmak istememesi normaldi. Onun yerine not defterime not almaya başladım. Bir hareket planı yapmaya ça-

lışıyordum. Yerel saatle on iki buçukta inecektik, yani Austin şehir merkezine varıp otele yerleşmemiz muhtemelen iki saat sürecekti.

Keşke şehri daha iyi tanısaydım ama Austin'e daha önce sadece bir kez, üniversite son sınıfta gitmiştim. Bu Jules'un ilk profesyonel göreviydi (85 dolar ve bir otel odası tutarında ödeme almıştı) ve beni de beraberinde gelmem için davet etmişti. Boston'daki bir yemek bloğu için *Austin Chronicles*'in Yıllık Acı Sos Festivali'ni fotoğraflayacaktı. Austin'deki zamanımızın çoğunu o festivalde geçirmiştik; yüzlerce çeşit baharatlı pirzola, kızarmış patates, tütsülenmiş sebzeler ve acı soslarla ağzımız yanmıştı. Jules altı yüz fotoğraf çekmişti.

Şehirden ayrılmadan kısa bir süre önce Doğu Austin'de festivalin düzenlendiği bahçelerin dışına çıkmıştık. Bize şehir merkezinin muhteşem bir manzarasını sunan bir tepe bulmuştuk. Gökdelenler kadar çok ağaç, bulutlar kadar berrak bir gökyüzü vardı. Ve gölün rahatlığı bir şekilde Austin'i bir şehirden ziyade küçük bir kasaba gibi gösteriyordu.

Jules ve ben mezun olduktan sonra Austin'e taşınmaya o anda karar vermiştik. New York'tan çok daha ucuz, Los Angeles'tan çok daha kolaydı. Aslında zamanı geldiğinde bunu pek düşünmedik ama o anda, şehre tepeden bakarken hissettiğimiz şey buydu. Geleceğimize bakıyormuşuz gibi hissetmiştik.

Bu kesinlikle hayal ettiğim gelecek değildi.

Gözlerimi kapattım, soruların beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım, kafamın içinde korkunç bir şekilde dönüp duran sorular, cevaplamam gereken sorular: Owen neredeydi? Neden kaçma ihtiyacı duymuştu? Ve ben onun hakkında neyi kaçırmıştım da o bana söylemeye korkmuştu?

Bu uçakta olmamın bir sebebi de buydu. Evden ayrılmamın evrende Owen'ın tekrar eve dönmesini ve cevapları kendisinin vermesini sağlayacak bir şeyi tetikleyeceğine dair bir fantezim vardı. İşlerin böyle yürümesi gerekmiyor muydu, bir şeyin başında sürekli beklediğinizde o şey olmazdı. Austin'e iner inmez, Owen'dan nerede olduğumuzu soran bir mesaj gelecekti ve bana boş mutfağımızda oturup bizi beklediğini söyleyecekti.

"Ne alırsınız hanımefendi?"

Başımı kaldırdığımda uçuş görevlisinin koridorda, önünde gümüş içecek arabasıyla durduğunu gördüm.

Bailey başını pencereden ayırmadı, mor at kuyruğu bize dönük olan tek şeydi.

"Normal kola," dedi. "Bol buzlu."

Omuz silktim, Bailey'nin kısa cevabı karşısında özür dilemek istedim. "Diyet kola lütfen," dedim.

Uçuş görevlisi rahatsız olmamış gibi güldü. "On altı yaşında mı?" diye fısıldadı.

Evet anlamında başımı salladım.

"Benim de on altı yaşında çocuklarım var," dedi. "İkizler. İnanın bana, sizi anlıyorum."

İşte o zaman Bailey arkasını döndü.

"Ben onun kızı değilim," dedi.

Bu doğrudu. Bailey bunu, bilgiyi düzeltmek adına başka bir gün de söylemiş olabilirdi, ama şimdi kulağa farklı geliyordu ve yüzümde gizlemeye çalıştığım bir acıya neden olmuştu. Bu sadece beni nasıl hissettirdiğiyle ilgili değildi. Aynı zamanda bu söylediğinin hemen ardından onu bekleyen hesaplaşmayla da ilgiliydi; şu anda sahip olduğu tek kişinin ben olduğunu ve benden nefret etmenin ya da beni reddetmenin çok daha az eğlenceli olduğunu fark etmemesi imkânsızdı.

Bu gerçek yüzüne çarptığında yüzü gerildi. Sessiz kaldım, önümdeki koltukta duran televizyon ekranına baktım, *Friends*'in bir bölümü sessizce oynuyordu, Rachel ve Joey bir otel odasında öpüşüyorlardı.

Bailey'nin umutsuzluğunu fark etmemiş gibi yaptım ama kulaklığımı da takmadım. Bu, onu biraz rahat bırakmanın ve aynı zamanda bana ihtiyacı olduğunda yanında olduğumu sessizce ifade etmenin aklıma gelen en iyi yoluydu.

Bailey bir süre hiçbir şey söylemeden kollarındaki tüyleri ovuşturdu. Sonunda kolasından bir yudum aldı. Sonra yüzünü buruşturdu.

"Sanırım içeceklerimizi karıştırmış," dedi.

Dönüp ona baktım. "Nasıl yani?"

Buz dolu bardağını uzattı, kolası ağzına kadar doluydu. "Bu diyet," dedi. "Görevli bana seninkini vermiş olmalı..."

İçeceğini uzatırken çok şaşırmış gibi görünmemeye çalıştım. Ve itiraz etmedim. Bailey'ye içeceğimi uzatıp bir yudum almasını bekledim.

Bailey doğru içeceği aldığı için rahatlamış gibi başını salladı. Ancak ikimiz de uçuş görevlisinin bize doğru içecekleri verdiğini biliyorduk. Ve sadece şimdi - sadece Bailey'nin gerginliği azaltma girişiminden sonra - içecekler karışmıştı.

Eğer bu Bailey'nin bana doğru bir adım atma yoluysa, ben de ona doğru bir adım atacaktım.

Koladan bir yudum aldım. "Teşekkür ederim," dedim. "Benimkinin tadının tuhaf olduğunu düşünmüştüm."

"Sorun etme..." dedi. Sonra pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Önemli değil."

Havaalanında bir Uber'e bindik ve telefonumdaki haberlere göz attım.

CNN'in, *New York Times*'in ve *Wall Street Journal*'ın ana sayfalarında The Shop ile ilgili haberler vardı. Son manşetlerin çoğu SEC başkanının düzenlediği basın toplantısına odaklanıyordu ve THE SHOP TEMELLİ KAPANDI gibi tıklama tuşları sunuyordu.

New York Times'ta SEC'in Avett Thompson'a karşı dolandırıcılık suçlamasıyla dava açtığını açıklayan en son makaleye tıkladım. Bu makale FBI'dan bir kaynağın, üst düzey personel ve üst düzey yöneticilerin *kesinlikle* şüpheli kişiler olarak adlandırılacağını söylediğini alıntılıyordu.

Owen'in adı geçmiyordu. En azından şimdilik.

Uber, Presidential Bulvarı'na girdi ve Congress Avenue Köprüsü'nün yakınındaki Lady Bird Gölü'nde bulunan otele doğru yöneldi. Otel şehrin en işlek bölgesinin gürültüsünden uzakta, Austin şehir merkezinin kalbinden geçen köprünün karşısındaydı.

Çantama uzanıp otel rezervasyonumuzun çıktısını aldım ve ayrıntıları gözden geçirdim. Jules'un tam adı, Julia Alexandra Nichols, kâğıttan bana bakıyordu. Jules güvenlik önlemi olarak odayı kendi kredi kartıyla ayırtmayı önermişti. Cüzdanımda onun kredi kartı ve kimliği vardı, birilerinin bizi takip etmesi ihtimaline karşı başka güvenlik önlemleri.

Elbette, Austin'e uçuşumuzun bir kaydı vardı. Jules uçuşları kendi kredi kartıyla yapmıştı ama uçak biletlerinde gerçek isimlerimiz yazıyordu. Biri bizi takip etmek isterse izimizi kolayca bulabilirdi. Ama Austin'de olduğumuzu tespit etseler bile, Austin'in tam olarak neresinde olduğumuzu bilemezlerdi. Bir

sonraki sefer Grady ya da Naomi'nin habersizce kapıma gelmesine izin vermeyecektim.

Şoför (bandanalı genç bir çocuk) dikiz aynasından Bailey'ye bakıyordu. Ondan çok da büyük değildi ve sürekli onunla göz teması kurmaya çalışıyordu. Onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"Austin'e ilk gelişin mi?" diye sordu ona.

"Evet," dedi Bailey.

"Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Havaalanından ayrıldığımızdan beri geçen on dört dakikaya dayanarak mı?" dedi.

Çocuk güldü, sanki onunla şakalaşıyormuş, sanki onu konuşmaya devam etmeye teşvik ediyor gibiydi.

"Ben burada büyüdüm," dedi. "Bana bu şehir hakkında her şeyi sorabilirsin, bilmek istediğinden daha fazlasını anlatabilirim."

"Bildiğim iyi oldu." dedi Bailey.

Bailey'nin dikkatinin tamamen dağıldığını görebiliyordum, bu yüzden belki daha sonra işimize yarar diye şoför çocukla konuşmaya çalıştım.

"Burada mı büyüdün?" diye sordum.

"Doğma büyüme buralıyım. Burası küçük bir kasabayken de burada yaşıyordum," dedi. "Pek çok açıdan hâlâ küçük bir kasaba, ama artık çok daha fazla insan ve çok daha büyük binalar var."

Otoyoldan çıktı ve Austin şehir merkezi görüldüğünde göğsümde bir sıkışma hissettim. Planın bu olduğunu biliyordum ama pencereden bu tuhaf şehre bakınca her şey çok daha çılgınca görünmüştü.

Çocuk pencereden dışarı bakıp bir gökdeleni işaret etti.

“Şu Frost Bank Kulesi,” dedi. “Eskiden Austin’in en yüksek binasıydı. Şimdi ilk beşe girdiğinden bile emin değilim. Hiç duydunuz mu?”

“Duyduğumu söyleyemem,” dedim.

“Evet, arkasında çılgın bir hikâye var,” dedi. “Belli açılardan bakarsan baykuşa benziyor. Tam olarak bir baykuş gibi. Buradan görmek zor olabilir ama fark edebilirsen çok çılgınca...”

Penceremi açtım ve Frost Binası’na baktım; tepedeki kulağa benzeyen katlar, göze benzeyen iki pencere. Kesinlikle baykuşu andırıyordu.

“Burası UT (Texas Üniversitesi) şehri ama mimarların hepsi Rice Üniversitesi’ne gitmiş ve baykuş da Rice Üniversitesi’nin maskotu. Yani bu bizim maskotumuza ve genel olarak Longhorns’a defol git demek gibi bir şey,” dedi. “Bazıları bunun sadece bir komplo teorisi olduğunu söylüyor ama şuna bir bakın. Bina baykuşa benziyor! Bu nasıl bir tesadüf olabilir?”

South Congress Köprüsü’ne döndü ve otelimizi uzaktan gördüm.

“Buraya UT için mi geldiniz?” diye sordu. Soruyu Bailey’ye yöneltmişti ve yine dikiz aynasından onunla göz göze gelmeye çalışıyordu.

“Tam olarak değil,” dedi Bailey.

“O zaman... neden geldiniz?”

Bailey cevap vermedi. Daha fazla soru sorulmasını engellemek için camı açtı. Bunun için onu suçlayamazdım. Bir yabancıya neden burada olduğunu açıklamaya pek hevesli olmadığı için onu suçlamıyordum; daha önce gelip gelmediğini hatırlamaya çalıştığı, kayıp babası hakkında bilgi aradığı bir şehirde.

“Sadece Austin’i seviyoruz,” dedim.

“Anladım,” dedi. “Küçük bir tatil. Harika fikir.”

Otelin önüne yanaştı ve Bailey daha araba durmadan kapıyı açtı.

“Bekle, bekle! Sana numaramı vereyim. Şehirdeyken size gösterebileceğim bir şey olursa diye.”

“Olacağını sanmıyorum,” dedi Bailey.

Sonra çantasını omzuna astı ve otelin girişine doğru yürümeye başladı.

Bagajdan bavulları alıp ona yetişmek için acele ettim. Döner kapıların yanında ona yetiştim.

“O çocuk çok sinir bozucuydu,” dedi.

Sadece arkadaşça davranmaya çalıştığımı söyleyecektim ama Bailey arkadaşça davranmakla ilgilenmiyordu. Ve onunla girişeceğim savaşları seçmem gerektiğinden, girişeceğim savaşın bu olmayacağına karar verdim.

Otele girdik ve lobiye baktım: yüksek avlu, bar, yan tarafta bir Starbucks. Yüzlerce oda. Tam da umduğum gibi sıradan bir oteldi, kolayca uyum sağlayabileceğimiz bir yer. Belki de etrafa çok uzun süre bakmıştım çünkü bir otel çalışanıyla göz göze geldik.

Üzerinde AMY yazan bir yaka kartı vardı, saçları kısa küt kesilmişti.

Resepsiyonda sıraya girmiştik ama artık çok geçti. Yüzüne yapışmış bir gülümsemeyle yanıma geldi.

“Merhaba,” dedi. “Ben Amy, otel görevlisiyim. Austin’e hoş geldiniz! Giriş yapmak için beklerken size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Biz iyiyiz. Belki kampüsün bir haritasını alabiliriz?” dedim.

“Texas Üniversitesi’nin mi?” dedi. “Kesinlikle. Ayrıca size bir kampüs turu ayarlamana da yardımcı olabilirim. Ve şehrin o

kısmına gittiğinizde kaçırmak istemeyeceğiniz olağanüstü kahve dükkânları var. Kahve sever misiniz?”

Bailey, sanki Amy'nin etrafta dolanıp gevezelik etmesi benim suçummuş gibi bana baktı. Belki de haksız değildi. Geveze Amy'ye çekip gitmesini söylemek yerine bir harita istedim. Bir harita istedim çünkü elimde ne yaptığımı bildiğimi biraz daha hissettirecek bir şey tutmak istiyordum.

“Sizi oraya götürmesi için bir servis ayarlayabilirim.”

Sıranın önüne geldiğimizde Steve adında bir resepsiyon görevlisi iki bardak limonata uzattı.

“Merhaba Amy.”

“Steve! Ben de tam bu iki bayana bir üniversite kampüs haritası ve kahve içecekleri bir yer ayarlamak üzereydim.”

“Mükemmel,” dedi Steve. “Sizi odalarınıza yerleştireyim. Sizi dünyanın bu küçük köşesine getiren nedir? Ve burayı en sevdiğiniz köşe haline nasıl getirebilirim?”

Bailey için bu kadarı fazlaydı. Pes etti ve uzaklaşmaya başladı; Steve ısrarcı dostluk tabutuna son çiviye çakmıştı. Bailey asansör kapısına doğru yöneldi ve giderken son bir bakışla beni süzdü. Baş edemediği bu konuşmalar için, evinden uzakta olduğu için, Austin'de olduğu için beni suçlayan bir bakıştı bu. Uçakta biriktirmeyi başardığım tüm itibarım gitmiş gibi görünüyordu.

“Bayan Nichols, Lady Bird Gölü'nün harika manzarasına sahip sekizinci katta kalacaksınız,” dedi Steve. “Odaya çıkmadan önce uçuş yorgunluğunuzu atmak isterseniz otelde harika bir spa merkezimiz var. Ya da size bir öğle yemeği ayarlayabilirim?”

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım.

“Ah, odanın anahtarı yeter Steve,” dedim. “Sadece oda anahtarını istiyorum. Ne kadar çabuk verebilersen o kadar iyi.”

Bavullarımızı üst kata bıraktık. Bir şey yemek için de otelde kalmadık.

Saat iki buçukta otelden ayrılıp Congress Avenue Köprüsü'ne doğru geri döndük. Yürümemiz gerektiğine karar vermiştim. Uzun bir yürüyüşün Bailey'nin anılarını canlandırmaya yardımcı olabileceğini düşünüyordum, tabii canlandırılacak anıları olduğunu varsayarsak. Bu yürüyüş bizi Austin şehir merkezinin kalbine, kampüse ve şehirdeki tek futbol stadyumu olan Darrell K Royal Stadyumu'na götürecekti.

Köprüyü geçer geçmez şehir merkezi önümüze serildi; öğleden sonra erken saatlerde bile canlı ve hareketliydi. Her nasılsa daha çok geceymiş gibi hissettiriyordu: müzik çalıyordu, barlar açıktı, restoran bahçeleri insanlarla doluydu.

Bailey başını eğmiş, gözlerini telefonundan ayırmıyordu. Dikkatini vermezse herhangi bir şeyi nasıl fark edebilirdi ki? Ama Beşinci Cadde'de bir trafik ışığında durduğumuzda, önümüzde DUR işareti yanıp sönerken kafasını kaldırıp baktı.

Onun baktığı yere dönüp tekrar baktığını gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Başını salladı. Ama bakmaya devam ediyordu.

Gözlerini mavi harflerle yazılmış *Antone's* tabelasına doğru takip ettim. Altında "BLUES'UN EVİ" yazıyordu. Ön kapıda bir çift sarılmış selfie çekiyordu.

Bailey kulübü işaret etti. "Babamda oradan bir John Lee Hooker plağı almıştık, eminim," dedi.

Söylediği anda haklı olduğunu fark ettim. Albüm kapağını hayal edebiliyordum: Önünde Antone'un logosu, şık harflerle yazılmış. Ve Hooker mikrofona şarkı söylüyordu, şapkası ve güneş gözlükleri takılı, gitarı elindeydi. Geçen hafta bir geceyi ha-

tırlamıştım; nasıl geçen hafta olabilirdi ki? Bailey oyun provasındaydı ve ikimiz evde yalnızdık. Owen gitarını tıngırdatıyordu. Şarkının sözlerini şimdi hatırlayamıyordum ama Owen'ın şarkı söylerkenki yüz ifadesini hatırlıyordum.

“Öyle,” dedim. “Haklısın.”

“Önemli bir şey değil,” dedi.

“Henüz neyin önemli olduğunu bildiğimizi sanmıyorum,” dedim.

“Bunun moral verici olması falan mı gerekiyor?” dedi.

Moral verici mi? Üç gün önce, bu gerçeklikten milyonlarca kilometre uzakta, mutfağımızda hep birlikteydik. Bailey bir kâse mısır gevreği yiyor, babasıyla hafta sonu hakkında konuşuyordu. Owen'dan, Monterey çevresinde uzun bir bisiklet gezintisi yapmak isteyen Bobby ile birlikte Yarımada'ya gitmesine izin vermesini istiyordu. *Belki hepimiz gidebiliriz*, demişti Owen. Bailey gözlerini devirmişti ama bunu düşündüğünü görebiliyordum, özellikle de Owen eve dönerken Carmel'de durabileceğimizi söyledikten sonra. Bailey'nin sevdiği, sahile yakın küçük bir restoranda durup istiridye yahnisi yemek istiyordu, Sausalito'ya taşındıklarından kısa bir süre sonra onu götürdüğü bir restorandı bu.

Hepsi üç gün önceydi. Şimdi ikimiz de Owen'ın kayıp olduğu ve zamanımızı onun nerede olduğunu ve nedenini anlamaya çalışarak geçirdiğimiz yeni bir gerçeklikteydik. Kendime sürekli bu soruların cevaplarının Owen'ın kim olduğuna dair en temel fikirlerimi altüst etmeyeceği inancına tutunmakla hata edip etmediğimi sorduğum yeni bir gerçeklikti bu.

Amacım moral vermek değildi. Sadece tarafsız bir şey söylemeye çalışıyordum ki benim de ne kadar kızgın olduğumu bilmesin.

Işık değiştiğinde, caddeyi hızla geçip Congress'e doğru yöneldim ve ilerlerken hızımı artırdım.

"Ayak uydurmaya çalış," dedim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Bailey.

"Buradan daha iyi bir yere," dedim.

Yaklaşık bir saat sonra merkezi dolaşıp San Jacinto Bulvarı'na çıktık. Ve stadyum görünmeye başladı. Birkaç blok öteden bile muazzam ve dikkat çekiciydi.

Ona doğru yürürken Caven-Clark Spor Merkezi'nin önünden geçtik. Burası turuncu desenli bir dizi bina, Clark Sahası ve büyük bir atletizm pistini içeren öğrenci sosyal yaşam merkezi gibi görünüyordu. Öğrenciler futbol oynuyor, merdivenlerde koşuyor ve banklarda uzanıyordu; kampüsün bu kısmı hem tamamen ayrı hem de şehrin bir parçasıymış gibi hissettiriyordu. Sorunsuz bir şekilde bütünleşmiş bir parçası.

Kampüs haritama baktım ve en yakın stadyum girişine doğru ilerlemeye başladım.

Ama Bailey aniden yürümeyi bıraktı. "Bunu yapmak istemiyorum," dedi.

Gözlerine baktım.

"Stadyumda olsam bile sonra ne olacak? Bu bize ne fayda sağlayacak ki?"

"Bailey..." dedim.

"Cidden, burada ne işimiz var?"

Ona dün gece uyanık kalıp çocukluk anıları hakkında bir şeyler okuduğumu, onları nasıl unuttuğumuzu ve nasıl geri getirebileceğimizi söylersem pek iyi yanıt vermeyecekti. Bu anılar

genellikle bir yere geri dönmek ve orayı ilk kez deneyimlediğiniz şekilde deneyimlemenize izin verilmesiyle ortaya çıkardı. Biz de burada bunu yapacaktık. Onun içgüdülerini takip ediyorduk. Daha önce burada bulunduğu dair anılarına dokunuyorduk. Grady Bradford'un nereden geldiğini anladığım andan itibaren içgüdülerim bunu yapmamız gerektiğini söylüyordu.

"Babanın The Shop'ta olup bitenlerin ötesinde bize anlatmadığı şeyler var," dedim. "Ne olduklarını anlamaya çalışıyorum."

"Bu kulağa oldukça genel geliyor," dedi.

"Hatırladıkça daha az genel olacak," dedim.

"Yani... bu bana mı bağlı?"

"Hayır, bana bağlı. Eğer seni buraya getirmekle hata ettiysem, bunu ilk söyleyen ben olacağım."

Sessizleşti.

"Bak, içeri gelebilir misin? Bunu yapabilir misin?" dedim.

"Buraya kadar geldik."

"Başka seçeneğim var mı?"

"Evet, her zaman. Benimleyken her zaman bir seçeneğin var."

Ciddi olduğumu anlayınca yüzünde beliren şaşkınlığı fark ettim. Ve gerçekten de ciddiydim. En yakın stadyum girişi olan KAPI 2'den yüz metre uzaktaydık ama bu iş artık Bailey'ye bağlıydı. Geri dönmek isterse onu durdurmayacaktım. Belki de bu, onu devam etmesi için cesaretlendirirdi ve tam da öyle oldu.

Kapıya kadar yürüdü, bu da bir zafer gibi hissettirdi ona. İkinci bir zafer: Bir stadyum turu grubu toplanıyor gibi görünüyordu ve biz de onlara takıldık, masayı idare eden dalgın öğrenciye bakmadan güvenliği geçtik.

"DKR'ye hoş geldiniz," dedi tur rehberi. "Ben Elliot, bugün sizi ben gezdireceğim. Beni takip edin!"

Grubu sayı çizgisine götürdü ve herkese destansı stadyumu görmeleri için bir saniye verdi. Yüz binden fazla taraftar için oturma yeri vardı, sahanın bir ucunda büyük harflerle TEXAS, diğer ucunda LONGHORNS yazıyordu. O kadar büyük, o kadar etkileyiciydi ki, özellikle erken yaşlarda hatırlayabileceğiniz, tutunabileceğiniz türden bir yer gibi hissettiriyordu.

Elliot gruba, her maç gecesi neler yapıldığını anlatmaya başladı: her golden sonra nasıl top atışı yapıldığını, maskot Bevo'nun nasıl gerçek bir boğa olduğunu ve onu sahada gezdiren, onunla ilgilenen bir grup Teksaslı kovboy olduğunu...

Konuşmasını bitirip herkesi basın tribününe götürmeye başladığında Bailey'ye geride kalmasını işaret ettim ve açık tribüne doğru ilerledik.

Ben ön sıraya oturdum, Bailey de beni takip etti. Sahaya baktım, Bailey otururken göz ucuyla onu izledim. Bir an sonra daha dik oturmaya başladı.

"Burası olup olmadığından emin olamıyorum," dedi. "Bilmiyorum. Ama babamın bana bir gün futbolu onun sevdiği kadar seveceğini söylediğini hatırlıyorum. Bana maskottan korkmamamı söylediğini hatırlıyorum."

Bu bana pek doğru gibi gelmemiştir. Maskot kısmı değil, ki bu kulağa tam olarak Owen gibi geliyordu, ama futbolu sevmek kısmı tuhaftı. Owen futbolu hiç umursamazdı. En azından birlikte olduğumuzdan beri onu neredeyse hiç maç izlerken görmemiştim. Hafta sonlarımızı meşgul eden uzun futbol maçları yoktu. Pazartesi gecesi özeti yoktu. Jake'te olup Owen'da olmayan pek çok rahatlatıcı farklılıktan biriydi.

"Ama yanlış hatırlıyor olmalıyım," dedi. "Babam futbolu sevmez, değil mi? Yani... biz hiç maç seyretmeyiz bile."

“Ben de öyle düşünüyordum. Ama o zamanlar sevmiş olabilir. Senden bir taraftar yaratacağını düşündüğü bir zaman olmuş olabilir.”

“Küçük bir çocukken mi?”

Omuz silktim. “Belki de seni bir Longhorn’a dönüştürebileceğini düşünmüştür?”

Bailey sahaya geri döndü. Belli ki anısına ekleyeceği bir şey kalmamıştı. “Öyle olduğunu düşünüyorum. Genel olarak futbolla ilgili değildi. Bu takımı seviyordu.” Durakladı. “Ya da turuncu formalı takım her neyse onu.”

“Sanki o yer burasıymış gibi düşünüp bana bildiklerini anlat,” dedim. “Düğünden sonra mı geldin? Gece miydi?”

“Hayır, öğleden sonraydı. Ve elbisem üstümdeydi. Çiçekçi kız elbisesi. Bunu hatırlıyorum. Belki de düğünden geliyorduk. Tören kısmından.”

Duraksadı.

“Tabii tüm bunları hayal etmiyorsam. Çünkü bu da aynı derecede mümkün görünüyor.”

Onun sinirlendiğini hissettim. Büyük olasılıkla Bailey, Sausalito’dayken hatırlayabildiği her şeyi hatırlamıştı ve bizim de bu işi daha fazla zorlamamamız gerekiyordu. Yüzen evimizde kalabilirdik, Owen olmadan bomboş olacaktı tabii. İkimiz onun orada bıraktığı korkunç boşlukta var olacaktık.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi. “Herhangi bir stadyumda böyle hissedebilirim.”

“Ama tanıdık geliyor değil mi?”

“Evet, biraz tanıdık geliyor.”

Sonra aklıma bir şey geldi. Hızlıca gelmişti ve cevabına bağlı olarak devamını tahmin edebiliyordum.

“O zaman buraya yürüyerek mi geldin?”

Bana garip bir bakış attı. "Evet, seninle."

"Hayır, yani düğünden buraya yürüdüğünü söylememiş miydin? O gün babanla birlikte? Burası olduğunu varsayarsak..."

Sanki bu çılgınca bir soruymuş gibi başını salladı ama sonra gözleri daha da büyüdü. "Evet, sanırım öyle yaptık. Elbise üstümde olduğuna göre muhtemelen doğrudan kiliseden gelmişizdir."

Bu konuşmanın bir anıyı tetikleyip tetiklemediğini bilmiyordum ama birden daha kesin konuşmaya başlamıştı.

"Kesinlikle öyle yaptık," dedi. "Yani maça sadece törenden sonra kısa bir süreliğine geldik. Yürüyerek geldik. Bundan oldukça eminim."

"O halde buraya yakın bir yerde olmalı."

"Ne yakın olmalı?" dedi.

Haritaya baktım ve bizim için işaretlenmiş seçenekleri gördüm: buradan çok uzakta olmayan bir Katolik Kilisesi; iki Episkopal kilisesi ve bundan daha da yakın bir sinagog vardı. Hepsi yürüme mesafesindeydi. Hepsi potansiyel olarak Owen'ın Bailey'yi buraya getirmeden önce götürmüş olabileceği yerlerdi.

"Ne tür bir tören olduğunu hatırlamıyorsundur herhalde? Mezhep anlamında yani."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Şaka yapmıyordum. Yine de, "Tabii ki şaka yapıyorum," dedim.

Tur Rehberine İhtiyaç Var Mı?

Haritadaki kiliseleri daire içine aldım ve stadyumun farklı bir çıkışından çıktık. Merdivenlerden inip Longhorn Bantosunu onurlandıran bir heykelin yanından geçtik, UT'nin Etter-Harbin Mezunlar Merkezi hemen bu heykelin arkasındaydı.

"Bekle," dedi Bailey. "Bir saniye dur."

Arkamı döndüm. "Ne oldu?"

Binaya, önündeki tabelaya baktı: TEXAS-EXES'İN EVİ.

Sonra tekrar stadyuma döndü. "Bu tanıdık geliyor," dedi.

"Şey, diğer kapı girişine benziyor biraz..."

"Hayır, sanki her şey tanıdık geliyor. Kampüsün bu kısmı tanıdık geliyor. Sanki burada birden fazla kez bulunmuşum gibi. O anlamda *tanıdık* geliyor."

Etrafına bakınmaya başladı.

"Kafamı toparlamama izin ver," dedi. "Buranın bana neden tanıdık geldiğini anlamama izin ver. Bütün bunların amacı bu değil miydi? Burada bir şeylerin tanıdık gelmesi gerekmiyor muydu?"

"Tamam," dedim. "Acele etme."

Burada durmak istemesem de onu cesaretlendirmeye çalıştım. Gün bitmeden önce kiliselere gitmek istiyordum. Bizimle konuşacak birilerini bulmam lazımdı.

Sessiz kalıp telefonuma odaklandım. Zaman akışını anlamaya çalıştım. Eğer Bailey bir şeylerin farkına vardıysa, eğer tamamen yanlış bir yolda yürümüyorsak, Bailey'nin burada olduğu yıl 2008 yılı olmalıydı; Bailey ve Owen hâlâ Seattle'da yaşarken, Olivia hâlâ hayattayken. Ertesi yıl, Bailey ve Owen Sausalito'ya taşınmıştı. Bundan önceki herhangi bir zamanda, Bailey bunların çoğunu hatırlayamayacak kadar küçük olurdu.

Yani 2008 en uygun zamandı. Eğer Bailey bunlardan herhangi birini hatırlıyorsa, o zaman burada olduğu yıl 2008'di. Futbol takvimini aradım. On iki yıl önceki ev sahibi olunan maçların programını bulmaya çalışıyordum.

Ama geçmiş programlara bakmaya başladığımda cep telefonum çaldı, arayanın kimliğinde BLOKE yazıyordu. Telefonu elimde tuttum, ne yapacağımdan emin değildim. Owen olabilirdi. Ama Jake'in bana bilinmeyen numaralara cevap vermeme mi söylediğini hatırladım ve bu durum bana riskli geldi. Başka birileri olabilir, onlarla konuşmam türlü sorunlara yol açabilirdi.

Bailey telefonumu işaret etti. "Açacak mısın? Yoksa öylece bakacak mısın?"

"Henüz karar vermedim."

Arayanın Owen olma ihtimali vardı. Kabul et kısmına dokundum. Ama hiçbir şey söylemedim, önce arayanın ne söyleyeceğini duymayı bekledim.

"Alo? Hannah?"

Karşıdaki kadının tiz bir sesi vardı, peltek, rahatsız edici. Tanıdığım bir ses.

"Belle," dedim.

"Bu nasıl bir iş böyle," dedi. "Ne rezalet... Sen iyi misin? Owen'ın kızı nasıl?"

Belle kibar olmaya çalışıyordu ama Bailey demediğini fark ettim. Owen'ın kızı diyordu çünkü Bailey'nin adını hiç hatırlamıyordu. Öğrenmek onun için hiç önemli olmamıştı.

“Onlar böyle bir şey yapmadılar, biliyorsun...” dedi.

Onlar.

“Belle, sana ulaşmaya çalışıyordum,” dedim.

“Biliyorum, biliyorum, kendini kaybetmiş olmalısın. Ben de kendimde değilim. Bir tür adi suçlu gibi St. Helena'da saklanıyorum. Haber ekipleri kapımın önünde kamp kurdu. Evden bile çıkamıyorum! Yiyecek *bir şeyler* bulabilmek için asistanıma Bouchon'dan kızarmış tavuk ve çikolatalı sufle getirtmek zorunda kaldım,” dedi. “Neredesin sen?”

Soruyu geçiştirmeye hazırlanıyordum ama buna gerek kalmadı. Belle cevap vermemi beklemiyordu. Sadece konuşmaya devam etmek istiyordu.

“Yani bütün bunlar çok saçma,” dedi. “Avett bir girişimci, suçlu değil. Owen da bir dâhi, gerçi bunu söylememe gerek yok. Yani, Tanrı aşkına, Avett neden böyle bir şey yapmak istesin ki? Kendi şirketinden çalmak için mi? Bu onun, ne yani, sekizinci girişimi falan mı? Kariyerinin bu son döneminde rakamları şişirmeye, yalan söylemeye ve çalmaya mı başlayacak? Ya da her ne yaptığını söylüyorlarsa işte... Hadi oradan diyorum! Zaten ne yapacağımızı bilemediğimiz kadar çok paramız var.”

Sert bir direnç ortaya koyuyor, kendini güçlü bir şekilde savunuyordu. Ancak bu, onun atladığı, kabul etmeye yanaşmadığı şeyi değiştirmiyordu. Avett'in önceki başarısı ve bununla birlikte gelen kibir, neden şimdi başarısız olmayı kabullenemediğini açıklayabilirdi.

“Mesele şu ki bu bir tuzak,” dedi.

“Kim tuzak kuruyor Belle?”

“Ben nereden bileyim? Hükümet? Belki bir rakip? Belki de pazara bizden önce girmek isteyen bir bilgisayar korsanı. Bu Avett’in teorisi. Ama merak etme, bunu atlatacağız. Avett bir muhasebe hatasıyla alaşağı edilemeyecek kadar uzun süre çok çalıştı.”

O an insanların (Patty, Carl, Naomi) benimle konuşurken duymuş olmaları gereken şeyi duydum. Bu çılgınlığı duydum. Kulağa çılgınca geliyordu. Belki de dibe vurduğunuzda olan buydu, kelimelerinizi dünyanın geri kalanı için anlamlı hale getirmek amacıyla ayarlama yeteneğinizi kaybediyordunuz.

“Yani bunun bir tuzak ya da muhasebe hatası olduğunu mu söylüyorsun?” Duraksadım. “Yoksa Avett hariç herkesin hatası olduğunu mu söylüyorsun?”

“Pardon?” diye çıkıştı.

Kızgındı. Ama benim umurumda değildi. Ona ayıracak vaktim yoktu, artık bu konuşmanın benden bir şey isteyeceği noktaya doğru gittiğini biliyordum. Ona verecek hiçbir şeyim yoktu.

Gözlerinde sorularla beni izleyen Bailey’ye baktım: Neden sesim giderek daha öfkeli çıkıyordu? Bu babası için ne anlama geliyordu?

“Kapatmam gerek,” dedim.

“Bekle,” dedi. İşte o zaman konuya girmeye, aslında neye ihtiyacı olduğunu söylemeye başladı.

“Avett’in avukatları Owen’a ulaşmakta zorlanıyor,” dedi. “Ve biz sadece emin olmak istiyoruz, sadece bilmek istiyoruz... Kol-luk kuvvetleriyle konuşmuyor, değil mi? Çünkü bu hiçbirimiz için akıllıca olmaz.”

“Avett yanlış bir şey yapmadıysa Owen’ın ne dediğinin ne önemi var?”

“Saf olma. Bu işler böyle yürümez,” dedi.

Belle’i mutfak adasında, onun için yaptığım taburede otururken, başını inanmaz bir şekilde sallarken, hiç çıkarmadığı altın halka küpeleri yanaklarına vururken görebiliyordum.

“Nasıl yürür?”

“Tuzağa düşürme, zorla itiraf ettirme... Owen o kadar aptal mı?” Duraksadı. “Sence polisle mi konuşuyor?”

Tek bildiğim benimle konuşmadığı, demek istedim. Yine de Belle’e bunu söylemedim. Ona hiçbir şey söylemedim. O ve ben farklı konumlardaydık. Avett’in güvenliği konusunda endişeli değildi. Hükümetin kötü niyetle hareket edip etmediğini ya da Avett’in suçlu olup olmadığını içtenlikle sorgulamıyordu. Belle kocasının suçlu olduğunu biliyordu. Sadece bunu değiştirmeye, yapması gerekeni yapmaya, kocasının bunun bedelini ödemesini engellemeye çalışıyordu.

Öte yandan benim endişem, Bailey’nin bunun bedelini ödemesini nasıl engelleyeceğimdi.

Belle, “Avett’in avukatlarının mümkün olan en kısa sürede Owen’la görüşmesi gerekiyor ki hikâye tutarlı kalsın,” dedi. “Bu konuda yardımınıza ihtiyacımız var. Hepimiz birbirimize destek olmalıyız.”

Ona cevap vermedim.

“Hannah? Orada mısın?”

“Hayır,” dedim. “Artık değilim.”

Sonra telefonu kapattım ve UT-Austin’in eski futbol takvimine geri döndüm.

“Kimdi o?” diye sordu Bailey.

“Yanlış numara,” dedim.

“Bugünlerde Belle’e böyle mi deniyor?”

Başımı kaldırıp ona baktım.

“Neden rol yapıyorsun ki?” diye sordu.

Öfkeliydi ve korkmuştu. Ve görünüşe göre ben bu hisleri iyileştirmek yerine daha da kötüleştiriyordum.

“Ben sadece seni olanlardan korumaya çalışıyorum Bailey,” dedim.

“Ama yapamazsın,” dedi. “Mesele de bu zaten. Kimse beni bundan koruyamaz. O yüzden bana gerçeği söyleyen kişi olmayı kabul etmeye ne dersin?”

Birden olduğundan daha olgun bir hale büründü. Gözleri kararlı bakıyordu, dudakları büzülmüştü. *Onu koru*. Owen’ın benden yapmamı istediği tek şey buydu. İmkânsız olan tek şey.

Bakışlarımı kaçırmadan başımı salladım. Ona gerçeği söylememi istiyordu, sanki bu yapılması gereken basit bir şeymiş gibi. Belki de benim düşündüğümünden daha basitti.

“Arayan Belle’di. Ve temelde Avett’in suçlu olduğunu ya da en azından saklayacak bir şeyleri olduğunu benim için doğrulamış oldu. Ve Owen’ın, Avett’in bu şeyleri saklamasına yardım etmek yerine ortadan kaybolmasına şaşırmış görünüyor. Tüm bunlar babanın ne sakladığını merak etmeme neden oluyor. Ve saklamasının nedenini...” Duraksadım. “Bu yüzden kiliseleri bulup neden bizi terk etmekten başka çaresi yokmuş gibi hissettiğine dair bir ipucu olup olmadığına bakmak istiyorum. Bunun sadece The Shop’la mı ilgili olduğunu yoksa şüphelendiğim şeyin doğru olup olmadığını anlamak istiyorum.”

“Ki bu şüphelendiğin şey de...”

“Kaçtığı şey bundan daha eskiye dayanıyor,” dedim. “Bu konu doğrudan onunla ilgili. Ve seninle de.”

Hiçbir şey söylemedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, önümde duruyordu. Sonra birden kollarını indirdi ve bana biraz daha yaklaştı.

“Senden bana doğruyu söylemeni istediğimde, telefonda kimin olduğu konusunda yalan söyleme demek istemiştım.”

“Çok mu ileri gittim?”

“İyi anlamda,” dedi.

Bu şu ana dek bana söylediğı en güzel şey olabilirdi.

“Şey, seni dinlemeye çalışıyordum.”

“Bunun için teşekkür ederim,” dedi.

Sonra haritayı elimden aldı ve kendisi inceledi.

“Hadi gidelim,” dedi.

Üç Ay Önce

Saat gecenin üçüydü ve Owen otelin barında oturmuş, büyük bir bardak sek burbon içiyordu.

Gözlerimi üzerinde hissetti ve başını kaldırdı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Ona gülümsedim. “Sanırım bu benim sana soracağım soru...” dedim. San Francisco’da, Ferry Building’in karşısındaki bir butik otelde kalıyorduk. Korkunç bir fırtına vardı. Sausalito’da çok sık görülmeyen türden bir yağmur fırtınasıydı bu ve sel riski nedeniyle evimizi, yüzen evimizi tahliye etmek zorunda kalmıştık. Fırtına bizi Golden Gate Köprüsü’nün diğer tarafına sığınmaya zorlamıştı ve otel, diğer yüzen ev sahipleriyle doluydu. Gerçi görünüşe göre Owen buranın pek de rahat bir sığınak olduğunu düşünmüyordu.

Omuz silkti. “Bir şeyler içmek için aşağıya ineyim dedim,” dedi. “Biraz iş yaparım...”

“Ne işi?” dedim.

Etrafıma bakındım. Dizüstü bilgisayar yanında değildi. Etrafta kâğıt da yoktu. Bardaki viskisi ve orada neden olduğunu anlamadığım bir şey dışında...

“Oturmak ister misin?” dedi.

Kollarımı kendime daha sıkı sararak yanındaki bar taburesine oturdum. Gece yarısı serinliğinde üşüyordum. Kolsuz bluzum ve eşofman altım hava için pek uygun değildi.

“Donuyorsun,” dedi.

“Ben iyiyim.”

Kapüşonlu kazağını çıkarıp başıma geçirdi. “Şimdi iyi olacaksın,” dedi.

Ona baktım. Ve bekledim. Bana burada gerçekten ne yaptığını, onu odamızı terk edecek kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu söylemesini bekledim. Beni yatakta, kızını çekyatta bırakıp gitmesinin nedenini anlatmasını bekledim.

“İş biraz stresli. Hepsi bu. Ama sorun yok. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.”

Gerçekten öyle düşünüyormuş gibi başını salladı. Ama stresli görünüyordu. Onu daha önce gördüğümde daha stresli görünüyordu. Buraya gelmek için bavullarımızı hazırlarken onu Bailey’nin odasında, Bailey’nin çocukluk kumbarasını paketlenip spor çantasına koyarken bulmuştum. Onu gördüğümde utanmış gibi yaptı; bunun ona aldığı ilk hediyelerden biri olduğunu söyledi. Başına bir şey gelmesi riskini almak istememişti. Ama işin garip tarafı bu değildi; Owen zaten her türlü duygusal değeri olan eşyayı (Bailey’nin ilk saç fırçası, aile fotoğraf albümleri) paketliyor ve gece çantasına atıyordu. İşin tuhaf yanı, barın üzerinde içkisinin yanında duran diğer şeyin Bailey’nin kumbarası olmasıydı.

“Peki, madem halledemeyeceğin bir şey değil, neden gecenin bir yarısı burada tek başına oturmuş kızının kumbarasına bakıyorsun?”

“Kırıp açmayı düşünüyorum,” dedi. “Paraya ihtiyacımız olursa diye.”

“Neler oluyor, Owen?”

“Bailey bu gece bana ne dedi biliyor musun? Ona evi boşaltmamız gerektiğini söylediğimde? Bobby’nin ailesiyle gitmek

istediğini söyledi. Ritz'de kalıyorlarmış ve onunla birlikte olmak istiyormuş. Olay çok büyük bir şeye dönüştü.”

“Ben neredeydim?”

“Atölyeni kilitliyordun.”

Nazik olmaya çalışarak omuz silktim. “O büyüyor, hepsi bu.”

“Biliyorum, bu çok normal, anlıyorum ama... ona hayır dediğimde çok garip bir şey oldu,” dedi. “Arabaya doğru peşimden tepinerek gelmesini izledim. Ve *beni terk edecek* diye düşünüp durdum. Belki de bunca zaman tek başına bir ebeveyn olmak, ikimizi suyun üstünde tutmaya çalışmak yüzünden, ama bu gerçeği hiç tam olarak düşündüğümü sanmıyorum. Ya da belki de bunu düşünmeme izin vermedim.”

“Yani bu yüzden mi gecenin bir yarısı aşağıda onun kumbarasına bakıyorsun?”

“Belki de. Ya da belki de sadece rahatsız bir yataktır,” dedi. “Uyuyamıyorum.”

Viskisini aldı, dudaklarına götürdü.

“Küçük bir kızken, Sausalito'ya ilk gittiğimizde rıhtımda yürümekten korkardı. Sanırım bunun nedeni biz taşındıktan bir gün sonra Bayan Hahn'ın kayıp düşmesi ve Bailey'nin onu suya düşerken görmesiydi.”

“Bu korkunç bir şey!” dedim.

“Evet, o ilk birkaç ay boyunca rıhtımdan aşağı inerken elini tutmamı isterdi. Ön kapımızdan otoparka kadar. Ve giderken de sorardı: *Baba, orası güvenli, değil mi? Baba, düşmeme izin vermezsin, değil mi?* Ön kapıdan arabaya varmamız altı buçuk saat kadar sürmüştü.”

Güldüm.

“Beni deli ediyordu. Bunu yüzüncü kez yapmak zorunda kaldığımda, aslında biraz delirdiğimi düşündüm.” Duraksadı. “Ve

bundan daha kötü olan tek şey ne biliyor musun? Artık bunu yapmayı bıraktığı gün.”

Elimi dirseğine koydum ve öylece kaldım. Bailey’ye olan sevgisi kalbimi biraz yerinden oynattı.

“Öyle bir zaman gelecek ki onu artık hiçbir şeyden koruyamayacağım,” dedi. “Artık ona hayır bile diyemeyeceğim.”

“Bunu anlayabiliyorum,” dedim. “Ben ona şimdi bile hayır diyemiyorum.”

Bana baktı, elinde hâlâ viski kadehi vardı ve güldü. Gerçekten güldü, benim esprim onun üzüntüsünü kırmış, parçalayıp bölmüştü.

İçkisini bıraktı ve bana doğru döndü. “Bir ile on arasında bir ölçekte, burada oturuyor olmam ne kadar tuhaf?”

“Kumbara olmadan mı?” dedim. “İki olurdu, belki üç...”

“Kumbarayla? Altı falan mı oluyorum?”

“Korkarım öyle.”

Kumbarayı boş bir taburenin üzerine koydu ve barmene işaret etti.

“Lütfen sevgili karıma istediği içkiyi hazırlar mısınız?” dedi. “Ben de bir fincan kahve alayım.”

Sonra eğilip alnını benimkine dayadı.

“Özür dilerim,” dedi.

“Üzülme. Zor, anlıyorum ama bu korktuğun şey yarın olmayacak, Bailey yarın gitmeyecek,” dedim. “Ve seni çok seviyor. Seni asla terk etmeyecek.”

“Bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.”

Alnını benimkine dokundurmaya devam etti. “Umarım Bailey uyanıp da onu terk ettiğimizi düşünmez,” dedi. “Ayrıca dışarıya bakarsan Ritz’i görebilirsin.”

Küçük Beyaz Kiliseler

Elenor H. McGovern çift odaklı gözlüklerinin üzerinden Bailey'ye bakıyordu.

“Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum,” dedi. “Neyi bilmek istiyorsunuz?”

Elenor'un, Episkopal kilisesindeki ofisinde oturuyorduk. Büyük bir kiliseydi burası, Austin'deki en eski katedrallerden biriydi, yüz yıldan daha eskiydi. Ve futbol stadyumundan sadece sekiz yüz metre uzaktaydı. Ama en önemlisi, Bailey'nin kendisine tanıdık geldiğini söylediği, girdiğimiz tek kilise (altı aday arasından sonuncusu) burasıydı.

Bailey, “2008 yılı futbol sezonu boyunca burada yapılan düğünlerin bir listesini arıyoruz,” dedi.

Yetmişli yaşlarının başında ve boyu 1.80'e yakın olan Elenor bize şaşkınlıkla bakıyordu.

“Göründüğünden daha az karmaşık,” dedim. “Aslında sadece papazınızın 2008 sezonundaki ev sahibi olunan maçlar sırasında kuyduğu nikâhların bir listesine ihtiyacımız var. Ve o hafta sonlarının ait olduğu haftaların diğer günlerine denk gelen düğünlere ihtiyacımız yok. Sadece Longhorns'un ev sahipliği yaptığı maçlar sırasında gerçekleşen düğünler. Hepsi bu kadar.”

“Ah, Longhorns'un on iki yıl önce ev sahipliği yaptığı maçlar sırasında gerçekleşen düğünler. Hepsi bu kadar mı?”

Ses tonunu duymazdan geldim ve onu ikna etmeyi umarak konuşmaya devam ettim. "Aslında ben işin angarya kısmını çoktan yaptım," dedim.

Listeyi masanın üzerinden ona doğru ittim. Longhorns'un on iki yıl önceki programını içeren bir çizelge hazırlamıştım. Jules'a *San Francisco Chronicle*'in araştırma araçlarını kullanarak, hiçbir maçı kaçırmadığımızdan ve tüm seçenekleri kontrol ettiğimizden emin olmak için çapraz kontrol yaptırmıştım.

Söz konusu olan sadece sekiz tarih vardı. Küçük Bailey'nin Owen'la birlikte stadyuma girebileceği, kendini burada otururken bulabileceği sadece sekiz tarih vardı.

Elenor listeye baktı. Ama almak için bir hamle yapmadı.

Kadınla ilgili ipuçları bulmak için ofise göz gezdirdim; onu ikna etmeme yardımcı olabilecek ipuçları. Noel kartları ve tampon çıkartmaları masasını kaplıyordu; Elenor'un ailesinin fotoğrafları şöminenin üzerinde sıralanmıştı; büyük bir ilan panosu cemaatten gelen fotoğraflarla ve notlarla dolup taşıyordu. Ofisi, kırk yıldır bu odada, bu kilisede dostluklar kurduğunu gösteriyordu. Burası hakkında her şeyi biliyordu. Bizim ise sadece küçük bir parçasını bilmemiz gerekiyordu.

"Çok fazla gibi göründüğünü biliyorum," dedim. "Ama bir göz atarsanız, 2008 sezonundaki ev sahibi olunan maç programını indirdiğimizi göreceksiniz. Ve on hafta sonundan daha azına bakıyoruz. Hepsini sizin için hazırladık. Papazınız bir hafta sonunda iki nikah kıysa bile, bu yirmi çiftten daha az olacaktır."

"Bakın," dedi Elenor. "Özür dilerim ama bu bilgiyi verme yetkim yok."

"Politikanızın bu olduğunu ve neden böyle olduğunu anlıyorum," dedim. "Ama bunun istisnai bir durum olduğunu kabul etmelisiniz."

“Elbette. Kocanızın kayıp olduğunu duyduğuma üzüldüm. Görünüşe göre onun yokluğu yüzünden çok şeyle uğraşıyorsunuz. Ama bu bizim politikamızı değiştirmez.”

“Politikanızda bir istisna yapamaz mısınız?” Bailey’nin sesi çok sertti. “Açıkçası biz seri katil falan değiliz. Bu insanların kim olduğu umurumuzda bile değil.”

Elimi Bailey’nin bacağına koyarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

“Siz isimleri okurken burada oturabiliriz,” dedim. “Hiçbir çıktı ya da adres bu odadan çıkmak zorunda bile değil.”

Elenor bize yardım etmek ile bizi kovmak arasında gidip geliyordu. Ama görünüşe göre bizi kovmaya meyilliydi. Bunun olmasına izin veremezdim, hele ki bir şeyler yakalamış olma ihtimalimiz varken. Owen ve Bailey’nin hangi düğüne katıldıklarını bulabilirsek, Austin’le olan bağlarını anlayabilirdik. Ve belki de bu bağ, Grady’nin neden kapıma geldiğini, Owen’ın neden bu kadar uzakta olduğunu açıklamaya yardımcı olurdu.

“Gerçekten de Bailey’nin bu kiliseye gelmiş olabileceğini düşünüyorum,” dedim. “Emin olmak onun için de ikimiz için de çok yararlı olur. Ve bu hafta babası olmadan neler yaşadığımızı bilseydiniz... diyebilirim ki, bu çok büyük bir iyilik olurdu.”

Elenor’un gözlerinde sempatinin filizlendiğini gördüm ve ricamın onu yardım etme tarafına çektiğini düşünerek birden umutlandım.

“Size yardım etmek isterdim. Gerçekten. Ama bu benim yapabileceğim bir şey değil canım. Eğer numaranızı bırakmak isterseniz papaza sorabilirim ama cemaatimizin kişisel bilgilerini vermek isteyeceğini sanmıyorum.”

“Tanrım, hanımefendi, bu kadar da zor olamaz,” dedi Bailey. Kuşkusuz bu Bailey’nin kullanması gereken iyi bir dil değildi.

Elenor ayağa kalktı, başı tehlikeli bir şekilde tavana çarpmak üzereydi. “Şimdi izninizi isteyeceğim arkadaşlar,” dedi. “Bu akşam konferans salonunda hazırlanmam gereken bir İncil çalışma grubumuz var. Sakıncası yoksa dışarı çıkabilir misiniz?”

“Bakın, Bailey size kaba davranmak istemedi ama babası kayıp ve biz de nedenini bulmaya çalışıyoruz. Bu durum ailemizi büyük bir stres altına sokuyor. Anlayacağınız üzere aile bizim için her şeydir.”

Şöminenin üzerindeki rafta duran fotoğraflara doğru ilerledim; çocuklarının ve torunlarının Noel fotoğrafları, kocasının, köpeklerinin ve çiftliğin samimi fotoğrafları vardı. Elenor’un ve belki de en sevdiği torununun birkaç fotoğrafı görünüyordu, torununun saçları yeşilin tonlarındaydı.

“Eminim aileniz için her şeyi göze alan ilk kişi siz olursunuz,” dedim. “Sizde bunu görebiliyorum. Lütfen bir saniye düşünün. Ben orada oturuyor olsaydım ve siz de burada oturuyor olsaydınız, size soruyorum, ne yapmamı umardınız? Çünkü ben sizin için destek vermeyi denemek isterdim.”

Durakladı ve elbisesini düzeltti. Sonra mucizevi bir şekilde Elenor tekrar yerine oturdu ve gözlüğünü burnunun üzerinde yukarı doğru itti.

“Ne yapabileceğime bir bakayım,” dedi.

Bailey rahatlayarak gülümsedi.

“İsimler bu odadan asla çıkamaz.”

“Masanızdan ayrılmayacaklar,” dedim. “Ailemize yardım edebilecek biri olup olmadığını anlayacağız. Hepsi bu kadar.”

Bilgisayarına döndü ve yazmaya başladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Bailey. “Çok teşekkür ederim.”

“Üvey annene teşekkür etmelisin,” dedi Elenor.

İşte o anda inanılmaz bir şey oldu. Bailey bana bu şekilde hitap edildiğinde utanmadı. Bana teşekkür etmedi. Bana bakmadı bile. Ama yüzünü de ekşitmedi, ki bu da aynı şey gibi hissettiriyordu.

Bunun tadını çıkaracak zamanım olmadı çünkü telefonum titremeye başladı. CARL'dan gelen mesajı görmek için telefonu- ma baktım.

Kapının önündeyim, beni içeri alır mısın? Kapıyı çalıştır- rum...

Bailey'ye baktım, eline dokundum. "Bu Carl," dedim. "Ne istiyormuş, bir öğreneceğim."

Bailey başını sallayıp hafifçe onayladı, gözleri Eleanor'a odaklanmıştı. Koridora çıktım ve Carl'a onu hemen arayacağımı bildiren bir mesaj attım.

"Selam," dedi telefonu açtığı anda. "İçeri gelebilir miyim? Sarah yanımda. Yürüyüşe çıkmıştık."

Onu kapımızın önünde dururken hayal ettim, Sarah bebek taşıma çantasının içinde, Patty'nin başına takmayı sevdiği kocaman kurdelelerden birini takmış bir şekilde. Carl kızıyla yaptığı yürüyüşü Patty'ye karşı bir bahane olarak kullanıyordu; Patty'nin haberi olmadan gelip benimle konuşmak için bir bahane.

"Biz evde değiliz Carl," dedim. "Neler oluyor?"

"Bu gerçekten telefonda yapılacak bir konuşma değil," dedi. "Yüz yüze konuşmayı tercih ederim. İstersen daha sonra gelebilirim. Sarah'yı saat beş buçukta yürüyüşe çıkarıyorum, yemekten önce biraz temiz hava alsın diye."

"Söyleyeceklerini şimdi duymayı tercih ederim," dedim.

Duraksadı, ne yapacağından emin değildi. Bu konuşmayı daha sonra yüz yüze yapmakta ısrarcı kalıp kalmamayı düşünür gibiydi, aslında ne söyleyecekse o zaman söylemesi daha kolay olacaktı. Çünkü hiç şüphem yoktu ki (dün yüzündeki ifadeyi gördüğümünden beri hiç şüphem yoktu) bildiği bir şey vardı, söylemekten korktuğu bir şey.

“Bak, dün eve geldiğinde olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum,” dedi. “Hazırlıksız yakalandım ve Patty zaten çok kızgındı. Ama sana bir özür borçluyum. Bu doğru değildi, özellikle de...”

Sanki hâlâ söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyormuş gibi durakladı.

“Şey, belki de biraz geriye gitmeliyim, yani... Owen sana tam olarak ne söyledi bilmiyorum ama iş yerinde gerçekten zorlanıyordu. Avett’la gerçekten mücadele ediyordu.”

“Bunu sana o mu söyledi?” dedim.

“Evet, çok fazla ayrıntıya girmede ama yazılımı çalıştırmak için çok baskı altında olduğunu söyledi” dedi. “Bana bu kadarını söyledi. Bana işlerin Avett’in bahsettiği kadar iyi gitmediğini söyledi. Köşeye sıkışmıştı...”

Bu beni durdurdu. “Ne demek *köşeye sıkışmıştı*?”

“Öylece çekip gidemeyeceğini söyledi. Gidip başka bir iş bulamazmış. Olanları düzeltmek zorunda olduğunu söyledi.”

“Nedenini söyledi mi?” dedim.

“O kisma girmede. Sana yemin ederim. Ve onu bu konuda zorlamaya çalıştım. Hiçbir iş bu tür bir strese değmez...”

Elenor’un ofisine baktım, Elenor hâlâ bilgisayarına bakıyordu, Bailey bir ileri bir geri volta atıyordu.

“Haber verdiğin için teşekkürler.”

“Bekle... başka bir şey daha var.”

Çırpındığını duyabiliyordum. Kelimeleri nasıl bir araya getireceği konusunda bile zorlandığını hissedebiliyordum.

“Sana söylemem gereken başka bir şey daha var.”

“Söyle gitsin Carl.”

“Patty ve ben The Shop’a yatırım yapmadık,” dedi.

Patty’nin bana söylediklerini düşündüm, Owen’a nasıl sahtekâr dediğini, onu paralarını çalmakla nasıl suçladığını.

“Anlamıyorum.”

“O parayı başka bir şey için kullanmam gerekiyordu, Patty’ye söyleyemeyeceğim bir şey, Cara’yla ilgili bir konu,” dedi.

Cara. Carl’ın Sarah doğmadan önce ara sıra birlikte olduğu iş arkadaşı.

“Nasıl bir şey?” dedim.

“Ayrıntılara girmemeyi tercih ederim ama bilmen gerektiğini düşündüm...” dedi.

Carl’a on binlerce dolara mal olacak çeşitli senaryolar hayal edebiliyordum; bunlardan biri başka bir bebekle, yine ona ait olan başka bir bebekle ilgiliydi. Cara ile Carl’a. İkisine.

Ama böyle tahmin yürütecek zamanım yoktu. Ayrıca umurumda da değildi. Umursadığım tek şey Owen’ın, Patty’nin onu suçladığı şeyi yapmamış olmasıydı. Söyledikleri neredeyse bir tür kanıt gibi geliyordu, kendime kanıtlamama yardımcı olmak için sıraya giren bir parça, Owen’ın hâlâ Owen olduğunu gösteren bir kanıt.

“Yani olanlara rağmen karının, Owen’ın parayı senden aldığını düşünmesine izin mi veriyorsun? Birikimlerinizi sahte bir şirkete yatırmanız için sizi ikna ettiğini düşünmesine?”

“Bunun berbat bir durum olduğunun farkındayım,” dedi.

“Öyle mi?”

“En azından sana şimdi doğruyu söyledim,” dedi. “Yapmak isteyeceğim en son konuşma bu olurdu.”

Patty’yi düşündüm, kendini beğenmiş Patty’yi, kitap kulübüne, şarap kulübüne, tenis grubuna, kadınlar arasında onu dinleyecek olan herkese Owen’ın bir sahtekâr olduğunu söylüyordu. Herkese kocasının ona verdiği yanlış bilgileri anlatıyordu.

“Hayır Carl, yapmak isteyeceğin en son konuşma bundan sonra yapmak üzere olduğun konuşma. Karınla. Çünkü ya ona gerçeği söylersin ya da ben senin yerine söylerim.”

Bunu söyledikten sonra telefonu kapattım, kalbim hızla çarpıyordu. Bana söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünmek için kendime zaman vermedim çünkü Bailey içeri girmemi işaret ediyordu.

Kendimi toparladım ve Elenor’un ofisine geri döndüm. “Çok özür dilerim,” dedim.

“Önemli değil,” dedi Elenor. “Ben de bilgileri toparlamaya çalışıyorum...”

Bailey masanın etrafında Elenor’a doğru ilerlemeye başladı ama Elenor eliyle onu durdurdu.

“Kayıtların çıktısını alayım,” dedi. “Siz de bir göz atabilirsiniz. Ama toplantıya yetişmem gerekiyor, o yüzden hızlı hareket etmeniz gerekecek.”

“Hızlı olacağız,” dedim.

Ama sonra Elenor yazmayı bıraktı. Ekranı şaşkın şaşkın bakıyordu. “2008 sezonundan mı bahsediyordunuz?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet, ilk ev sahibi olduğunuz maç Eylül ayının ilk hafta sonuydu.”

“Bunu belgeden anlıyorum,” dedi Elenor. “Sormak istediğim şu, yıl konusunda emin misiniz?”

“Oldukça eminim,” dedim. “Neden?”

“2008 yani?”

Bailey sinirlenmiş görünmemeye çalışıyordu. “2008, evet!”

“O sonbahar tadilat nedeniyle kapalıydık. Büyük bir tadilat-
tı. Bir yangın çıkmıştı. Kapılar 1 Eylül’de kapandı ve Mart ayına
kadar hiçbir tören için hizmet veremedik. Düğün olmadı.”

Elenor ekranı hareket ettirdi, böylece takvimi kendimiz de
görebildik; tüm boş kareleri. Kalbim sıkıştıyordu.

“Belki de yılı yanlış biliyorsunuzdur?” dedi Elenor, Bailey’ye.
“Bir de 2009’u kontrol edeyim.”

Onu durdurmak için elimi uzattım. 2009’u kontrol etmenin
bir anlamı yoktu. Owen ve Bailey 2009’da Sausalito’ya taşınmış-
lardı. Bunun kayıtları bende vardı ve 2007’de Bailey pek bir şey
hatırlayamayacak kadar küçüktü. Bırakın Austin’e tek bir hafta
sonu gezisini, o dönemde Seattle’a dair bir anısı bile yoktu. Hat-
ta dürüst olmak gerekirse 2008 bile zorlama bir zamandı. Ama
eğer annesi düğündeyse, ki Bailey öyle olabileceğini düşünüyor-
du, o zaman 2008 bunun olabileceği tek zamandı.

“Bak, 2008 olmalı,” dedi Bailey.

Boş ekrana bakarken Bailey’nin sesi titremeye başlamıştı.

“Buradaydım. Ve sadece o zaman buraya gelmiş olabilirim.
Bunun üzerinden geçtik. O sonbahardı. Annem bizimle oldu-
ğuna göre o zaman olmuş olmalı.”

“Belki de 2007’ydi?” dedi Elenor.

“O zaman bunların herhangi birini hatırlayamayacak kadar
küçüktüm.”

“O zaman farklı bir kilise olmalı,” dedi Elenor.

“Ama bu hiç mantıklı değil,” dedi Bailey. “Yani, şapeli biliyo-
rum. Onu hatırlıyorum.”

Bailey’ye doğru ilerledim ama o uzaklaştı. Yatıştırılacak gibi
değildi. Bu işin aslını öğrenmekle ilgileniyordu.

“Elenor,” dedim. “Kampüse yürüme mesafesinde sizinkine benzeyen başka kiliseler var mı? Bailey’ye kilisenizi hatırlatabilecek, gözden kaçırdığımız bir şey olabilir mi?”

Elenor başını salladı. “Hayır, bizimkini andıran bir başka yer yok” dedi.

“Belki de şimdilerde kapalı olan bir kilise vardır?”

“Hiç sanmıyorum. Ama neden telefon numaranızı bırakmıyorsunuz? Papaza ve bazı cemaat üyelerimize sorabilirim. Bir şey hatırlarsam sizi ararım. Bu konuda söz veriyorum.”

“Neden hatırlayacaksınız ki?” dedi Bailey. “Neden doğrudan bize yardım edemeyeceğinizi söylemiyorsunuz?”

“Bailey, dur...” dedim.

“Durmak mı? Eğer bir şey hatırlarsam onu gidip bulmamız gerektiğini söyleyen sendin ve şimdi de bana durmamı mı söylüyorsun?” dedi. “Her neyse, bu işten bıktım artık.”

Hızla ayağa kalktı ve Elenor’un ofisinden hışımla çıktı.

Elenor ve ben sessizce onun gidişini izledik. Bailey gittikten sonra bana nazik bir bakış attı.

“Sorun değil,” dedi. “Öfkelendiği kişinin ben olmadığını biliyorum.”

“Aslında olabilir,” dedim. “Ama yanlış yönlendirilmiş bir öfke. Aslında babasına kızması gerekiyor ve babası bunu duymak için burada değil. Bu yüzden öfkesini başkalarına yöneltiyor.”

“Anladım,” dedi Elenor.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Aklınıza bir şey gelirse, önemsiz gibi görünse bile, lütfen beni arayın.”

Cep numaramı yazdım.

“Elbette.”

Başını salladı, ben kapıya doğru giderken numarayı cebine koydu.

“Kim ailesine böyle bir şey yapar ki?” diye sordu.

Arkamı döndüm ve göz göze geldik. “Pardon?” dedim.

“Bir baba neden çocuğuna böyle bir şey yapar?” diye tekrar sordu.

O benim tanıdığım en iyi baba, demek istedim.

“Seçeneği olmayan biri,” dedim. “Bunu ancak başka seçeneği olmayan biri yapar.”

“Her zaman başka bir seçeneğimiz vardır,” dedi Elenor.

Her zaman başka bir seçeneğimiz vardır. Grady de öyle demişti. Bu ne anlama geliyordu ki? Yapılacak doğru bir şey vardı ve yapılacak yanlış bir şey vardı. Çok basitti. Yargılayıcıydı. Ve eğer birinin bu soruyu sorduğu kişi sizseniz, yanlış seçmişsinizdir; sanki dünya hiç büyük bir hata yapmamış insanlar ile hata yapmış olanlar arasında bölünmüş gibi.

Carl’ın telefonda bana, Owen’ın mücadele verdiğini söylediğini hatırladım. Ve şu anda her neredeyse nasıl mücadele verdiğini düşündüm.

Öfkemin yükseldiğini hissediyordum.

“Bunu aklımda tutacağım,” dedim, ses tonum Bailey’ninkine benziyordu.

Ve ona katılmak için kapıdan çıktım.

Sana Herkes Yardım Etmez

Otele döndüğümüzde oda servisinden ızgara peynir ve tatlı patates kızartması sipariş ettik. Televizyonu açtım. Kablolu yayınlardan birindeki kanalda eski bir romantik komedi oynuyordu (Tom Hanks ve Meg Ryan her şeye rağmen birbirlerine ulaşan yolu bulmuşlardı); filmin tanıdıklığı yatıştırıcı oldu. Bizi sakinleştirdi. Bailey yatağında uyuyakaldı.

Ben uyanık kalıp filmin geri kalanını izledim, geleceğini bildiğim anı bekledim, Tom Hanks, Meg Ryan'a âşık olduğunu söyledi ve onu hep seveceğine dair söz verdi. İkisi de hayatta olduğu sürece. Sonra jenerik başladı. Ve bu garip şehirdeki karanlık otel odasına geri döndüm, hem de korkunç bir gerçeklikle: Owen gitmişti. Hiçbir şey söylemeden. Öylece gitmişti.

Bir trajedinin en korkunç yanı budur. Trajedi her an yanınızda değildir. Unutursunuz ve sonra tekrar hatırlarsınız. Ve onu apaçık bir şekilde görürsünüz: Artık hayatınızı sürdürebilmeniz için gereken şey budur.

Uyuyamayacak kadar öfkeliydim, bu yüzden o günkü notlarımı gözden geçirmeye başladım, düğünün olduğu hafta sonunu Bailey'nin hafızasını canlandırmak için kullanmanın başka bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Owen'la Austin'de düğüne gitmek dışında ne yapıyorlardı? Bundan daha uzun süre burada kalmış olmaları mümkün müydü? Belki de Bailey yanılmıyor-

du. Belki de kampüsün ona tanıdık gelmesinin nedeni buydu. Orada bir hafta sonundan daha fazla zaman geçirmiş miydi? Ve neden?

Telefonum çalıp düşüncelerimi böldüğünde rahatlardım. Sorularıma doğru düzgün cevap bulamıyordum.

Telefona baktığımda arayanın kimliğinde JAKE yazısı gördüm ve telefona cevap verdim.

“Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum,” dedi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Uzun bir gün oldu.”

“Neredesin?”

“Austin.”

“Teksas mı?” dedi.

Koridora çıktım, Bailey’yi uyandırmamaya dikkat ederek otel odasının kapısını yavaşça kapattım.

“Daha uzun bir açıklaması var ama aslında Bailey’nin küçükken Austin’de olduğuna dair anıları var. Bilmiyorum, belki de burada olduğuna dair anıları olduğunu düşünmesi için onu ben zorladım. Ama bu ve Grady Bradford’un kapımda belirmesi arasında gidip gelince... buraya gelmemiz gerektiğini düşündüm.”

“Yani ipuçlarını mı takip ediyorsun?”

“Görünüşe göre pek iyi gitmiyor,” dedim. “Yarın uçakla eve döneceğiz.”

Bu sözlerin kulağa nasıl geldiğini duymaktan nefret ediyordum. Ve döndüğümde Owen’sız bir evle karşılaşma düşüncesi korkunçtu. En azından burada, Owen’ın bana geri gelmesine yardım edebileceğim, Bailey ve benim birlikte bunu yapabileceğimiz yanılısamıza sığınabiliyordum.

“Bak, seninle konuşmam gerek,” dedi Jake. “Ve bu pek hoşuna gitmeyecek.”

“Bana hoşuma gidecek bir şey söyleyerek başlaman gerekecek Jake,” dedim. “Yoksa telefonu suratına kapatırım.”

“Arkadaşın Grady Bradford gerçek biri. Servis içinde büyük bir ünü var. Teksas bürosundaki en iyi adamlardan biri. Bir şüpheli kaybolduğunda FBI genellikle onu çağırır. Ve eğer Owen’ı bulmak istiyorsa sanırım bulacaktır.”

“Bunun neresi kötü haber?”

“Onu başka kimsenin bulabileceğinden emin değilim,” dedi Jake.

“Ne demek istiyorsun?”

“Çünkü Owen Michaels diye biri yok,” dedi.

Neredeyse gülecektim. Bu sözler kulağa o kadar saçma geliyordu ki! Saçma ve tabii ki yanlış.

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun sanırım Jake, ama seni temin ederim ki öyle biri var. Kızı benden on beş adım ötede uyuyor.”

“Başka şekilde ifade edeyim,” dedi, “*senin* Owen Michaels’ın gerçekte yok. Hem Owen hem de kızı için eşleşen bir doğum belgesi ve sosyal güvenlik numarası dışında, geri kalan ayrıntılar tutarsız.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sana bahsettiğim araştırmacı, ki ne yaptığını çok iyi biliyor, kocanın biyografisine uyan bir Owen Michaels’ın olmadığını söylüyor. Newton, Massachusetts’te büyümüş birkaç Owen Michaels ve Princeton Üniversitesi’ne gitmiş birkaç kişi var. Ancak Owen’ın memleketinde büyümüş ve Princeton’a gitmiş olan, kayıtlardaki tek Owen Michaels yetmiş sekiz yaşında ve eşi Theo Silverstein’le birlikte Cape Cod’daki Provincetown’da yaşıyor.”

Nefes almakta zorlanıyordum. Koridordaki halının üzerine oturdum, sırtımı duvara dayadım. Hissedebiliyordum. Kafamda bir çarpıntı, kalbimde bir çarpıntı. *Owen Michaels, senin Owen Michaels'ın değil.* Kelimeler içimde hareket ediyor ama kendilerine bir yer bulamıyorlardı.

“Devam edeyim mi?” dedi.

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Hiçbir Owen Michaels 2006 yılında Seattle, Washington'da bir ev satın almamış ya da kızı Bailey'yi o yıl anaokuluna kaydet-tirmemiş ya da 2009'dan önce herhangi bir zamanda kayıtlı bir gelir vergisi beyannamesi vermemiş...”

Bu beni durdurdu. “2009 yılında Bailey'yle birlikte Sausalito'ya taşındılar.”

“Aynen öyle. Senin Owen Michaels'ının kayıtları orada baş-lıyor. Ve o zamandan beri bana anlattıklarının çoğu uyuyor. Evleri, Bailey'nin okul hayatı, Owen'ın işi... Ve tabii ki gerçek bir ev yerine yüzen bir ev alması akıllıca. Daha az evrak işi ge-rektiriyor. Arazinin sahibi bile değil. Daha çok kiralık gibi. İzini sürmek daha zor.”

Ellerimi gözlerimin üzerine koydum, başımın dönmesini durdurmaya, daha dengeli olmaya çalıştım.

“Sausalito'ya gelmeden önce, kocanın hayatı hakkında sana anlattığı hikâyeyi destekleyen tek bir veri bulamadım. Ya başka bir isim kullanıyordu ya da şimdiki ismini kullanıyordu ama di-ğer her konuda sana yalan söylüyordu. Kim olduğu hakkında yalan söyledi.”

İlk başta bir şey söylemedim. Sonra aklımdaki soruyu sorma-yı başardım. “Neden?” diye sordum.

“Owen neden adını değiştirmiş olabilir sence? Hayatının ay-rıntılarını?” diye sordu.

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı iki yana salladım.

“Müfettişe bunları sordum,” dedi Jake. “Birinin kimliğini değiştirmesinin genellikle iki nedeni olduğunu ve ikisinin de hoş sebepler olmayacağını söyledi.”

“Yok canım...” dedim kar mizah tonunda.

“En yaygın neden, ister inan ister inanma, kişinin bir yerlerde ikinci bir ailesi olması. Başka bir eş. Başka bir çocuk. Ya da çocuklar. Ve bu iki hayatı birbirinden ayrı tutmaya çalışıyor.”

“Bu mümkün değil Jake,” dedim.

“Bunu bir de şu anki müşterimize anlat, bir karısı Kuzey Dakota’da ailesinin çiftliğinde, diğeri de San Francisco’da Pacific Heights’ta bir malikânede yaşayan petrol zengini bir milyarder. Danielle Steel’in sokağının aşağısında. Yirmi dokuz yıldır her iki kadınla da birlikte. Birinden beş, diğeryinden beş çocuğı var. Ve birbirlerinden haberleri yok. İş için çok seyahat ettiğini düşünüyorlar. Harika bir koca olduğunu düşünüyorlar. İki ailesi olduğunu sadece onun için bir vasiyetname hazırladığımız için biliyoruz... Çok eğlenceli bir miras dosyası olacak.”

“Owen’ın bunu yapmasının diğery nedeni ne olabilir?” dedim.

“Bir yerlerde başka bir karısı olmadığını varsayarsak mı?”

“Evet. Bunu varsayarsak.”

“Birinin sahte kimlik yaratmasının bir diğery nedeni de, ki buradaki geçerli teori bu, bir tür suç faaliyetine karışmış olması,” dedi. “Ve beladan kaçmak, yeni bir hayata başlamak, ailesini korumak için kaçmıştır. Ama neredeyse her suçlunun başı tekrar belaya girer ve bu da onun sonunu getirir.”

“Yani bu Owen’ın başının daha önce de kanunla belada olduğu anlamına mı geliyor? Sadece The Shop’ta olanlardan değil, başka bir şeyden de mi suçlu?”

“Bu, neden kaçtığını kesinlikle açıklardı,” dedi Jake. “The Shop battığında kendisinin deşifre olacağını biliyordu. Her şeyden çok geçmişinin yakasına yapışmasından endişe ediyordu.”

“Ama bu mantıklı, onun bir suçlu olmaması da mümkün değil mi?” diye sordum. “Birinden kaçmak için adını değiştirmiş olamaz mı? Ona ya da belki Bailey’e zarar vermek isteyen birinden?”

Onu koru.

“Elbette, bu mümkün,” dedi. “Ama bunu sana en başta neden söylemedi?”

Buna verecek iyi bir cevabım yoktu. Ama başka bir seçeneğe ihtiyacım vardı, Owen’ın neden Owen olarak ortaya çıkmadığını açıklayacak başka bir şey.

“Bilmiyorum. Belki de tanık koruma programındadır,” dedim. “Bu da Grady Bradford’u açıklar.”

“Bunu ben de düşündüm. Ama dostum Alex’i hatırlıyor musun? ABD kolluk kuvvetlerinde oldukça yüksek mevkide bir arkadaşı var, o yüzden benim için araştırdı. Ve Owen korunmuyor.”

“Tanık koruma programında olsa sana söyler miydi?”

“Evet.”

“Ne tür bir koruma programı bu?”

“Pek iyi bir program değil. Her neyse, Owen, tanık koruma programındaki birinin profiline uymuyor,” dedi. “Bir kere iyi bir işi var. Ve korunan tanıklar Sausalito’da yaşamazlar. Onlar Idaho’da bir yerde lastik satarlar. Ve bu bahsettiklerim de şanslı olanlardır. Filmlerde gördüğünüz gibi değil. Çoğu tanık cüzdanlarında biraz para ve yeni kimlikleriyle ıssız bir yere bırakılır ve kendilerine iyi şanslar dilenir.”

“O zaman hangisi?”

“Bana göre mi? Bence ikinci seçenek. Bir şeyden suçlu ve uzun zamandır bundan kaçıyor. Belki de bu yüzden The Shop’a girmiştir. Ya da belki alakası yoktur. Bunu bilmek zor. Ama tutuklanırsa bu onu köşeye sıkıştırıracaktı, o da kendini kurtarmak için kaçtı. Ya da belki de dediğin gibidir, Bailey’yi korumanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündüğü için kaçmıştır. Yaptığı şeye onu da bulaştırmamak için.”

Jake’in söylediği ve insanın içine işleyen ilk cümleydi bu. Kendime sürekli bunu söyleyip duruyordum. Eğer sadece Owen’ın yaptığı hatalar onu yakalatacak olsaydı, bizimle kalırdı. İdam mangasıyla yüzleşirdi. Ama bunlardan herhangi biri Bailey’yi de kendisiyle birlikte dibe çekecekse, başka bir karar verirdi.

“Jake, haklı olsan bile, evlendiğim adam hakkındaki tüm hikâyeyi bilmesem bile... Bailey’yi sadece mecbur kalırsa geride bırakacağını biliyorum,” dedim. “Beni boş ver, eğer geri dönmek gibi bir niyeti olmadan kaçıyor olsaydı, onu da yanında götürürdü. Kız onun her şeyi. Owen’ın içinde kızını terk etmek ve öylece ortadan kaybolmak gibi bir şey olamaz.”

“İki gün önce, onun tüm hayat hikâyesinin uydurma olabileceğini hayal edebilir miydin? Çünkü o tam olarak bunu yaptı.”

Fuşya rengi, gül desenli çirkin otel koridoru halısına bakıp onlarda teselliye benzer bir şey bulmaya çalıştım.

Bu imkânsız gibi geliyordu. Her bir parçası imkânsız gibi geliyordu. Kocanızın eskiden olduğu kişiden, gerçek adını bile bilmediğiniz bir kişiden kaçtığı fikriyle nasıl başa çıkmaya başlarsınız? Birinin hikâyeyi yanlış anladığını iddia etmek istersiniz. Birileri sizin hikâyenizi yanlış anlıyordur. Sizin hikâyenizde, ezbere bildiğiniz hikâyede, bunların hiçbiri mantıklı değildir. Ne hikâyenin başladığı yer ne gittiği yer ne de biteceği yer.

"Jake, içeri geri dönüp Bailey'ye babasıyla ilgili hiçbir şeyin düşündüğü gibi olmadığını nasıl söylerim? Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Alışılmadık bir şekilde sessizleşti. "Belki ona başka bir şey söylersin," dedi.

"Ne gibi?"

"Onu bundan kurtarmak için bir planın varmış gibi," dedi. "En azından her şey çözülene kadar."

"Ama yok."

"Ama yapabilirsin. Onu kesinlikle bu durumdan kurtarabilirsin. New York'a gel. Benimle kal. İkiniz de en azından bu iş çözülene kadar burada yaşarsınız. Dalton'da yönetim kurulunda arkadaşlarım var. Bailey okul yılını orada bitirebilir."

Gözlerimi kapadım. Bu noktaya nasıl gelmiştim? Telefonda yine Jake'le konuşuyordum. Nasıl oluyor da Jake bana yardım edecek kişi duruma geliyordu? Ayrıldığımızda Jake ona hep mesafeli görüldüğümünden bahsetmişti. Onunla tartışmamıştım, tartışamazdım. Çünkü gerçekten mesafeliydim. Jake'le bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiştim. Owen'la sahip olduğumu düşündüğüm şeydi bu. Ama Jake, Owen konusunda haklıysa Owen ve ben düşündüğüm şeye sahip olmamıştık hiç. Belki de düşündüğüm şeye yakın bir şeyimiz bile yoktu.

"Teklifin için minnettarım. Şu anda kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Ama..." dedi.

"Ama bana anlattığına göre bu noktaya Owen kaçtığı için geldik," dedim. "Ben de kaçamam, bu işin aslını öğrenene kadar olmaz."

"Hannah, burada gerçekten Bailey'yi düşünmen gerekiyor."

Otel odasının kapısını açıp içeri baktım. Bailey yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Cenin pozisyonunda kıvrılmış, mor saçları yastıkların üzerine disko topu gibi yayılmıştı. Kapıyı kapatıp koridora geri döndüm.

“Düşündüğüm tek şey bu Jake,” dedim.

“Henüz değil,” dedi. “Yoksa bana göre onu uzak tutman gereken tek kişiyi bulmaya çalışmazdın.”

“Jake, Owen onun babası.”

“Belki de biri Owen’a bunu hatırlatmalı,” dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Cam duvarların üzerinden aşağıdaki avluya baktım. İşten çıkmış insanlar (konferans yaka kartlarıyla birlikte) otelin barında dinleniyor, çiftler el ele restorandan çıkıyor, iki yorgun ebeveyn uyuyan çocuklarını ve bir mağaza açmaya yetecek kadar LEGOLAND eşyasını taşıyordu. Bu kadar uzaktan hepsi mutlu görünüyordu. Yine de elbette gerçekten bilemezdim. Ama bir an için, olduğum kişi yerine onlardan herhangi biri olabilmeyi diledim. Sekiz kat yukarıda, bir otelin koridorunda saklanıyordum. Evliliğimin, hayatımın bir yalan olduğunu kabullenmeye çalışıyordum.

İçimde öfkenin kabardığını hissettim. Annem beni terk ettiğinden beri detaylarla, bir insanla ilgili en küçük şeyleri görebilmekle gurur duyardım. Ve üç gün önce biri bana sorsaydı, Owen hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi söylerdim. En azından önemli olan her şeyi. Ama belki de hiçbir şey bilmiyordum. Çünkü işte bu oteldeydim, en temel ayrıntıları anlamaya çalışıyordum.

“Özür dilerim,” dedi Jake. “Bu biraz sert oldu.”

“Sadece *biraz* mı sertti?”

“Bak, ben sadece eğer karar verirsen burada bir yerin olduğunu söylüyorum. İkinizin de var. Koşul yok. Ama eğer beni

kabul etmezsen en azından başka bir plan yap. O kızın hayatını paramparça etmeden önce ne yaptığını gerçekten bildiğinden emin ol.”

“Böyle bir durumda kim ne yaptığını bilebilir ki Jake?” dedim. “Kim kendini böyle bir durumun içinde bulur ki?”

“Görünüşe göre sen,” dedi.

“Bu çok yardımcı oldu.”

“New York’a gel,” dedi. “En fazla bu kadar yardımcı olabiliyim.”

Sekiz Ay Önce

“Ben böyle bir şeyi kabul etmedim,” dedi Bailey.

Berkeley’de bir bit pazarının önünde duruyorduk. Owen ve Bailey nadir görülen bir çekişme içindeydi. Owen içeri girmek istiyordu. Bailey’nin gitmek istediği tek yer ise eviydi.

“Kabul etmiştin,” dedi Owen. “San Francisco’ya gelmeyi kabul ettiğinde. Peki şimdi kabullenmeye ne dersin?”

“Dim sum yemeyi kabul ettim sadece,” dedi.

“Ve dim sum güzeldi, değil mi?” dedi Owen. “Sana son çöregimi verdim. Aslına bakarsan Hannah da verdi. Bu da fazladan iki çörek demek.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Bailey.

“Uslu bir çocuk olup otuz dakika kadar bizimle içeri gelmeye ne dersin?”

Bailey topuklarının üzerinde döndü ve bizden önce bit pazarına girdi, kimse birlikte olduğumuzu tahmin etmesin diye bizden on adım önde olması gerekiyordu.

Babasıyla pazarlık yapmayı bitirmişti. Ve görünüşe göre doğum günümü kutlamayı da bitirmişti.

Owen bana özür dileyen bir tavırla omuz silkti. “İşte, kırk yaşına hoş geldin,” dedi.

“Ah, ben kırk yaşında değilim,” dedim. “Yirmi bir yaşındayım.”

"Ah, doğru ya!" Gülümsedi. "Harika. O halde bu işi doğru yapmak için on dokuz şansım daha var."

Elini tuttum, parmakları benimkilerin etrafında kenetlendi. "Neden eve gitmiyoruz?" dedim. "Kahvaltı çok güzeldi. Eğer Bailey eve gitmek istiyorsa..."

"O gayet iyi."

"Owen, sadece söylüyorum, büyütülecek bir şey değil."

"Hayır, büyütülecek bir şey değil," dedi. "Bunu sineye çekmesi ve güzel bir bit pazarında vakit geçirmesi büyütülecek bir şey değil. Yarım saat boyunca etrafta dolaşmak ona iyi gelecektir."

Eğilip beni öptü ve içeri doğru ilerlemeye başladık. Bailey'yi bulmak için. Tam ön kapıdan girmiştik ki o esnada dışarı çıkan iri yarı bir adam yürümeyi bıraktı ve Owen'ın arkasından seslendi.

"Yok artık," dedi.

Üzerinde bir beyzbol şapkası ve ona uygun bir forma vardı, göbeğinin üzerine kadar uzanıyordu. Elinde de bir abajur vardı; fiyat etiketi hâlâ üzerinde olan sarı, kadife bir abajur.

Owen'a sarılmak için uzandı, abajur garip bir şekilde Owen'ın sırtına çarptı.

"Sen olduğuna inanamıyorum," dedi. "Ne kadar zaman oldu? Yirmi yıl mı? Yirmi beş mi? Balo kralı nasıl olur da bütün buluşmaları kaçırsın?"

Owen ondan uzaklaştı, abajuru güvende tutacak şekilde kendini kurtarmaya çalıştı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum dostum ama sanırım yanlış adamla konuşuyorsun," dedi Owen. "Ben hiçbir şeyin kralı olmadım, karıma sorman yeterli."

Owen bana eliyle işaret etti.

Ve bu yabancı adam bana doğru bakıp gülümsedi. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. “Ben Waylon.”

“Hannah, memnun oldum,” dedim.

Sonra Owen’a döndü. “Bekle. Yani bana Roosevelt’e gitmediğini mi söylüyorsun? 1994 mezunu değil misin?”

“Hayır, Massachusetts’teki Newton Lisesi’ne gittim,” dedi Owen. “Yine de yılı doğru söyledin.”

“Dostum, aynı okula gittiğim şu çocukla tıpatıp aynısın. Yani saçlar oldukça farklı ve o senden daha iriydi. Alınma ama. O zamanlar ben de daha iriydim.”

Owen omuz silkti. “Hepimiz öyleydik.”

“Birbirinin tıpatıp aynısı.” Başını iki yana salladı. “Yine de o olmaman muhtemelen iyi bir şey. Çünkü tam bir pislikti.”

Owen güldü. “Kendine iyi bak,” dedi.

“Sen de,” dedi Waylon.

Adam otoparka doğru yürümeye başladı. Ama sonra geri döndü.

“Teksas’taki Roosevelt Lisesi’ne giden birini tanıyor musun?” dedi. “Kuzen falan? En azından akraba olmalısınız.”

Owen nazikçe gülümsedi. “Üzgünüm dostum,” dedi. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama uzaktan yakından alakam yok.”

Üzgünüz, Açıgız

Jake'in sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Owen Michaels diye biri yok. Owen, aslında Owen değil. Kocam, hayatının en önemli detayları hakkında beni kandırmıştı. Kızını da hayatının en önemli detayları hakkında kandırmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Tanıdığımı sandığım adamı düşününce tamamen imkânsız geliyordu. Onu *tanıyordum*. Aksini gösteren kanıtlara rağmen buna hâlâ inanıyordum. Ve ona (bize) olan bu inanç bana ya sadık bir ortak ya da tam bir aptal olduğumu gösterecekti. Bunların aynı şey olmamasını umuyordum.

Sonuçta bildiğimi sandığım şey buydu. Yirmi sekiz ay önce New York'taki atölyeme spor ceket ve Converse spor ayakkabılarıyla bir adam gelmişti. O gece tiyatroya giderken beni Onuncu Cadde'de küçük bir tapas restoranında yemeğe götürmüştü ve bana hayat hikâyesini anlatmaya başlamıştı. Newton, Massachusetts'te başlayan hayat hikâyesi, Newton Lisesi'nde geçirdiği dört yılın ardından Princeton Üniversitesi'nde geçirdiği dört yılı, üniversitedeki sevgilisiyle Seattle, Washington'a taşınmasını ve ardından kızıyla birlikte Sausalito, California'ya taşınmasını içeriyordu. Benden önce üç işi, iki diploması ve bir trafik kazasında kaybettiği bir eşi vardı. On yıldan uzun bir süre sonra bile zar zor konuşabildiği, yüzünü bulutlandıran ve karartan bir araba kazasıydı bu. Bir de kızı vardı. Hikâyesinin en

önemli parçası, hayatının en önemli noktası, inatçı, eşsiz kızı. Onunla birlikte Kuzey California'da küçük bir kasabaya taşınmıştı çünkü kızı haritada orayı işaret etmişti. Ve demişti ki, *hadi orayı deneyelim*. Ve bu, Owen'ın onun için gerçekleştirebileceği bir şeydi.

Kızının bildiğini sandığı şey buydu. Hayatının büyük bir bölümünü Sausalito, California'da, hiçbir futbol maçını ya da okul müsamesini kaçırmayan bir babayla birlikte, yüzen bir evde geçirmişti. Pazar akşamları kendi seçtiği restoranlarda yemek yiyor ve her hafta sinemaya gidiyordu. San Francisco müzelerine çok sayıda gezi, çok sayıda mahalle partisi ve yıllık barbekü düzenleniyordu. Sausalito'dan önceki hayatlarını belirsiz anlık görüntüler dışında hatırlamıyordu: büyük bir sihirbazın olduğu bir doğum günü partisi; palyaçoya ağladığı bir sirk gezisi; Austin, Teksas'ta bir düğün. Bailey boşlukları babasının ona anlattıklarıyla dolduruyordu. Neden doldurmasıydı ki? Boşlukları böyle doldururdunuz zaten, sizi seven insanların hikâyeleriyle ve anılarıyla.

Eğer size yalan söylerlerse, Owen'ın yaptığı gibi, o zaman siz kim olursunuz? Yalan söyleyen kim olur? Tanıdığınızı sandığınız kişi, en sevdiğiniz kişi, bir serap gibi kaybolmaya başlar, tabii kendinizi önemli olan kısımların hâlâ doğru olduğuna ikna etmezseniz. Aşk gerçektir. Onun aşkı gerçektir. Çünkü eğer değilse, diğer seçenek her şeyin bir yalan olması durumuydu ve bununla ne yapmam gerekiyordu? Tüm bunlarla ne yapmam gerekiyordu? Tamamen ortadan kaybolmaması için parçaları nasıl bir araya getirecektim?

Babasıyla ilgili gerçeklerin ortaya çıkması halinde bu, kaybolmuş ya da babasıyla olan bağıni kaybetmiş gibi hissedebilecek olan kızını nasıl etkileyecekti?

Bailey gece yarısından kısa bir süre sonra uyandı.

Gözlerini ovuşturdu. Sonra kafasını çevirdiğinde beni oteldeki berbat çalışma masasının sandalyesinde oturmuş onu izlerken buldu.

“Uyuya mı kaldım?” dedi.

“Evet.”

“Saat kaç?”

“Geç. Uyumaya devam etmelisin.”

Doğruldu. “Sen bana bakarken biraz zor oluyor.”

“Bailey, babanın Boston’daki çocukluk evini hiç ziyaret ettin mi?” dedim. “Seni hiç evini görmeye götürdü mü?”

Bana şaşkın şaşkın baktı. “Büyüdüğü yer mi yani?”

Başımı salladım.

“Hayır. Beni Boston’a hiç götürmedi. Kendisi de oraya pek gitmezdi.”

“Büyükannen ve büyükbabanla hiç tanışmadın mı?” diye sordum. “Onlarla hiç vakit geçirmedi mi?”

“Ben doğmadan önce ölmüşler,” dedi. “Bunu biliyorsun zaten. Neler oluyor?”

Onun için bu boşluğu kim dolduracaktı? Böyle bir boşluğu... Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

“Aç mısın?” diye sordum. “Aç olmalısın. Yemeğine dokunmadın bile. Ben de açlıktan ölüyorum.”

“Neden? İkimizin yemeğini de tek başına yedin.”

“Giyin, tamam mı?” dedim. “Lütfen giyin.”

Otelin floresan radyosunun saatine baktı. “Gece yarısı oldu,” dedi.

Üzerime bir kazak geçirdim ve onun kazağını da attım. Bacaklarının arasında yayılmış kazağa baktı, Converse spor ayakkabıları kapüşonun altından görünüyordu.

Kazağı kafasına geçirdi, kapüşonu da mor saçları dışarı çıkana kadar aşağı doğru çekti.

“En azından bir bira alabilir miyim?” diye sordu.

“Kesinlikle olmaz.”

“Aksini söyleyen sahte bir kimliğim var,” dedi şakacı bir tonda.

“Lütfen giyin,” dedim.

~

Magnolia Cafe tüm gece yemek servisiyle ünlü bir Austin işletmesiydi, bu da saat 12.45'te neden hâlâ meşgul olduğunu (müzik çalıyordu ve her masa doluydu) açıklayabilirdi.

İki büyük kahve ve zencefilli krep siparişi verdik. Bailey üzerinden tereyağı ve Hindistan cevizi şekeri damlayan tatlı, baharat dolu krepleri seviyor gibi görünüyordu. Yanında da muz. Ve onu krepleri yerken izlemek, hiç değilse onun için iyi bir şey yaptığımı hissettiriyordu.

Kapının yanına oturduk, başımızın üzerinde neon kırmızı bir ÜZGÜNÜZ AÇIĞIZ tabelası yanıp sönüyordu. Işığa karşı gözlerimi kırptırdım ve Jake'in bana söylediklerini ona anlatacak kelimeleri bulmaya çalıştım.

“Görünüşe göre baban her zaman Owen Michaels adını kullanmamış,” dedim.

Başını kaldırıp bana baktı. “Neden bahsediyorsun sen?”

Yumuşak bir sesle ama taviz vermeden konuşarak onu bilgilendirdim. Ona babasının değiştirdiği tek şeyin ismi olmadığını

anlattım. Hayatının ayrıntıları, hayatının tüm hikâyesi, görünüşe göre değiştirdiği şeylerden bir diğeriymiş. Massachusetts'te büyümemişti, Princeton Üniversitesi mezunu değildi ve yirmi iki yaşında Seattle'a taşınmamıştı. En azından bunları kanıtlayabileceğimiz şekilde yapmamıştı.

"Bunu sana kim söyledi?"

"New York'taki bir arkadaşım. Bu tür konularda uzman bir dedektifle çalışıyor. Dedektif, babanın siz Sausalito'ya taşınmadan kısa bir süre önce kimliğini değiştirdiğini söylüyor. Bundan emin."

Kafası karışmış bir halde tabağına baktı, sanki kelimeleri yanlış duymuş gibiydi, muhtemelen tüm bunları anlamak ona imkânsız geliyordu.

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordur gözlerime bakmadan.

"Tahminimce seni bir şeyden korumaya çalışıyordu Bailey."

"Ne gibi? Yaptığı bir şey yüzünden mi? Çünkü bir şeyden kaçırıyorsan bunun genellikle kendin olduğunu ilk söyleyen babam olurdu."

"Bundan emin olamayız."

"Doğru. Tek bildiğimiz bana yalan söylediği," dedi.

Ve içindeki öfkenin yükselmeye başladığını gördüm. Öfkesi, hayatının en temel ayrıntılarından dışlanmasına duyduğu haklı öfkesi... Bunu onun iyiliği için yapıyor olsa bile. Başka seçeneği olmadığı için yapsa bile. Öyle ya da böyle, Bailey bunun affedilebilir olup olmadığına karar vermek zorunda kalacaktı. İkimiz de öyle.

"Bana da yalan söyledi," dedim.

Başını kaldırıp kızgınlıkla baktı.

"Kızma, sadece bana da yalan söyledi diyorum," dedim.

Başını eğdi, sanki buna inanıp inanmayacağını, bunu kabul edip edemeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Neden inanacaktı ki? Bu noktada neden birine inanması gerekiyordu? Ama yine de onu ikna etmeye çalışmak, bana güvenilebileceğine dair güvence vermek, onu benim de kandırmadığıma dair güvence vermek çok önemli gibi geliyordu. Sanki her şey onun buna inanmasına bağlıymış gibi hissediyordum.

Bana öylesine kırılgan bir ifadeyle bakıyordu ki konuşmakta zorlandım. Yıkılmadan onun bakışlarına karşılık vermek bile benim için zordu.

İşte o zaman bir anda ona karşı neyi yanlış yaptığımı anladım - onunla nasıl bağlantı kurmaya çalıştığımı konusunda neyi yanlış yaptığımı. Yeterince iyi, yeterince tatlı olursam bana güvenilebileceğini anlayacağını düşünmüştüm. Ama birine güvenilebileceğinizi böyle öğrenmezsiniz. Herkesin tatlı olamayacak kadar yorgun, çok çabalayamayacak kadar bitkin olduğu anlarda öğrenirsiniz. O zaman sizin için yaptıklarından öğrenirsiniz.

Ve şimdi onun için yapacağım şey, büyükbabamın benim için yaptığı şey olacaktı. Güvende olduğunu hissetmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım.

“Yani değiştirdiği şeyler sadece kendisiyle ilgili değildi, değil mi?” dedi. “Eğer bunu o yaptıysa o zaman ben de onun söylediği kişi değilim, değil mi? Adım ve her şeyimi... bir noktada değiştirdi.”

“Evet,” dedim. “Eğer Jake haklıysa, o zaman evet, sen de başka bir isim kullanıyordun.”

“Ve tüm detaylar da farklı, değil mi?” Duraksadı. “Mesela... doğum günüm?”

Bu beni durdurdu. Bu soruyu sorarken sesindeki kalp kırıklığı beni paramparça etti.

“Doğum günümün gerçekten benim doğum günüm olması gibi yani,” diye üsteledi.

“Hayır, muhtemelen değil.”

Yere baktı, benden uzağa. “Bu bir insanın kendisi hakkında mutlaka bilmesi gereken bir şey gibi görünüyor,” dedi.

Gözyaşlarıma karşı koymaya çalışıyordum. Masayı, bu mutlu Austin restoranındaki küçük masayı kavradım. Duvardaki resimler, parlak renkler, hepsi hissettiklerime tamamen zıttı. Gözyaşlarımı göz kırptırarak durdurmaya çalışıyordum. Görünüşe göre benden başka kimsesi olmayan on altı yaşındaki bir kızın şu anda ağlamamama ihtiyacı vardı. Onun yanında olmama ihtiyacı vardı. Bu yüzden kendimi toparladım, ona kendini bırakması için alan tanıdım. Bunu yapacak olanın o olmasına izin verdim.

Ellerini masanın üzerine koydu, gözleri yaşlarla doldu. Onu böyle bir acı içinde izlemek beni neredeyse yerle bir etti.

“Bailey, bunun imkânsız geldiğini biliyorum,” dedim. “Ama sen, sensin. Babanın sana söylemediği ayrıntılar ne olursa olsun, bunlar senin kim olduğunu değiştirmez. Özünde değiştirmez.”

“Ama nasıl olur da başka bir isimle anıldığıma dair hiçbir anım olmaz? Ya da nerede yaşadığım? Hatırlamam gerekirdi, değil mi?”

“Az önce kendin söyledin, sen bir çocuktun. Bailey Michaels olduğunda bilincin yeni yeni oluşuyordu. Bunların hiçbiri seni yansıtmıyor.”

“Sadece onun suçu mu?” dedi.

Berkeley Bit Pazarı’nda Owen’a balo kralı diyen adamı tekrar düşündüm. Owen’ın ona verdiği sakin tepkiyi. Hiç şaşırmamıştı. Bu kadar iyi numara yapmış olabilir miydi? Yaptıysa bu onun hakkında ne anlatıyordu?

“Kimsenin babana başka bir şey dediğini hatırlamıyorsun, değil mi? Sausalito’dan önce?”

“Lakap gibi mi?” dedi.

“Hayır, daha çok... tamamen başka bir isimle hitap etmesi gibi?”

“Sanmıyorum. Bilmiyorum ki...” Elindeki kahveyi masaya doğru itti. “Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum.”

“Biliyorum.”

Saçlarını elinde döndürmeye başladı, mor saçları koyu renk ojesine karışıyordu, düşünmeye çalışırken gözleri çılgınca kırpıyordu.

“Kimin ona ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi. “Hiç dikkat etmedim, neden edeyim ki?”

Arkasına yaslandı, babası hakkında tahmin yürütmekten, geçmişini hakkında tahmin yürütmekten bıkmıştı ve bunu yapmak zorundaymış gibi hissetmekten tamamen bitkin düşmüştü. Onu kim suçlayabilirdi ki? Kim yabancı bir Austin restoranında oturup dünyasındaki en önemli kişinin hangi kimliğe büründüğünü anlamaya çalışmak isterdi ki? Ve bunu nasıl gözden kaçırdığını. Ve tabii onun gerçekte kim olduğunu.

“Bak ne diyeceğim, hadi gidelim,” dedim. “Geç oldu. Otele dönelim ve biraz uyumaya çalışalım.”

Ayağa kalkmaya niyetlendim ama Bailey beni durdurdu. “Bekle...” dedi.

“Bobby birkaç ay önce bana bir şey söyledi,” dedi. “Üniversiteye başvuruyordu ve babamdan Princeton için bir mezun tavsiyesi isteyecekti. Ama mezunlar listesine baktığında hiçbir yerde Owen Michaels diye birini bulamadığını söyledi. Ne mühendislik fakültesi mezunu olarak ne de normal üniversitede öğrenci olarak. Ona belli ki yanlış yere baktığını, sonra da babamın

Chicago Üniversitesi'ne kaydını yaptırıp bıraktığını söyledim. Babama sormak aklıma bile gelmedi. Bobby'nin mezun veri tabanını nasıl kullanacağını bilmediğini falan düşündüm." Biraz duraksadı. "Belki de ona sormalıyım."

"Bailey, neden soracaktın ki? Sana yalan söylediğini düşünmen için bir sebebin yoktu."

"Sence ben bir noktada söyleyecek miydi?" dedi. "Bir gün beni yürüyüşe çıkarıp gerçekte kim olduğumu anlatmayı planlıyor muydu? Gerçekten hayatım hakkında bildiğim her şeyin bir yalan olduğunu söyleyecek miydi?"

Loş ışıkta ona baktım. Owen'la yaptığım konuşmayı, New Mexico'ya tatile gitmekle ilgili konuşmayı düşünüyordum. O zaman gerçekten beni de bu işin içine katmayı düşünmüş müydü? Biraz daha zorlasaydım kabul edecek miydi?

"Bilmiyorum," dedim.

Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu söylemesini bekledim. Yine sinirlenmesini bekledim. Ama o sakinliğini koruyordu.

"Neden bu kadar korkuyor?" dedi.

Bu beni durdurdu. Çünkü mesele buydu. Her şeyin özü buymuş gibi geliyordu. Owen korktuğu bir şeyden kaçıyordu. Hayatını bundan kaçarak geçirmişti. Ve daha da önemlisi, tüm hayatını Bailey'yi bundan uzak tutmaya çalışarak geçirmişti.

"Sanırım bunu çözdüğümüzde, şu anda nerede olduğunu da öğrenmiş olacağız," dedim.

"Ah, çok kolaymış," dedi.

Sonra da güldü. Ama kahkahası hızla değişti, gözleri yaşlarla doldu. Tam buradan gitmek istediğini, otele, Sausalito'ya geri dönmek istediğini söyleyeceğini düşündüğüm anda odak noktasını bulmuş gibi göründü. Kesin kararını vermiş gibi görünüyordu.

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Biz. Şimdi ne yapacağız? Görünüşe göre bu işte birlikteydik, bu da bizi evimizden uzakta, Güney Austin'deki bu lokantaya götürmüş olsa bile kalbimi ısıtmıştı. Bizi hiç istemediğimiz bir noktaya götürmüş olsa bile. Bailey'nin bu durumun içinde bulunmak zorunda kalmaması için her şeyimi verirdim. Ama burada beraberdik ve ikimiz de devam etmek istiyorduk. İkimiz de Owen'ı bulmak istiyorduk, her ne saklıyorsa, her neredeyse.

“Şimdi,” dedim. “Bu işi düzelterek.”

Bu Oyun İki Kişilik

Onu aramak için sabaha kadar bekledim. Kendimi sakın hissedene ve yapmam gerekeni yapabileceğime emin olana kadar bekledim.

Tüm notlarımı topladım ve üzerime bir yazlık elbise geçirdim. Bailey'yi uyandırmamaya dikkat ederek otel odasının kapısını sessizce kapattım. Sonra aşağıya inip kalabalık lobiden geçtim ve dışarı çıktım. Böylece cadde boyunca yürüyebilir, onun arka planda ne duyacağını daha iyi kontrol edebilirdim.

Dışarı hâlâ sessizdi, göl sakın ve huzurluydu. Sabah telaşına rağmen Congress Street Köprüsü'nden geçip ofislerine, çocuklarının okullarına giden, huzur içinde normal günlerine başlamak için yola çıkan yolcular vardı.

Elimi cebime attım ve Fred's'ten alınmış peçeteyi çıkardım, Grady'nin cep telefonu numarasının altı iki kez çizilmişti.

Cep telefonumu açtım, elimdeki numarayı aramadan önce kendi numarayı gizlemek için *67'yi tuşladım. Bu ekstra adımın, alıcının aramamı tanımlamasını veya böyle bir niyeti varsa yerimi tespit etmeye çalışmasını geciktirebileceğini umuyordum.

"Ben Grady," dedi telefonu açtığında.

Yalan söylemek için kendimi hazırladım. Ne de olsa yapılacak tek şey buydu. "Ben Hannah," dedim. "Owen'dan haber aldım."

Merhaba yerine bunu söyledim.

“Ne zaman?” diye sordu Grady.

“Dün gece geç saatlerde, sabah iki sularında. Birinin aramayı dinleme ihtimaline karşı konuşamayacağını söyledi. Onu izliyorlarmış. Ankesörlü telefon gibi bir yerden aramış. Gizli numara olarak görünüyordu ve hızlı hızlı konuşuyordu. İyi olup olmadığını, Bailey’nin iyi olup olmadığını bilmek istiyordu ve The Shop’ta olanlarla bir ilgisi olmadığı konusunda kararlıydı. Avett’in bir şeylerin peşinde olduğunu hissettiğini ama bu işin ne kadar derinlere uzandığını bilmediğini söyledi.”

Telefonun diğer ucundaki Grady’nin etrafı karıştırdığını duyabiliyordum. Belki de ona vereceğimi düşündüğü ipuçlarını yazabileceği bir not defteri arıyordu.

“Bana tam olarak ne dediğini söyle...” dedi.

“Telefonda konuşmasının güvenli olmadığını ama seni aramam gerektiğini söyledi,” dedim. “Bana gerçeği söyleyeceğini söyledi.”

Sesler kesildi. “Gerçeği mi? Ne hakkında?”

“Bilmiyorum Grady. Owen buna nasıl cevap vereceğini biliyormuşsun gibi konuştu.”

Grady duraksadı. “California’da saat daha erken,” dedi. “Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?”

“Kocan sabahın ikisinde seni arayıp başının dertte olduğunu söylese tekrar uyuyabilir miydin?”

“Ben çok iyi uyurum, yani...” dedi.

“Neler olduğunu bilmem gerek Grady. Burada gerçekten neler oluyor? Austin, Teksas’ta bulunan bir ABD kolluk kuvveti yetkilisi neden San Francisco’ya kadar gelip şüpheli olmayan birini arıyor?”

“Bak, Owen’ın seni aramadığı apaçık ortadayken neden bana yalan söylediğini bilmem gerekiyor.”

Bu sözlerine bir karşılık vermeden, “Owen Michaels’ın Sausalito’ya gelmeden önceki kayıtları neden yok?” diye sordum.

“Bunu sana kim söyledi?” dedi.

“Bir arkadaşım.”

“Bir arkadaş mı? Arkadaşından yanlış bilgiler almışsın,” dedi.

“Hiç sanmıyorum,” dedim.

“Peki arkadaşına, The Shop’un yeni yazılımının temel işlevlerinden birinin çevrimiçi geçmişini değiştirmek olduğunu hatırlattın mı? Geride bırakmak istemediğin bir izi silmene yardımcı oluyor, değil mi? Kim olduğunla ilgili hiçbir çevrimiçi iz kalmayacak. Buna üniversitelerin çevrimiçi veri tabanları, konut kayıtları da dâhil.”

“Yazılımın nasıl çalıştığını biliyorum.”

“Peki Owen’ın sicilini silen biri varsa, onun bunu yapabilecek kapasiteye sahip tek kişi olabileceği neden aklına gelmedi?”

Owen. Owen’ın kendi geçmişine giden yolu kapattığını söylüyordu. “Bunu neden yapsın ki?” dedim.

“Belki de yazılımını test ediyordu,” dedi. “Bilmiyorum. Sadece arkadaşının Owen’ın geçmişi hakkında ne öğrenip öğrenmediğine dair çeşitli açıklamalar varken senin oldukça ayrıntılı bir hikâye uydurduğunu söylüyorum.”

Dengemi bozmaya çalışıyordu. Ona izin vermeyecektim. Bu konuyu kendi amaçları doğrultusunda kontrol etmeye çalışmasına izin vermeyecektim ki bu da giderek daha şüpheli bir hal alıyordu.

“Ne yaptı Grady? Tüm bunlardan önce ne yapmıştı? The Shop’tan önce... Neden kimliğini değiştirdi? Neden adını değiştirdi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun,” dedim. “Sanırım bu, yetki alanın olmayan bir soruşturma için neden San Francisco’ya kadar geldiğini açıklıyor.”

Güldü. “Yetki alanıma göre bu soruşturmadan kesinlikle ben sorumluyum,” dedi. “Bence bu konuda biraz daha az, başka şeyler hakkında daha çok endişelenmelisin.”

“Ne gibi?”

“FBI’daki dostun Özel Ajan Naomi Wu’nun, Owen’ı resmi olarak şüpheli kişi ilan etmekle ilgili tehditte bulunması gibi.”

Duraksadım. Kadının adını ona söylememiştim. Ama o biliyordu. Öyle görünüyor ki her şeyi biliyordu.

“Ekip arama emriyle evinize gelmeden önce çok fazla zamanımız yok. Şimdilik onu uzak tutmak için çok mücadele ediyorum ama bu şekilde devam edeceğini garanti edemem.”

Bailey’nin eve geldiğinde odasının darmadağın olduğunu görmek zorunda kaldığını düşündüm, dünyasının darmadağın olduğunu.

“Neden Grady?”

“Anlamadım?”

“Bunun olmasını engellemek için neden bu kadar çok mücadele ediyorsun?”

“Bu benim işim,” dedi.

Bunu kendinden emin bir şekilde söyledi ama ben ikna olmadım. Çünkü benim için bir şeyler yerine oturdu. Ben nasıl istemiyorsam aslında Grady de Owen için bunların hiçbirinin olmasını istemiyordu. Grady, Owen’ı bu kaderden uzak tutmaya yardım etmek istiyordu. Neden peki? Grady sadece Owen’ı araştırıyor olsaydı, sadece onu içeri tıkmaya çalışıyor olsaydı, sadece bu işi bitirmeye çalışıyor olsaydı, hiçbir şeyi bu kadar

umursamazdı. Ama burada başka bir şey vardı - Owen'ın basit bir dolandırıcılığa karışmasından çok daha alçakça bir şey. Ve aniden *bu şeyin* şimdiye kadar hayal ettiğim her şeyden daha kötü olmasından korkmaya başladım.

Onu koru.

"Owen bize bir çanta dolusu para bıraktı," dedim.

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi.

"Gerçekten, Bailey için bırakmış. Çok fazla para var ve eğer biri, beni tehdit ettiğin o arama emirlerinden biriyle gelirse bu paraları bulmalarını istemiyorum. Bana karşı ya da Bailey'yi benden almak için bir bahane olarak kullanılmasını istemiyorum."

"Bu işler böyle yürümüyor."

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü daha yeni öğreniyorum, o yüzden bu arada sana paradan bahsedeyim," dedim. "Mutfak lavabomun altında. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Sessizleşti. "Bunu takdir ediyorum, benim almam onların bulmasından daha iyi," dedi. "San Francisco ofisimizden birinin gelip almasını sağlayabilirim."

Lady Bird Gölü'nün ötesine, Austin'in şehir merkezine, hoş binalara, sabah ışığına izin veren ağaçlara baktım. Grady muhtemelen çoktan o binalardan birine girmiş, güne başlamıştı. Aniden olmasını istediğimden daha yakındı.

"Şu an iyi bir zaman değil."

"Neden değil?"

Vücudumdaki her hücre ona gerçeği söylememi söylüyordu. Austin'deyiz demek istiyordu. Ama hâlâ onun dost mu yoksa düşman mı olduğundan emin değildim. Ya da her ikisi de olabirdi. Belki de Owen da dâhil olmak üzere herkeste her ikisinden biraz vardı.

“Bailey kalkmadan önce biraz iş yapmam gerekiyor,” dedim. “Düşünüyordum da... belki de her şey sakinleşene kadar Bailey’yi başka bir yere götürmeliyim.”

“Nereye mesela?”

Jake’in teklifini düşündüm. New York’u düşündüm.

“Emin değilim,” dedim. “Ama Sausalito’da olmak zorunda değiliz, değil mi? Yani, herhangi bir yasal sebepten dolayı orada kalmak zorunda değiliz, değil mi?”

“Resmî olarak değilsiniz ama bu iyi görünmez,” dedi. Sonra Grady duraksadı. Sanki bir şey duymuş gibi duraksadı.

“Bir dakika. Neden az önce *orada* dedin?”

“Ne dedim?”

“*Orada kalmak zorunda değiliz*, dedin. Evinden bahsediyorsun, Sausalito’dan bahsediyorsun. Eğer evde olsaydın, *burada* derdin. *Burada kalmak zorunda değiliz*.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Hannah, iş arkadaşlarımdan birini seni kontrol etmesi için gönderiyorum,” dedi.

“Kahve koyayım,” dedim.

“Bu bir şaka değil.”

“Şaka olduğunu sanmıyorum.”

“O zaman neredesin?”

Grady telefon konuşmamın izini sürmek istiyorsa bunu yapabileceğini biliyordum. Bildiğim kadarıyla zaten bunu yapmaya çalışıyordu. Grady’nin yaşadığı şehre baktım, kocam için buranın ne anlama geldiğini merak ediyordum.

“Nerede olacağımdan endişeleniyorsun Grady?” diye sordum.

Sonra o cevap vermeden telefonu kapattım.

Bir Yıl Önce

“İstediğin zaman buraya gelebileceğini mi sanıyorsun?” diye sordum.

Şaka yapıyordum. Ama Owen'ın iş gününün ortasında, habersizce atölyeme gelip bana sinsice yaklaşmasına şaşırmıştım. Genelde böyle yapmazdı. Günlerini Palo Alto'daki ofislerinde geçirir, bazen de bir toplantı için San Francisco şehir merkezine giderdi. Bailey'nin ona bir şey için ihtiyaç duyduğu zamanlar dışında hafta içi nadiren eve gelirdi.

“İstediğim zaman uğrasaydım, sürekli burada olurdum,” dedi. “Ne yapıyoruz?”

Ellerini ovuşturdu, benimle birlikte stüdyoda olmaktan mutluydu. İşimi seviyordu, onun bir parçası olmayı seviyordu. Ve böyle hissettiğini her gördüğümde, onu sevdiğim için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anlıyordum.

“Bu kadar erken saatte evde ne işin var?” diye sordum. “Her şey yolunda mı?”

“Duruma göre değişir,” dedi.

Bana bir merhaba öpücüğü vermek için yüz siperliğini kaldırdı. Yüksek yakalı bir ceket ve yüz siperliğinden oluşan iş kıyafetlerimi giymiştim; bu kombinasyon beni aynı anda hem geleceğe hem de geçmişe aitmişim gibi gösteriyordu.

“Sandalyemi bitirdin mi?”

Ben de onu öptüm ve kollarımı omuzlarına doladım.

“Henüz değil,” dedim. “Ve bu senin sandalyen değil.”

Santa Barbara’daki müşterimin iç mimarlık ofisi için yaptığım bir Windsor sandalyesiydi bu ama Owen sandalyenin yapım aşamasını görür görmez bunun (koyu, yontulmuş karaağaç; yükseltilmiş çember şeklinde sırt) gitmesine izin veremeyeceğimize karar vermişti. Sandalye onun olmalıydı.

“Bunu göreceğiz,” dedi.

Tam o sırada telefonu çaldı. Owen arayanın kimliğine baktı, yüzü asıldı. Reddet tuşuna bastı.

“Kimdi o?” dedim.

“Avett,” dedi. “Onu sonra ararım.”

Belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu ama bu konuyu öylece bırakamazdım. Açmadığı bir telefon yüzünden bu kadar sinirlenmişken olmazdı. “Onun nesi var?”

“Biraz mantıksız davranıyor. Hepsi bu.”

“Ne hakkında?”

“Halka arz,” dedi. “Önemli bir şey değil.”

Ama gözlerinde öfke ve kızgınlık karışımı bir şey parlıyordu. Nadiren sergilediği iki şey. Son zamanlarda bu daha fazla olmaya başlamıştı. Ve tabii ki şu anda kendi ofisinde değil benim atölyemde duruyordu.

Sözlerimi dikkatle seçmeye çalıştım, yardım etmek istiyordum ama onu incitmeyi asla tercih etmezdim. Bir ofiste çalışmak zorunda değildim, Avett Thompson gibi aynı fikirde olmayabileceğim birine hesap vermek zorunda olduğum bir işim yoktu, bir patrona sahip olmanın getirdiği sıkıntılarla uğraşmak zorunda değildim. Yine de bunu, yani Owen’ın stres seviyesinin yükseldiğine son zamanlarda fazlasıyla şahit olduğumu belirt-

mek istiyordum. Bunun sadece bir işti. Ve bana kalırsa her zaman başka bir iş bulabilirdi.

Bir şey söyleyemeden telefon tekrar çaldı. Arayanın isminde AVETT yazıyordu. Owen telefonuna baktı. Sanki telefonu açacak gibiydi, parmakları telefonun üzerinde geziniyordu. Ama tekrar reddet tuşuna basarak telefonu cebine attı.

Başını iki yana salladı. “Aynı şeyi kaç kere söylediğimin bir önemi yok. Avett bunu duymak istemiyor,” dedi. “Tüm bunların işe yaraması için neye ihtiyacımız olduğunu anlamak istemiyor.”

“Büyükbabam çoğu insanın, işlerin daha iyi yürümesini sağlayacak şeyi duymak istemediğini söylerdi,” dedim. “Sadece işi kolaylaştıracak şeyi duymak isterler.”

“Peki bu konuda ne yapmamızı söylerdi?”

“Başka insanlar bulun. Bilirsin işte, yeni başlangıçlar yaparak.”

Başını eğdi, bana baktı. “Bana ne söyleyeceğini her zaman nasıl biliyorsun?” dedi.

“Aslında büyükbabam söylüyor ama...” dedim.

Elime uzandı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sanki hiçbir şey olmamış ya da en azından düşündüğü kadar önemli değilmiş gibi.

“Bu kadar yeter,” dedi. “Gidip sandalyemi görelim.”

Beni kapıya, arka bahçeye ve zımparalanmış, yeni cilalanmış sandalyenin kurumakta olduğu terasa doğru çekiştirmeye başladı.

“O sandalyeyi alamayacağını biliyorsun,” dedim. “Onu birisi sipariş etti. Bunun için bize çok para ödüyor.”

“Ona iyi şanslar,” dedi. “Hâkimiyet, kanunun onda dokuzdur.”

Gülümsedim. “Kanunlar hakkında ne biliyorsun?”

“O sandalyede ben oturuyorsam, başka kimsenin onu almayacağını bilecek kadar,” dedi.

Tüm Geçmişi Sil

Sabah 10'da otelin kafesi çoktan dolmuş, ışıklar loş bir moda alınmıştı.

Etrafımdaki insanların çoğu sabah kokteyllerine (mimosa ve Bloody Mary, şampanya, White Russian) başlarken ben barda oturmuş portakal suyu içiyordum.

Hepsi farklı haber programlarına ayarlanmış sıra sıra televizyonlara baktım. Çoğu The Shop'la ilgili olan haberleri altyazı olarak veriyordu. PBS, Avett Thompson'ın kelepçelenip götürüldüğü görüntüleri gösteriyordu. MSNBC'de Belle'in *Today* programı röportajının fragmanı vardı, Belle Avett'in tutuklanmasını adaletin ihlali olarak niteliyordu. CNN'in altyazısı sürekli daha fazla iddianamenin geleceği uyarısında bulunuyordu. Neredeyse Grady'nin sözünü yansıtan bir vaat gibi, Owen'ın başı yakında daha da belaya girecekti. Kaçtığı her neyse onu yakalamak üzere.

Kocamı düşündüğümde içimi tekrar tekrar kemiren şey buydu; onun için, hepimiz için, durduramadığı bir şeyin yaklaşıyor olması. Onun yerine bunu durdurmaya çalışmam için beni terk etmişti.

Not defterimi çıkarıp Grady'nin telefon görüşmemiz sırasında söylediklerini tekrar gözden geçirdim; her ayrıntıyı hatırlamaya, bunlardan çıkarılabilecek önemli şeyleri bulmaya

çalıştım. Owen'ın kendi çevrimiçi geçmişini silmiş olabileceğini söylemesine geri döndüm. Ve her ne kadar yanlış gibi gelse de bana ne anlattığını görmek için kendimi oraya, o varsayıma yönlendirmeye çalıştım.

İşte o zaman farkına vardım. Silemeyeceğimiz bazı şeyler vardı, onlara söylediğimizi bilsek de bilmesek de en yakınımızdaki insanlara ifşa ettiğimiz bazı şeyler vardı.

Owen'ın istemeden de olsa sadece bana söylediği şeyler vardı.

Ben de başka bir liste yaptım. Owen'ın geçmişi hakkında bildiğim her şeyin bir listesini. Newton, Princeton, Seattle gibi yanlış bilgileri değil. Diğer gerçekler ve gerçek olmayanlar: birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca tesadüfen öğrendiğim şeyler, geriye dönüp baktığımda tuhaf, rastlantılar gibi görünen şeyler. Roosevelt Lisesi'ndeki adam gibi. Roosevelt'i araştırdım ve Birleşik Devletler'e yayılmış seksen altı tane lise buldum. Hiçbiri Massachusetts yakınlarında değildi. Ama sekiz tanesi (San Antonio ve Dallas gibi yerlerde) Teksas'a yayılmıştı.

Buna bir işaret koydum ve düşünmeye devam ettim, Owen'la otelde geçirdiğimiz geceyi, bardaki kumbarayı düşündüm. İşte o zaman o kumbara hakkında bir şey fark ettim, hatırlamakta zorlandığım bir şey. Acaba doğru mu hatırlıyordum, yoksa çaresizlikten mi uyduruyordum? Benim için kontrol etsin diye Jules'a bir mesaj attım ve düşünmeye devam ettim.

Sadece benim bildiğim şeyler üzerinden ilerlemeye devam ettim: Owen'ın gece geç saatlerde bana anlattığı anılar ve hikâyeler. Sadece ikimiz varken. Sadece seçtiğiniz kişiyle, hayatınıza tanık olan kişiyle yaptığınız gibi.

Bu hikâyeler, paylaştığının farkında bile değilken paylaştığı hikâyeler, hepsi de sahte olamazdı. Buna inanmayı kabul etmiyordum. Yanıldığım kanıtlanana kadar inanmayı sürdürecektim.

Owen'in en önemli anılarını gözden geçirmeye başladım: Henüz on altı yaşındayken babasıyla birlikte Doğu Sahili'nde bir tekne gezisine çıktığı zaman, babasıyla birkaç gün yalnız kaldığı tek zamandı bu. Lise son sınıftayken kız arkadaşının köpeğini oynaması için dışarı saldı ve köpeğin kaçtığı, Owen'in o öğleden sonrayı işe dönmek yerine köpeği arayarak geçirdiği için ilk işinden kovulduğu zaman. Arkadaşlarıyla *Star Wars*'un gece yarısı gösterimine gizlice girdiği ve sonunda eve geldiğinde ailesinin gece 02.45'te uyandığı zaman.

Ve bana üniversiteyle, mühendisliği ve teknolojiyi neden bu kadar sevmeye başladığıyla ilgili anlattığı bir hikâye vardı. Owen üniversitenin ilk yılında, henüz on dokuz yaşındayken, çok sevdiği bir profesörden matematik dersi almıştı. Her ne kadar profesör, Owen'a şimdiye kadar gördüğü en kötü öğrenci olduğunu söylemiş olsa da. Bana profesörün adının ne olduğunu söylemiş miydi? Tobias gibi bir şeydi. Newton mıydı? Yoksa Profesör Newhouse muydu? Ve kullandığı bir lakabı yok muydu?

Bailey'yi uyandırmak için üst kata çıkıp otel odasına geri döndüm, bu profesör hakkındaki hikâyeyi belki de benden daha fazla duymuş olan tek kişi oydu.

Yorganı üzerinden çekip aldım ve yatağının kenarına oturdum.

"Uyuyorum," dedi.

"Artık uyandın," dedim.

İsteksizce doğrulup yatak başlığına yasladı. "Ne oldu?"

"Babanın profesörünün adını hatırlıyor musun? Hani şu çok sevdiği, birinci sınıfta ona ders veren?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

Sabırsızlığımınla savaşıyordum, Bailey'nin bu hikâyeye gözlemini devirdiği onca zamanı düşündüm, Owen'in bunu bir ders

fırsatı olarak nasıl kullandığını. Bailey'yi kendisi için önemli olan bir şeye bağlı kalmaya, planına sadık kalmaya ikna etmek için kullanmıştı. Ve onu tam tersine ikna etmeye çalışırken de kullanmıştı.

"Bu hikâyeyi biliyorsun Bailey. Profesör, gösterge teorisi ve küresel analiz konusunda imkânsız denebilecek kadar zor bir ders veriyordu. Baban onun hakkında konuşmaya bayılır. Hani ona şimdiye kadar sahip olduğu en kötü öğrenci olduğunu söyleyen profesör. Baban da bunun onu nasıl daha iyisini yapmaya ittiğini, onu nasıl kendine getirdiğini anlatırdı?"

Bailey yavaşça başını sallamaya başladı. "Babamın vizesini panoya asan adamdan bahsediyorsun, değil mi?" dedi. "Kendini geliştirebileceği yolları unutmasın diye."

"İşte o, evet!"

"Bazen tutkuların için çalışman gerekir ve sırf kolay değil diye ondan vazgeçmemelisin." Owen'ın sesine bürünerek onu taklit etti. "Bazen evlat, daha iyi bir yere ulaşmak için daha çok çalışman gerekir."

"Kesinlikle! Ondan bahsediyorum. Sanırım ilk adı Tobias'tı ama tam adını bilmem gerekiyor. Lütfen bana hatırladığını söyle."

"Neden?" dedi.

"Sadece söyle, hatırlayabiliyor musun Bailey?"

"Onu bazen soyadıyla anardı. Soyadı için bir takma adı vardı. Sanki J ile başlıyordu... değil mi?"

"Belki de. Bilmiyorum."

"Hayır hayır, öyle olduğunu sanmıyorum... Cook'tu... Ona Cook derdi. O zaman belki de Cooker'dı?" dedi. "Yoksa Cookman mıydı?"

Gülümsedim, neredeyse sesli gülecektim. Haklıydı. Duyduğum anda anlamıştım. Tahminimde yanıldığımı bilmek bile güzeldi.

“Bu kadar komik olan ne?” dedi. “Beni korkutuyorsun.”

“Hiçbir şey, bu harika. Bilmem gereken de buydu,” dedim. “Sen uyumaya devam et.”

“Uyumak istemiyorum,” dedi. “Bana ne bulduğunu söyle.”

Telefonumu açtım ve arama motoruna onun adını yazdım. Tobias Cookman adında üniversite düzeyinde matematik öğreten kaç profesör olabilirdi ki? Ve daha özel olarak gösterge teorisi ve küresel analiz dersi veren?

Bulduklarımdan biri, teorik matematik öğreten biriydi. Öğretmenliği için düzinelerce övgü ve ödüle sahip biri. Ortaya çıkan bir dizi fotoğraftan, Owen’ın onu tarif ettiği kadar asık suratlı görünen biri. Kırıışmış kaşlar, derin bir çatıklık. Ve ne-dense fotoğrafların çoğunda sürekli kırmızı kovboy çizmeleri giyiyordu.

Profesör Tobias “Cook” Cookman.

Princeton Üniversitesi’nde hiç çalışmamıştı.

Ancak son yirmi dokuz yıldır Austin’deki Teksas Üniversitesi’nde öğretim üyesi olarak görev yapıyordu.

Bu Bilim, Değil mi?

Bu sefer taksiye bindik.

Bailey ellerine bakıyordu, gözünü bile kırpmıyordu, sersemlemiş gibiydi. Ben de aynı şekilde hissediyordum, her şey etrafımızda bir kasırga gibi dönerken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Bir özel dedektifin, kocanızın adının farklı olduğunu, hayatının ayrıntılarının farklı olduğunu söylemesi bir şeydi. Ama eğer bunun doğruluğu ortaya çıkarsa (eğer Owen gerçekten bu dersi Profesör Cookman'dan almışsa) bu, Owen'ın hayat hikâyesi hakkında yalan söylediğine dair ilk kanıtımız, gerçek kanıtımız olacaktı. Bu, içgüdülerimin doğru olduğunu, Owen'ın gerçek hikâyesinin bir şekilde Austin'de başlayıp bitebileceğinin ilk kanıtıydı. Gerçeğe yaklaşıyor olmamız bir zafer gibi geliyordu. Ancak gerçek, sizi gitmek istemediğiniz bir yere götürdüğünde emin de olamıyordunuz. Bu zaferi istediğinizden emin olamıyordunuz.

Taksi, Doğa Bilimleri Fakültesi'nin önüne yanaştı; kampüs ve yurtlar da dâhil olmak üzere benim sosyal bilimler fakültemin tamamından daha büyük ve daha geniş bir binalar topluluğuydu bu.

Dönüp Bailey'ye baktım. Binaları, içlerinden ve etraflarından geçen dinlendirici yeşilliği inceliyordu.

Koşullar düşünüldüğünde bile etkilenmemek elde değildi, özellikle de arabadan inip yeşilliğin içinden geçerek Matematik Bölümü'ne giden küçük köprüünün üzerinden yürümeye başladığımızda.

Bina UT'nin matematik, fizik ve astronomi bölümlerine ev sahipliği yapıyordu. Ego duvarı, bu binanın her yıl Amerika'nın en etkileyici yüzlerce bilim ve matematik öğrencisini mezun ettiğini gururla sergiliyordu. Ayrıca Nobel Ödülü kazananlara, Wolf Ödülü kazananlara, Abel Ödülü kazananlara, Turing Ödülü kazananlara ve Fields Madalyası kazananlara da ev sahipliği yapıyordu.

Fields Madalyası sahibi Profesör Cookman da buna dâhildi.

Yürüyen merdivenle ofisine çıkarken Profesör Cookman'ın yüzünün büyük bir posterini gördük. Aynı çatık kaş, aynı kırışık alın.

Posterde şöyle yazıyordu: TEKSASLI BİLİM ADAMLARI DÜNYAYI DEĞİŞTİRİYOR. Ve Profesör Cookman'ın bazı araştırmalarını, ödülleri listeliyordu. Fields Madalyası sahibi. Wolf finalisti.

Profesör Cookman'ın ofisine vardık ve Bailey telefonunu hazırladı, Owen'ın bir fotoğrafını açtı. Teksas'a yanımızda getirdiğimiz en eski fotoğraftı bu. Profesör Cookman'ın ona bir kez olsun bakmaya istekli olacağını umuyorduk.

Fotoğraf on yıl öncesine aitti. Owen, Bailey'yi ilk okul piyesinden sonra kucaklıyordu. Bailey kostüm giymiş ve Owen da kollarını gururla Bailey'nin omuzlarına dolamıştı. Bailey'nin yüzü, Owen'ın ona verdiği çiçeklerle (gerbera papatyaları, karanfiller ve zambaklar, tüm vücudundan daha büyük bir buket) çoğunlukla gizlenmiş durumdaydı. Bailey çiçeklerin arasından

görünüyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Owen kameraya bakıyordu. Mutluydu. Gülüyordu.

Fotoğrafa bakmak bile fazla gelmişti bana, özellikle de Owen'ı resimde büyüttüğümde. Gözleri parlak ve canlıydı. Neredeyse buradaymış gibiydi. Sanki burada olabilirmiş gibi.

İçeri girdiğimizde Bailey'ye destekleyici bir gülümseme vermeye çalıştım ve dış ofiste bir masanın arkasında oturan bir yüksek lisans öğrencisi olduğunu gördüm. Siyah tel çerçeveli gözlük takıyordu ve kalın bir öğrenci kâğıdı yığınına notlandırmaya odaklanmıştı.

Başını kaldırmadı, kırmızı kalemini bırakmadı. Ama boğazını temizledi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, sanki yapmak istediği son şey buymuş gibi.

"Profesör Cookman'la görüşmek istiyoruz," dedim.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi. "Neden görüşmek istiyorsunuz?"

"Babam onun eski bir öğrencisi," dedi Bailey.

"Şu an derste," dedi kız. "Ayrıca bir randevu almanız gerekiyor."

"Elbette, ama Bailey'nin size açıklamaya çalıştığı şey, onun da öğrenci olmak istediği. UT'de. Babası gibi. Ve kabul bölümündeki Nielon Simonson, Profesör Cookman'ın bugünkü dersine girmesini önerdi."

Kız başını kaldırıp baktı. "Kabul bölümünden kim?" diye sordu.

"Nielon?" Az önce uydurduğum ismi inandırıcı kılmaya çalışarak tekrar söyledim. "Bay Cook, Bailey'yi buraya gelmeye ikna edemezse kimse edemez, dedi. Bugün onun dersine katılması gerektiğini düşünüyormuş."

Kız kaşlarını kaldırdı. Cook takma adını kullanmam onu durdurdu, bana inanmasını sağladı.

“Dersin yarısı bitti ama geri kalanına katılmak istersen seni aşağıya götürebilirim...”

“Bu harika olur,” dedi Bailey. “Teşekkürler.”

Kız ilgisiz bir şekilde gözlerini devirdi. “Hadi o zaman gidelim,” dedi.

Onu ofisten çıkana kadar takip ettik ve büyük bir konferans salonuna varana kadar birkaç merdiven indik.

“İçeri girdiğinizde sınıfın en önünde olacaksınız,” dedi. “Yürürken durmayın. Profesör Cookman’a bakmayın. Merdivenlerden doğruca yukarı çıkın ve konferans salonunun arkasına gidin. Tamam mı?”

Başımı salladım. “Elbette.”

“Dersi herhangi bir şekilde kesintiye uğratırsanız sizden gitmenizi isteyecektir,” dedi. “İnanın bana.”

Kapıyı açtı. Ben tam ona teşekkür edecektim ki parmağını ağzına götürerek beni susturdu.

“Az önce ne dedim ben?”

Sonra gitti, kapıyı arkasından kapattı ve bizi içeride bıraktı.

Kapalı kapıya bakakaldık. Sonra onun dediğini yaptık. Merdivenlerden çıkıp amfinin arka tarafına doğru yürüdük. Koltukları dolduran seksen küsur öğrencinin yanından geçerken gözlerimi önümden ayırmadım.

Arka duvarda bir noktayı işaret ettim ve kendimizi görünmez kılmaya çalışarak oraya yöneldik. Ancak yerimize gittikten sonra dönüp sınıfa baktık.

Profesör Cookman önde, küçük bir kürsünün arkasında duruyordu. Görünüşe bakılırsa altmış yaşlarındaydı ve kırmızı kovboy çizmelerinin içinde bile boyu 1.65’ten uzun değildi.

Herkesin gözü onun üzerindeydi. Herkes odaklanmış durumdaydı. Kimse yandaki arkadaşıyla fısıldaşmıyor, e-postalarını kontrol etmiyor ya da mesajlaşmıyordu.

Profesör Cookman büyük tahtaya bir şeyler yazmak için döndüğünde Bailey bana doğru eğildi.

“Nielon Simonson mı?” diye fısıldadı. “Bunu sen mi uydurdun?”

“Burada mıyız, değil miyiz?” dedim.

“Buradayız.”

“O zaman ne fark eder?”

Sessiz olduğumuzu sanıyordum ama sesimiz yeterince yüksek çıkmış olmalı ki arka sıralardan biri dönüp bize baktı.

Daha da kötüsü, Profesör Cookman tahtaya yazmayı bıraktı ve o da döndü. Bize ters ters bakıyordu, bütün sınıf da onu takip ediyordu.

Kızardığımı hissettim ve yere baktım. Profesör bir şey söylemedi ama bize bakmayı da bırakmadı. Bir dakika boyunca. Sanki bundan çok daha uzun sürecekmış gibi gelen bir dakika.

Neyse ki sonunda tahtaya döndü ve dersine devam etti.

Dersin geri kalanını sessizce izledik. Herkesin neden Profesör Cookman’a bu kadar odaklandığını anlamak çok kolaydı. Boyuna rağmen etkileyici bir adamdı. Sınıfı bir gösteri gibi yönetiyor, öğrencilerini büyülüyordu. Ve belki de onları korkutuyordu. Sadece ellerini kaldırmayan öğrencileri konuşmaya davet ediyordu. Cevabı bildiklerinde Cookman başka tarafa bakıyordu, onaylama yoktu. Bir öğrenci cevabı bilmediğinde ise gözlerini öğrenciden ayırmıyordu. Rahatsızlık verene kadar bakıyordu, tıpkı bize baktığı gibi. Ancak o zaman başka birine söz veriyordu.

Tahtaya son bir denklem yazdıktan sonra dersin bittiğini duyurdu ve o gün için herkes dağıldı. Sınıf boşaldı ve biz de merdivenlerden inerek onun masasının yanında durduğu ve çantasını topladığı yere gittik.

Bizi görmemiş gibi görünüyordu, kâğıtlarını toplamaya devam ediyordu. Ama sonra konuşmaya başladı.

“Dersleri bölmeyi alışkanlık haline mi getirdiniz?” dedi. “Yoksa kendimi özel mi hissetmeliyim?”

“Profesör Cookman,” dedim. “Bunun için özür dilerim. Bizi duyacağınızı düşünmemiştik.”

“Sizce bu, durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar?” dedi. “Siz tam olarak kimsiniz? Ve neden benim sınıfımdasınız?”

“Ben Hannah Hall. Bu da Bailey Michaels,” dedim.

Bir bana bir Bailey’ye baktı, daha fazlasını anlamaya çalışıyordu. “Peki.”

“Eski bir öğrenciniz hakkında bazı bilgiler arıyoruz,” dedim. “Bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz.”

“Peki bunu neden yapayım?” dedi. “Özellikle de sınıfımı rahatsız eden genç hanımlar için?”

“Bunu yapabilecek tek kişi siz olabilirsiniz,” dedim.

Sanki beni ilk kez gerçekten fark ediyormuş gibi gözlerime baktı. Bailey’ye işaret ettim, o da Profesör Cookman’a telefonunu uzattı, ekranda babasıyla çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Profesör, gömleğinin cebine uzanıp bir gözlük çıkardı ve bakışlarını telefona çevirdi.

“Fotoğrafta yanında duran adam mı?” diye sordu. “Eski öğrenci o mu?”

Bailey başını salladı ama sessiz kaldı.

Adam başını eğip fotoğrafı inceledi, sanki gerçekten hatırlamaya çalışıyormuş gibiydi. Hafızasını canlandırmaya yardım etmeye çalıştım.

“Eğer doğru mezuniyet yılını hatırlıyorsak, yirmi altı yıl önce sizin dersinizi almış,” dedim. “Adını biliyor olabileceğinizi umuyorduk?”

“Yirmi altı yıl önce benim dersimi aldığını biliyorsunuz, ama adını mı bilmiyorsunuz?”

“Şu anda kullandığı ismi biliyoruz ama gerçek ismini bilmiyoruz,” dedim. “Bu uzun bir hikâye.”

“Kısa versiyonu için zamanım var,” dedi.

“O benim babam,” dedi Bailey.

Bailey’nin ağzından çıkan ilk kelimeler bunlardı ve adamı durdurdu. Başını kaldırıp Bailey’nin gözlerine baktı.

“Onunla benim aramdaki bağlantıyı nasıl kurdunuz?” dedi.

Cevap vermek isteyip istemediğini görmek için Bailey’ye baktım ama Bailey yine sessizdi. Ve yorgun görünüyordu. On altı yaş için fazla yorgun... Bana baktı ve eliyle işaret etti. Konuya girmem için.

“Kocamın hayatıyla ilgili pek çok ayrıntıyı uydurduğu ortaya çıktı,” dedim. “Ama bize sizinle ilgili, onun üzerindeki etkinizle ilgili bir hikâye anlattı. Sizi sevgiyle hatırlıyor.”

Tekrar fotoğrafa baktı ve sanırım Owen’a bakarken gözlerinde bir parıltı gördüm. Bailey’ye baktığımda, onun da aynı şeyi fark ettiğini düşündüğünü anladım. Ama tabii ki bu aslında bizim görmek istediğimiz bir şeydi.

“Artık Owen Michaels adını kullanıyor,” dedim. “Ama sizin öğrencinizken başka bir isim kullanıyordu.”

“Peki neden adını değiştirdi?” diye sordu.

“Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz,” dedim.

“Yıllar boyunca pek çok öğrenciye ders verdim ve onu tanıdığımı söyleyemem,” dedi.

“Eğer yardımı olacaksa, öğretmenliğinizin ikinci yılı olduğundan oldukça eminiz.”

“Belki hafıza sizin için farklı işliyordur ama benim tecrübelerime göre, insan yaşlandıkça hatırlamak daha da zorlaşıyor.”

“Benim son deneyimlerime göre her şey hemen hemen aynı,” dedim.

Gülümsedi, beni anlayışla karşıladı. Belki de neler yaşadığımızı anlamıştı çünkü sesi daha yumuşak çıkıyordu.

“Üzgünüm, daha fazla yardımcı olamayacağım...” dedi. “Belki kayıt bürosuna sormayı deneyebilirsiniz. Muhtemelen sizi daha doğru yönlendirebilirler.”

“Peki onlara ne soracağız?” dedi Bailey.

Kontrollü olmaya çalışıyordu. Ama ben görebiliyordum. Öfkesinin kabardığını hissediyordum.

“Pardon?” dedi profesör.

“Sadece onlara ne diyeceğimizi soruyorum. Şu anda Owen Michaels adını kullanan ama eskiden başka bir isim kullanan bir öğrencilerinin olup olmadığını mı?” dedi. “Görünüşe göre buhar olup uçan bu kişiyi mi?”

“Evet, haksız değilsin. Muhtemelen bu konuda yardımcı olamayacaklardır,” dedi. “Bu gerçekten de benim uzmanlık alanım değil.”

Ve Bailey’ye cep telefonunu geri uzattı. “İkinize de şans diliyorum,” dedi.

Sonra çantasını omzuna attı ve çıkışa doğru yürümeye başladı.

Bailey tekrar eline aldığı telefonuna bakıyordu. Korkmuş görünüyordu; korkmuş ve çaresiz. Profesör Cookman ondan

uzaklaşıyordu, biz ise hiçbir yere yaklaşamıyorduk. Oysa yaklaştığımızı sanıyorduk. Owen'ın profesörünü bulmuştuk. Buraya gelmiştik. Ama şimdi Owen bizden daha uzakta gibiydi. Bu da Profesör Cookman'a neden seslendiğimi, gitmesine neden izin vermediğimi açıklayabilirdi.

“Kocam şimdiye kadar sahip olduğunuz en kötü öğrenciydi,” dedim.

Profesör Cookman yürümeyi bıraktı. Arkasını dönüp tekrar bize baktı.

“Az önce ne dediniz?” dedi.

“Sizin dersinizde nasıl zorlandığınızı ve vize sınavına çalışırken kendini paraladıktan sonra, sınavını gelecekteki öğrencilere ders olsun diye ofisinizde bir çerçevede saklayacağınızı söylediğiniz hikâyeyi anlatmaya bayılıyor. Diğer öğrencilere nasıl çalışacaklarını öğretmek için değil de, *en azından ben o adam kadar kötü değilim*, mesajını hissettirmek için.”

Sessiz kaldı. Sessizliği doldurmak için konuşmaya devam ettim.

“Belki de bu, her yıl bir öğrenciyle yaptığınız bir rutindir, özellikle de kimin herhangi bir konuda en kötü olduğunu belirlemenin zor olduğu erken bir dönemde öğrenciniz olduğu için. Ama onda işe yaradı. Size inandı. Ve bu onu hayal kırıklığına uğratmak yerine daha çok çalışmak istemesini sağladı. Kendini size kanıtlamak için.”

Hâlâ bir şey söylemiyordu.

Bailey koluma uzandı, sanki hep yaptığı bir şeymiş gibi, beni geri çekmeye, onun gitmesine izin vermeye çalışıyordu.

“Bilmiyor,” dedi. “Gitmeliyiz.”

Ürkütücü derecede sakindi, ki bu kendini kaybedeceğini düşündüğüm zamandan daha kötü bir şeydi.

Ama Profesör Cookman gitmekte özgür olsa da yerinden kıpırdamadı.

“Çerçevelettim,” dedi.

“Ne?” dedi Bailey.

“Sınavı. Çerçevelettim.”

Bize doğru yürümeye başladı.

“Öğretmenliğimin ikinci yılıydı ve çocuklardan çok da büyük değildim. Otoritemi kanıtlamaya çalışıyordum. Karım sonunda çerçeveyi indirip atmamı istedi. Berbat bir sınavı herhangi bir öğrencinin hatırası olarak görmenin çok kaba bir davranış olduğunu söyledi. Başta öyle düşünmemiştim. Karım benden daha zekidir. O şeyi uzun süre çerçeveletip sakladım. Diğer öğrencilerimin ödünü kopardı, asıl amaç da buydu zaten.”

“Kimse o kadar kötü olmak istemedi mi?” dedim.

“Onlara daha sonra ne kadar iyi olduğunu söylediğimde bile,” dedi.

Elini Bailey’nin telefonuna uzattı, Bailey telefonu verdi, ikimiz de onun hafızasındaki parçaları bir araya getirmeye çalışmasını izledik.

“Ne işler yaptı?” diye sordu. “Baban yani.”

Sorusunu Bailey’ye yöneltti. Bailey’nin The Shop’ta ve Avett Thompson’la olanları kısaltılmış bir şekilde anlatacağını ve hikâyenin geri kalanını henüz bilmediğimizi söyleyeceğini düşündüm. Oradaki dolandırıcılığa nasıl dâhil olduğunu ya da neden bizi burada parçaları birleştirmek üzere yalnız bıraktığını bilmiyorduk. Yani bu imkânsız parçaları... Ama Bailey bunun yerine başını salladı ve Owen’ın yaptıklarının en kötü kısmını anlattı.

“Bana yalan söyledi,” dedi.

Profesör başını salladı, sanki bu onun için yeterliydi. Profesör Cookman. İlk adı Tobias. Lakabı Cook. Ödüllü matematikçi. Yeni arkadaşımız.

“Benimle gelin,” dedi.

@novaebook

Bazı Öğrenciler Diğerlerinden Daha İyidir

Profesör Cookman bizi ofisine geri götürdü ve hepimiz için kahve hazırladı. Masasında oturan yüksek lisans öğrencisi Cheryl ise öncekinden çok daha ilgiliydi. Kız, Cook'un çalışma masasındaki birkaç bilgisayarı açarken, ikinci bir yüksek lisans öğrencisi olan Scott da Cook'un dosya dolabını karıştırmaya başlamıştı; ikisi de olabildiğince hızlı hareket ediyordu.

Cheryl, Owen'ın fotoğrafının bir kopyasını profesörün dizüstü bilgisayarına indirirken, Scott kocaman bir dosya çıkarak dolabı kapattı ve masaya geri döndü.

"Buradaki sınavlar sadece 2001 yılına ait. Bunlar 2001-2002 yıllarından."

"O zaman bunları neden bana veriyorsun?" dedi profesör. "Bunlarla ne yapacağım ben?"

Cheryl dizüstü bilgisayarı Profesör Cookman'ın masasına koyarken Scott şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Git ve arşivdeki dosya dolaplarını kontrol et," dedi Cookman. "Sonra kayıt memurunu ara ve bana 1995'teki sınıf listesini getir. Eksiksiz olması için 1994 ve 1996'yı da al."

Scott ve Cheryl görevlerini yerine getirmek üzere ofisten çıkarken Cookman dizüstü bilgisayarına döndü, Owen'ın fotoğrafı ekranı kaplıyordu.

“Peki babanın başı ne tür bir belada?” diye sordu. “Sorabilir miyim?”

“The Shop’ta çalışıyor,” dedi Bailey.

“The Shop mu?” dedi. “Avett Thompson’ın şirketi mi?”

“Aynen öyle,” dedim. “Kodlamanın çoğunu o yaptı.”

Kafası karışmış gibiydi. “Kodlama mı? Bu çok şaşırtıcı. Eğer baban benim öğretmenlik yaptığım kişiye, o daha çok matematik teorisiyle ilgilenirdi. Üniversitede çalışmak istiyordu. Akademik kariyer yapmak istiyordu. Kodlama bunun doğal bir uzantısı değil, gerçekten.”

Belki de bu yüzden bunu yapmaya karar verdi, diyecektim neredeyse. İlgilendiği konuya yakın ama kimsenin onu orada aramayacağı kadar uzak bir alan saklanmanın bir başka yoluydu.

“Resmî olarak şüpheli mi?” diye sordu Cookman.

“Hayır,” dedim. “Resmî olarak değil.”

Bailey’ye doğru işaret etti. “Sanırım sadece babanı bulmakla ilgileniyorsun. Öyle ya da böyle.”

Bailey başını salladı. Profesör da dikkatini bana çevirdi.

“Peki isim değişikliği tam olarak ne anlama geliyor?”

“Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz,” dedim. “The Shop’tan öncesinde de başı belada olabilir. Bunu bilmiyoruz. Yeni öğrendiğimiz şey ise tutarsızlıklar, bize söyledikleri ile...”

“Doğru olanlar arasındaki mi?”

“Evet,” dedim.

Sonra dönüp bunu nasıl karşıladığını görmek için Bailey’ye baktım. O da bana baktı, sanki *Sorun yok* der gibiydi. Tam olarak olan bitenden hoşnut değildi ama belki de her şeyin özüne inmeye çalışmamda bir sakınca yoktu.

Profesör Cookman bilgisayar ekranına baktı, ilk başta hiçbir şey söylemedi. “İnsan herkesi hatırlayamıyor ama onu hatırlıyo-

rum,” dedi. “Gerçi daha uzun saçlıydı. Ve çok daha kiloluydu. Oldukça farklı görünüyor.”

“Ama tamamen değil?” dedim.

“Hayır,” dedi. “Tamamen değil.”

Bu fikri özümstedim ve Owen’ı Profesör Cookman’ın tarif ettiği şekilde hayal etmeye çalıştım. Owen’ın başka biri gibi yaşadığını, dünyada farklı bir bakış açısıyla dolaştığını düşündüm. Bailey’ye baktığımda onun yüzünde de aynı düşüncenin olduğunu fark ettim. Kaşlarını çatması onun da aynı şeyleri düşündüğünü yansıtıyordu.

Profesör Cookman dizüstü bilgisayarını kapattı ve masanın üzerinden bize doğru eğildi.

“Bakın, neler yaşadığınızı tam olarak anladığımı iddia etmeyeceğim, ancak öğretmenlik yaptığım yıllara dayanarak böyle anlarda beni her zaman rahatlatan bir şeyi paylaşabilirim. Bu aslında bir Einstein teorisi, bu yüzden Almanca kulağa daha hoş geliyor.”

“Almanca söylerseniz anlamayız,” dedi Bailey.

“Einstein şöyle demişti: *Matematik teorileri gerçeklikle ilgili oldukları sürece kesin değillerdir; kesin oldukları sürece de gerçeklikle ilgili değillerdir.*”

Bailey başını öne eğdi. “Hâlâ kulağa yabancı bir dil konuşuyormuşsunuz gibi geliyor Profesör,” dedi.

“Temelde hiçbir şey hakkında bir bok bilmiyoruz anlamına geliyor,” dedi Cookman.

Bailey güldü, hafifçe ama içten bir şekilde. Ve günlerdir ilk kez gülüyordu, tüm bunlar başladığından beri ilk kez.

O kadar minnettardım ki Profesör Cookman’a sarılmak için neredeyse masanın üzerinden atlayacaktım.

Ben bunu yapmadan önce Scott ve Cheryl ofise geri döndüler.

“Bunlar 1995 bahar dönemine ait listeler. 1994’te iki farklı son sınıfta seminer dersi vermişsiniz. 96’da ise sadece yüksek lisans öğrencilerine ders vermişsiniz. 95 baharında alt sınıflara ders vermişsiniz. Yani öğrenci bu sınıfta olmalı.”

Cheryl listeyi muzaffer bir edayla uzattı.

“Sınıfta yetmiş üç kişi var,” dedi. “İlk gün seksen üç kişi varmış ama sonra on kişi okulu bırakmış. Bu da normal bir yıpranma oranı. Okulu bırakan on kişinin isimlerine ihtiyacınız olmadığını varsayıyorum?”

“Hayır,” dedi Profesör.

Atomdan daha küçük bir şey keşfetmiş gibi, “Ben de öyle düşünmüştüm, o yüzden sizin için onların üstünü çizdim,” dedi kız. Ve bana göre, kesinlikle bir şey keşfetmişti.

Profesör Cookman listeyi incelerken Cheryl bize döndü. “Listede hiç Owen ismi yok. Hatta listede Michaels bile yok.”

“Eh, sürpriz olmadı,” dedi Profesör.

Ardından gözlerini listeden ayırmadan başını salladı.

“Adını hatırlamadığım için üzgünüm,” dedi. “Bunca zaman başımın üstünde onun eseri çerçeveslendiği için bileceğimi düşünmüşsünüzdür.”

“Sizi anlıyorum, çok uzun zaman önceydi,” dedim.

“Olsun. Bu kadarını hatırlayabilseydim çok daha yardımcı olurdu, ama bu isimler benim için hiçbir şey ifade etmiyor.”

Profesör Cookman listeyi uzattı. Fikrini değiştirmeden önce listeyi minnetle ve hızlıca ondan aldım.

“Yetmiş üç isim bir milyardan çok daha iyidir. En azından bize bir başlangıç noktası veriyor.”

“Orada olduğunu varsayarsak,” dedi Profesör Cookman.

“Evet, öyle varsayıyorum.”

Çıktıya baktım, yetmiş üç isim bana bakıyordu, elli tane-
si erkekti. Bailey de omzumun üzerinden bakıyordu. Onları
mümkün olduğunca çabuk incelemenin bir yolunu bulmamız
lazımdı. Ama nihayet temel alabileceğimiz bir yer olduğu için
her zamankinden daha umutluydum. Owen’ın da aralarında
bulunduğu bir isim listesi vardı elimizde. Bundan emindim.

“Buna ne kadar minnettar olduğumuzu bilemezsiniz,” de-
dim. “Teşekkür ederiz.”

“Lafı bile olmaz,” dedi. “Umarım yardımcı olur.”

Gitmek için ayağa kalktık, Cookman da ayağa kalktı. Günü-
ne devam etmek için pek de istekli değildi. Artık bu işe girdiğine
göre daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Owen’ın eskiden kim
olduğunu, bunun onu şu anda bulunduğu yere nasıl getirdiğini
bilmek istiyor gibi görünüyordu.

Cookman bizi durdurduğunda ofis kapısına doğru yürüme-
ye başlamıştık.

“Söylemek istediğim bir şey var. Şu anda ona neler olduğun-
dan emin değilim ama size şunu söyleyebilirim ki o zamanlar iyi
bir çocuktü. Ve zekiydi. Her şey hafızamda birbirine karışma-
ya başlıyor ama o ilk yıllardan bazılarını hatırlıyorum. Belki de
başlangıçta daha çok çabaladığımız içindir. Ama hatırlıyorum.
Onun gerçekten iyi bir çocuk olduğunu hatırlıyorum.”

Ona doğru döndüm, Owen hakkında bir şeyler duyduğum
için minnettardım, bildiğim Owen’a benzeyen bir şeyler.

Gülümsedi, omuz silkti. “Vizenin kötü geçmesi tamamen
onun suçu değildi. Sadece sınıftaki kızlardan birine fazla odak-
lanmıştı. Sadece o değildi elbette odaklanan. Çoğunlukla erkek-
lerin olduğu bir sınıfta kız göze çarpıyordu.”

İşte o anda kalbim durdu. Bailey de Cookman'a doğru döndü. Neredeyse onu hissedebiliyordum, nefes almayı unutmuşum.

Owen'ın Olivia hakkında bize defalarca söylediği birkaç şeyden biri, Bailey'nin annesi hakkında tutunmak zorunda kaldığı birkaç şeyden biri, babasının üniversitede ona âşık olduğuydu. Son sınıf öğrencisi olduklarını ve Olivia'nın yan dairede yaşadığını söylemişti. Bu da mı yalandı? Gerçek geçmişe dair herhangi bir iz bırakmamak için en küçük ayrıntıyı bile değiştirmiş miydi?

"Kız arkadaşı gibi bir şey miydi?" diye sordu Bailey.

"Bunu bilemem. Kızı hatırlamamın tek nedeni, sınavının kötü gitmesinin nedeninin o kız olduğunu söylemesiydi. Âşık olduğundan bahsetmişti. Bunu uzun bir mektupla dile getirmişti ve ben de ona, çalışmalarında bir gelişme olmazsa bu mektubu berbat sınavının hemen yanına asacağımı söylemiştim."

"Ama bu çok aşağılayıcı," dedi Bailey.

"Görünüşe göre etkili de olmuş," dedi Profesör.

Listeye baktım, kadınların isimlerini taradım. Toplam on üç kadın vardı. Listede Olivia diye birini aradım ama göremedim. Gerçi bulmam gereken bir Olivia olmayabilirdi de.

"Çok şey istediğimi biliyorum ama adını hatırlamıyorsunuz, değil mi? Kızın adını?" diye sordum.

"Kocanızdan daha iyi bir öğrenci olduğunu hatırlıyorum," dedi.

"Herkes öyle değil miydi?" diye sordu.

Profesör Cookman başını salladı. "Evet, o da var tabii," dedi.

On Dört Ay Önce

“Nasıl bir duyguymuş bakalım? Evli bir kadın olmak?” diye sordu Owen.

“Evli bir erkek olmak nasıl bir duygu?” diye sordum ben de.

Castro’daki samimi bir restoran olan Frances’te, küçük düğün yemeğimizin gerçekleştiği çiftlik masasında oturuyorduk. Gün, belediye binasında nikahımızla başlamıştı. Ben kısa, beyaz bir elbise giymiştim, Owen da kravat takmış ve yeni Converse spor ayakkabılarını giymişti. Ve günü baş başa kapatıyorduk, vakit gece yarısına doğru ilerliyordu. Şampanyayı bitirmiştik, ayakkabılarımızı çıkarmıştık, bir avuç misafirimiz artık gitmişti.

O akşam Jules gelmişti ve bir de Owen’ın birkaç arkadaşı, Carl ile Patty. Ve Bailey. Tabii ki Bailey. Bana karşı nadir görülen bir cömertlik göstererek nikaha zamanında gelmiş ve biz pastayı kesene kadar restoranda kalmıştı. Hatta geceyi arkadaşı Rory’de geçirmek için ayrılmadan önce bana gülümsemişti. Bunun o gün için en azından biraz mutlu olduğu anlamına geldiğini umuyordum. Ama aslında muhtemelen Owen’ın şampanya içmesine izin verdiği için biraz mutlu olduğu anlamına geldiğini biliyordum.

Her iki durumda da kazanan ben olmuştum.

“Evli bir adam olmak harika bir duygu,” dedi Owen. “Gerçi bu gece eve nasıl gideceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok.”

Güldüm. “Çok da kötü bir sorun değilmiş.”

“Hayır,” dedi. “Diğer sorunların olduğu yerde değil.”

Şampanya şişesine uzandı, kendi bardağını doldurdu ve sonra benimkini de. Sonra sandalyesini kenara çekip benimkinin arkasına oturdu. Ona yaslandım ve nefes aldım.

“Seni yemeğe arabayla götürmeme bile izin vermediğin ikinci randevumuzdan bu yana çok yol kat ettik,” dedi.

“O kadarını bilemem,” dedim. “O zaman bile senin için deli oluyordum.”

“Bunu tuhaf bir şekilde gösteriyordun. O gecedan sonra seni bir daha görebileceğimden bile emin değildim.”

“Şey, çok fazla soru sormuştun.”

“Senin hakkında öğrenecek çok şeyim vardı.”

“Tek bir gecede mi?”

Omuz silkti. “Geçmişte kalmış adamlar hakkında bir şeyler öğrenmem gerektiğini hissettim,” dedi. “Onlar gibi olmamak için en iyi şansımın bu olduğunu düşündüm.”

Uzandım ve önce avucumun dışıyla, sonra içiyle yanağına dokundum.

“Sen tam tersi oldun,” dedim.

“Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en iyi şey olabilir,” dedi.

“Bu doğru,” dedim.

Ve doğrudu da. Owen tam tersiydi. İlk günden beri, atölyedeki o ilk buluşmadan beri diğerlerinin zıttı gibi hissettiriyordu ama artık bu sadece bir duygudan daha fazlasıydı. Diğerlerinin zıttı olduğunu kanıtlamıştı. Bu sadece onunla birlikte olmanın kolay olması (gerçi öyleydi) ya da daha önce hiçbir ilişkimde hissetmediğim şekilde onunla birlikte daha da derinleştiğimi hissetmem değildi. Birbirimizi ya biriyle yaşadığınız ya

da asla tam olarak bulamadığınız o zor yolla anlamamız bile değildi: Bir bakışın bize diğer kişinin neye ihtiyacı olduğunu söyleyebileceği o yaygın durum. *Partiden ayrılma zamanı; benimle iletişim kurma zamanı; nefes almam için bana biraz alan tanıma zamanı.*

Bunların hepsinden biraz vardı ve aynı zamanda hepsinden çok daha büyük bir şeydi de hissediyordum. Hayatınız boyunca beklediğiniz şeyi birinde bulduğunuzda bunu nasıl açıklardınız? Kader mi derdiniz? Buna kader demek tembellik olurdu. Bu daha çok evinizin yolunu bulmak gibi bir şeydi. Ev, gizlice umduğunuz, hayal ettiğiniz ama daha önce hiç gitmediğiniz bir yer.

Ev. Hiç sahip olup olamayacağınızdan emin olmadığınız bir yer.

Onun benim için anlamı buydu. Olduğu kişi buydu.

Owen avucumu dudaklarına götürdü ve öylece tuttu. “Peki... nasıl hissettiğinle ilgili soruma cevap verecek misin?” dedi. “Evli bir kadın olmak nasılmış?”

Omuz silktim. “Henüz emin değilim,” dedim. “Söylemek için çok erken.”

Güldü. “Tamam, peki, sorun değil,” dedi.

Şampanyamdan bir yudum aldım ve güldüm. Elimde değildi. Mutluydum. Sadece... mutluydum.

“Anlaşılan karar vermek için bolca zamanın var,” dedi.

“Hayatımızın geri kalanı gibi mi?”

“Umarım bundan daha uzun sürer.”

Balo Kralıyla Evlenirsen...

Yetmiş üç isim vardı, elli tanesi erkekti.

İçlerinden biri muhtemelen Owen'dı.

Kampüste hızlı adımlarla, Cheryl'in bize okul yıllıklarının en çok bulunduğu yer olduğunu söylediği ana araştırma kütüphanesine doğru yürüyorduk. Eğer Owen'ın UT'de okuduğu yıllara ait yıllıklara ulaşabilirsek, bu listeyi mümkün olduğunca çabuk tamamlamamıza yardım edebilirdi. Yıllıklarda sadece öğrenci isimleri değil, fotoğraflar da yer alacaktı. Okulda matematikten kalmak dışında bir şey yaptıysa, muhtemelen genç Owen'ın bir fotoğrafı da olmalıydı.

Devasa Perry-Castañeda Kütüphanesi'ne girdik. Altı katlı bir kütüphaneydi burası; kitaplar, haritalar, kartlar ve bilgisayar laboratuvarları vardı ve araştırma kütüphanecisinin masasına yöneldik. Bize o kadar eskiye ait okul yıllıklarının basılı kopyalarını almak için arşivden talepte bulunmamız gerektiğini, ancak arşive kütüphane bilgisayarından erişebileceğimizi söyledi.

Çoğunlukla boş olan ikinci kattaki bilgisayar laboratuvarına gittik ve köşedeki iki bilgisayara oturduk. Bir bilgisayarda Owen'ın birinci ve ikinci sınıf yıllıklarını açtım. Bailey de onun üçüncü ve son sınıf yıllıklarını açtı. Ve yan yana, Cookman'ın sınıfındaki öğrencileri teker teker aramaya başladık, listeye alfabetik olarak bakıyorduk. İlk adayımız: Baltimore, Maryland'den

John Abbot'tu. Onu kayak kulübüyle çekilmiş bulanık bir fotoğrafta buldum. Fotoğraftaki Owen'a pek benzemiyordu (kalın gözlükler, gür sakal) ama sadece bu fotoğrafa bakarak onu tamamen elemek zordu. Google'da sadece ismini aradığımızda çok fazla potansiyel isme rastladık, ancak kayakla ilgili çapraz referans yaptığımda John Abbot'ın (Baltimore yerlisi, UT-Austin mezunu) şu anda eşi ve iki çocuğuyla birlikte Aspen'de yaşadığını buldum.

Listedeki diğer birkaç erkek öğrenciyi çok daha kolay elevebildik: biri 1.80 boyunda ve kıvrıkcık kızıl saçlıydı; diğeri 1.80 boyunda ve Paris'te yaşayan profesyonel bir baletti; bir diğeri ise Honolulu, Hawaii'de yaşıyordu ve eyalet senatörlüğü için adaylığını koymuştu.

Telefonum çaldığında E harfine gelmiştik. Arayanın kimliğinde EV yazıyordu. Bir an için arayanın Owen olduğunu hayal ettim. Owen eve dönmüş ve bize her şeyi hallettiğini ve hemen eve gelmemiz gerektiğini söylemek için arıyordu. Böylece mantıklı olmayan kısımları açıklayabilecekti. Nerede olduğunu, ben onu tanımadan önce kim olduğunu. Bu şeyleri neden anlatmadığını.

Ama telefondaki Owen değildi. Jules'tu.

Jules otelin barında ona gönderdiğim, eve gitmesini ve kumbarayı bulmasını istediğim mesaja göre hareket etmişti.

"Bailey'nin odasındayım," dedi telefonu açtığımda.

"Dışarıda kimse var mıydı?" dedim.

"Sanmıyorum. Otoparkta yabancı birini görmedim, rıhtımda da kimse yoktu."

"Oradayken panjurları kapatır mısın?"

"Çoktan kapattım," dedi.

Bailey'ye baktım, yıllıklarla meşgul olduğu için dikkat etmeyeceğini umuyordum. Ama bana baktığını, bu telefon görüşmesinin ne hakkında olduğunu öğrenmek için beklediğini fark ettim. Belki de umutsuzca, bu telefonun onu babasına geri götürecek telefon olmasını umuyordu.

"Ve sen haklıydın," dedi Jules. "Yan tarafında Lady Paul yaşıyor."

Neyin yan tarafında yazdığını söylemedi elbette. Bir kumbara olduğunu (Bailey'nin kumbarası) ve onu almak için bizim eve geldiğini de söylemedi, gerçi bunu yüksek sesle söylese kulağa oldukça zararsız gelebilirdi.

Bunu hayal etmemiştim. Owen'ın vasiyetnamesinin son sayfasının altındaki küçük notta vasiyeti yerine getirecek kişi olarak L. Paul yazıyordu. Bu aynı zamanda Bailey'nin odasındaki mavi kumbaranın yan tarafındaki isimdi; LADY PAUL, fiyongun altında siyah harflerle yazılmıştı. Owen'ın tahliye sırasında aldığı mavi kumbara, onu gecenin bir yarısı otelin barında birlikte bulduğum kumbara. Bunu onun duygusallığına yormuştum. Ama yanılmıştım. Kumbarayı almıştı çünkü güvende tutması gereken bir şeydi.

"Ama küçük bir sorun var," dedi Jules. "Açamıyorum."

"Ne demek açamıyorum?" dedim. "Bir çekiçle parçala git-sin."

"Hayır, anlamıyorsun, kumbaranın içinde bir kasa var," dedi. "Ve bu şey çelikten yapılmış. Kasayı kırabilecek birini bulmam gerekecek. Bir fikrin var mı?"

"Aklıma bir şey gelmiyor," dedim.

"Tamam, ben hallederim," dedi Jules, "haberleri kontrol et-tin mi? Jordan Maverick'i suçlamışlar."

Jordan, The Shop'un COO'su, Avett'in iki numarası ve Owen'in, firmanın ticaret tarafındaki muadiliydi. Yeni boşanmıştı ve bizim evde biraz zaman geçirmişti. Jules'u da akşam yemeğine davet etmiştim, iyi anlaşacaklarını umuyordum. Ancak anlaşamadılar. Jules onun sıkıcı olduğunu düşünmüştü. Bu hayatta sıkıcı olmaktan daha kötü özellikler olabileceğini düşünmüştüm ya da belki de onu olduğu haliyle görememiştim.

"Kayıtlara geçsin," dedi. "Artık bana birilerini ayarlamaya çalışmak yok."

"Anlaşıldı," dedim.

Başka bir an olsa, ona meslektaşı Max hakkında soru sormak için ihtiyacım olan tek teşvik bu olurdu, birilerini ayarlamakla ilgilenmemesinin diğer nedeninin o olup olmadığına dair bir şaka yapmak için. Ama şu anda bu konuşmanın bana tek hatırlattığı şey Max'in içeriden bir kaynak olduğuydu. Owen konusunda bize yardımcı olabilecek bir kaynak.

"Max, Jordan dışında bir şey duydu mu?" diye sordum. "Owen hakkında bir şey duydu mu?"

Bailey başını bana doğru çevirdi.

"Tam olarak değil," dedi Jules. "Ama FBI'daki kaynağı, yazılımın yeni çalışır hale geldiğini söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Ama bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordum. Bu, Owen'in muhtemelen tehlikeyi atlattığını düşündüğü anlamına geliyordu. Muhtemelen oluşturması gereken herhangi bir acil durum planının tekrar rafa kaldırılabilceğini düşünüyordu. Jules, Owen'ı arayıp geldiklerini söylediğinde Owen buna inanmamıştı. Güvende olmaya bu kadar yaklaşmışken yakalanmak üzere olduğuna inanmamıştı.

“Max bana mesaj atıyor,” dedi Jules. “Bir kasa açıcı bulduktan sonra seni arayacağım, tamam mı?”

“Bahse girerim bunlar asla söylemeyeceğini düşündüğün kelimelerdir.”

Güldü. “Kesinlikle.”

Hoşça kal deyip Bailey’ye döndüm. “Arayan Jules’du,” dedim. “Evdeki bir şeye bakması için onu gönderdim.”

Başını salladı. Babası hakkında bir şey öğrenip öğrenmediğimi sormadı. Öğrenseydim ona da söyleyeceğimi biliyordu.

“Bir gelişme var mı?” diye sordum.

“H’deyim,” dedi. “Henüz bir şey bulamadım.”

“Güzel bir ilerleme.”

“Evet. Tabii babam listede varsa.”

Telefonum tekrar çaldı. Jules’un geri aradığını düşündüm, ama numara tanımadığım bir numaraydı, 512 alan kodlu bir numara. Teksas.

“Kim o?” dedi Bailey.

Bilmediğimi göstermek için başımı salladım. Sonra telefonu açtım. Hattın diğer ucundaki kadın benimle konuşmaya başlamıştı bile. Belli ki duyduğumu düşündüğü bir cümlenin ortasındaydı.

“Hazırlık maçları,” dedi. “Onları da hesaba katmalıydık. Hazırlık maçları.”

“Kimsiniz?”

“Ben Elenor McGovern,” dedi. “Episkopal kilisesinden. Sanırım üvey kızınızın katıldığı düğün hakkında size bir cevap bulmuş olabilirim. Uzun süredir cemaatimizde olan Sophie’nin UT-Austin’de futbol oynayan bir oğlu var. Hiçbir maçı kaçırmaz. Kendisi az önce buradaydı, yeni üye kahvaltısına yardım ediyordu ve gözümünden kaçan bir şey olup olmadığını sorabileceğim

kişinin o olabileceği aklıma geldi. Yaz boyunca Longhorns'un bir dizi takım içi hazırlık maçı yaptığını söyledi."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Ve bunlar stadyumda mı yapılıyor?" diye sordum. "Tıpkı normal sezon maçları gibi mi?"

"Evet, tıpkı normal sezon maçları gibi. Genellikle oldukça kalabalık olur. İnsanlar sanki gerçek bir maçmış gibi giderler," dedi. "Ben pek futbol hayranı değilim, bu yüzden ilk başta aklıma gelmedi."

"Ona sormak aklınıza gelmiş ama, bu harika bir şey," dedim.

"Şey, belki de. Ama şimdi söyleyeceğim kısım kesinlikle harika. Sizin için, açık olduğumuz süre boyunca yapılan hazırlık maçlarının tarihlerini çapraz kontrol ettim. Bir düğünümüz 2008 sezonunun son antrenmanına denk geliyor. Üvey kızınızın da katılmış olabileceği bir düğün. Kalemınız var mı? Bunu yazmalısınız."

Elenor kendisiyle gurur duyuyordu ve duymalıydı da. Owen'la ilgili bir bağlantı bulmuş olabilirdi; Owen'ın mezuniyetinden bu kadar uzun süre sonra o hafta sonu Austin'de ne yaptığıyla ilgili. Ve Bailey'nin neden onunla birlikte olduğuyla ilgili.

"Yazıyorum," dedim.

"Reyes ve Smith'in düğünüydü," dedi. "Düğünle ilgili tüm bilgiler burada. Tören öğlen gerçekleşmiş. Resepsiyon da başka bir yerde yapılmış. Nerede olduğu belirtilmemiş."

"Elenor, bu inanılmaz. Bunun için size nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum."

"Rica ederim, bir şey değil."

Cookman'ın sınıf listesinin çıktısını almak için Bailey'ye uzandım. İşte oradaydı. Reyes yoktu. Ama bir Smith vardı.

Katherine. Katherine Smith. Adını gösterdim ve Bailey hızlıca yazmaya başladı, yıllık dizinini arıyordu. KATHERINE

SMITH ismi geldi. SMITH, KATHERINE. İsmiyle ilgili on tane sayfa numarası vardı.

Belki de arkadaşlardı ya da Profesör Cookman'ın bahsettiği, Owen'ın kız arkadaşıydı. Owen da Katherine'in düğünü için şehre gelmişti. Eski arkadaşının düğününü kutlamak için ailesini de getirmişti. Belki onu bulabilirsem, Owen'ın eskiden kim olduğuna ışık tutabilirdi.

“İlk adı Katherine miydi Elenor?”

“Hayır, Katherine değil. Bir bakayım. Gelinin ilk adı Andrea,” dedi Elenor. “Ve... evet, işte burada. Andrea Reyes ve Charlie Smith.”

Bu kişi Katherine olmadığı için moralim bozuldu ama belki de Charlie'yle bir şekilde akraba olabileceğini düşündüm. Bu kesinlikle hâlâ güçlü bir bağlantı olabilirdi. Ama ben bunu Bailey'ye tekrarlayamadan, Bailey münazara topluluğunun ve Başkan Katherine “Kate” Smith'in yer aldığı sayfayı açtı.

Ve fotoğraf ortaya çıktı.

Tüm münazara ekibinin grup fotoğrafı. Geleneksel bir bardan çok kokteyl salonuna benzeyen küçük, eski tip bir barda taburelerde oturuyorlardı: ahşap kirişler, uzun bir tuğla duvar, hediye gibi dizilmiş burbon şişeleri. Barın üstündeki fenerler şişeleri ve üstlerindeki koyu renkli şarap şişelerini aydınlatıyordu.

Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: MÜNAZARA TAKIMI BAŞKANI KATHERINE SMITH, TAKIM ARKADAŞLARIYLA BİRLİKTE AİLESİNİN BARİ OLAN THE NEVER DRY'DA EYALET ŞAMPİYONLUĞUNU KUTLUYOR. FOTOĞRAFTAKİ KİŞİLER SOLDAN SAĞA. . .

“Yok artık!” dedi Bailey. “O bar olabilir. Düğünün olduğu yer.”

“Nasıl yani?”

“Hiçbir şey söylemedim ama dün gece Magnolia Cafe'deyken ve sen bana tüm o soruları sorarken düğünde bir barda olduğumuzu hatırladım,” dedi. “Ya da daha doğrusu küçük bir restoran gibi bir şey. Ama sonra saatin geç olduğunu ve sadece küçücük bir şey için çırpındığımı fark ettim ve boş verdim. Sözü nü bile etmedim. Ama fotoğraftaki bu yer, bu Never Dry, tam o bara benziyor.”

Telefonun ahizesini elimle kapattım ve neredeyse inanmaz bir halde hararetle işaret eden Bailey'ye baktım. Köşedeki plak çaları işaret ediyordu, tuhaf bir kanıt gibi.

“Şaka yapmıyorum,” dedi. “Bu gerçekten o bar. Tanıdım.”

“Buna benzeyen milyonlarca bar var.”

“Biliyorum. Ama Austin hakkında hatırladığım iki şey var,” dedi. “Ve o bar da onlardan biri.”

İşte o zaman Bailey fotoğrafı büyüttü. Münazara ekibinin yüzleri daha az bulanıklaştı ve Katherine'in yüzü belirginleşti. Görmesi kolaydı.

İkimiz de sustuk. Barın artık bir önemi yoktu. Owen'ın bile önemi yoktu.

Önemli olan tek şey karşımızdaki yüzdü.

Bailey'nin annesi olarak tanıdığım kadınla eşleşen bir fotoğraf değildi bu. Daha da doğrusu, Bailey'nin annesi olduğunu bildiği kadın. Olivia. Kızıl saçlı ve çilli Olivia. Biraz bana benzeyen Olivia.

Ama bize bakan kadın, Katherine “Kate” Smith, Bailey'ye benziyordu. Tıpkı Bailey gibiydi. Aynı siyah saçlara, aynı dolgun yanaklara sahipti. Ve en önemlisi, bakışları da Bailey'ninkiler gibi sertti. Tatlı olmaktan çok yargılayıcı gözler.

Bize bakan bu kadın, Bailey olabilirdi.

Bailey sanki bakması çok zormuş gibi ekranı aniden kapattı. Fotoğraftaki Kate'in yüzü onunkiyle eşleşiyordu. Bana baktı, bir sonraki adımda ne yapacağımı merak ediyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sen tanıyor musun?"

"Hayır, tanımıyorum," dedi. "Hayır!"

"Alo?" dedi Elenor. "Hâlâ orada mısınız?"

Elimi hoparlörün üzerinde tutuyordum ama Bailey onu telefondan duyabiliyordu. Yüksek sesle sorduğu soruları duyabiliyordu. Bu, onu olduğundan daha da gergin hale getirmişti. Omuzları tutulmuş, elleri saçlarına uzanıp kulaklarının arkasından sıkıca toplamıştı.

Bunu yaptığım için hiç gurur duymuyorum, ama telefonu Elenor'un yüzüne kapattım.

Sonra Bailey'ye döndüm.

"Hemen oraya gitmeliyiz," dedi Bailey. "Şu bara gitmem lazım... şu Never Dry'a..."

Çoktan ayağa kalkmıştı. Eşyalarını toplamaya başlamıştı bile.

"Bailey," dedim. "Üzgün olduğunu biliyorum, gerçekten. Ben de üzgünüm."

Henüz dile getirmemiştik, Katherine Smith'in kim olabileceğine dair tahminlerimizi açıkça tartışmaktan kaçınıyorduk, Bailey'nin hem korktuğu hem de olmasını umduğu kişi.

"Bunu bir saniye konuşalım," dedim. "Bence bu işin iç yüzünü öğrenmek için en iyi şansımız sınıf listesini incelemeye devam etmek. Babanın eskiden kim olduğuna dair bir yanıt almamıza çok yakınız, en fazla kırk altı kişi."

"Belki yakınız. Belki de değiliz."

"Bailey..." dedim.

Başını salladı. Yerine oturmadı.

“Bunu başka bir şekilde söyleyeyim,” dedi. “Ben şimdi bara gidiyorum. Benimle gelebilir ya da yalnız gitmeme izin verebilirsin.”

Orada durup bekledi. Hışıyla çıkıp gitmedi. Ne yapacağını görmek için bekledi. Sanki ortada bir seçenek varmış gibi.

“Elbette seninle geliyorum,” dedim.

Sonra ayağa kalktım. Ve birlikte kapıya doğru yürüdük.

Never Dry

Never Dry'a giderken takside Bailey alt dudağını ısırıp duruyordu; sanki aniden edindiği gergin bir alışkanlık gibi, gözleri bir o yana bir bu yana kayıyordu, telaşlıydı ve dehşet içindeydi.

Bana yüksek sesle sormadığı soruları duyuyor ve onu zorlamak istemiyordum. Ayrıca orada öylece oturup acı çekmesini izleyemezdim, bu yüzden telefonumda saplantılı bir şekilde Katherine "Kate" Smith'i ve Charlie Smith'i araştırdım. Ona söyleyebileceğim herhangi bir şey, onu yatıştırmak için önerebileceğim herhangi bir yeni bilgi bulmak için...

Ama çok fazla şey buldum. Smith, detaylı aramalarımda bile (UT-Austin, Austin yerlisi, münazara şampiyonu) çok yaygın bir soyadıydı. Kütüphanede karşılaştığımız Katherine'e ait yüzlerce fotoğraf ve resim vardı.

İşte o zaman aklıma bir fikir geldi. Andrea Reyes'i Charlie Smith ile birlikte aramaya dâhil ettim ve sonunda bize yardımcı olabilecek bir şeye ulaştım.

Doğru Charlie Smith'in Facebook profili karşıma çıktı. Austin'deki Teksas Üniversitesi'nden 2002 yılında sanat tarihi alanında lisans derecesiyle mezun olmuş, ardından Mimarlık Fakültesi'nde iki dönem okumuş ve Austin şehir merkezindeki bir peyzaj mimarlığı firmasında staj yapmıştı.

Ondan sonra iş geçmişi yoktu.

2009'dan beri durum güncellemesi ya da fotoğraf yoktu.

Ama eşinin Andrea Reyes olduğu yazıyordu.

"İşte burası," dedi Bailey.

Pencereden mavi bir kapıyı işaret ediyordu, etrafında sarmaşıklar vardı. İnsan burayı gözden kaçırabilirdi bile. Küçük bir altın plaketi üzerine yazılmış NEVER DRY yazısı. Batı Altıncı Cadde'nin köşesinde sessizce duruyordu, bir tarafında bir kahve dükkânı, diğer tarafında bir ara sokak vardı.

Taksiden indik ve şoföre ödeme yapmak için döndüğümde otelimizin Lady Bird Gölü'nün karşısında görüldüğünü gördüm. Garip bir çekim hissediyordum, bu işi iptal edip oraya geri dönmek istiyordum.

Sonra Bailey mavi kapıyı açmaya gitti.

Ve bunu yaparken, daha önce hiç olmamış bir şey oldu. Buna annelik içgüdüğü diyebilirdim. Tuttuğumu fark etmeden Bailey'nin kolunu tuttum.

"Bu da ne?" dedi.

"Sen burada bekle."

"Ne?" dedi. "Hayatta olmaz."

Hızlıca düşünmeye başladım, gerçeği söylemek mümkün gelmiyordu. *Ya içeri girip kadını görürsek? Şu Katherine Smith'i. Ya baban seni ondan aldıysa? Ya o da seni benden almaya çalışırsa?* Bu mümkünmüş gibi geliyordu, öyle ki aklıma gelen ilk şey buydu.

"Orada olmanı istemiyorum," dedim. "Ayrıca sen orada olmazsan sorularıma cevap verme ihtimalleri daha yüksek olur."

"Bu yeterince iyi bir sebep değil Hannah," dedi.

"Peki, şu nasıl?" dedim. "Buranın kimin barı olduğunu bilmiyoruz. Bu insanların kim olduğunu ya da tehlikeli olup olmadıklarını bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, babanın seni buradan

götürmüş olabileceği ve onu tanıdığımıza göre bunu yaptıysa seni bir şeylerden korumaya çalışıyor olabilir. Seni korumaya çalıştığı biri olabilir. Ben bunu öğrenene kadar oraya giremezsin.”

Sessiz kaldı. Bana mutsuzca bakıyordu ama sessizdi.

Yandaki kahve dükkânına doğru ilerledim. Öğleden sonraki yoğunluktan sonra sessiz, neredeyse boş görünüyordu.

“Git içeride otur ve kendine bir dilim turta al, tamam mı?”

“Gerçekten turta yemeyi daha az istediğim bir zaman olmaz,” dedi.

“Sonra bir fincan kahve al ve Profesör Cookman’ın listesi üzerinde çalışmaya devam et. Bak bakalım başka birini bulabilecek misin? Daha önümüzde uzun bir yol var.”

“Bu plan hoşuma gitmedi.”

Çantamdan listeyi çıkardım. Ona uzattım. “İçerinin güvenli olduğunu anladığımda gelip seni alacağım.”

“Ne güvenliği? Ne olduğunu neden söylemiyorsun?” diye sordu. “Neden içeride kim olduğunu düşündüğünü söylemiyorsun?”

“Muhtemelen senin söylemeye hazır olmamanla aynı sebepten Bailey.”

Bu onu etkilemişti. Başıyla bana katıldığını belli etti.

Sonra listeyi elimden aldı ve kafeye doğru döndü. “Çok uzun sürmesin, tamam mı?”

Sonra kafenin kapısını açtı, içeri girerken mor saçları uçtu.

Rahat bir nefes aldım. Ve Never Dry’ın mavi kapısını açtım. Dolambaçlı bir merdivenden yukarı çıkıp mum ışığıyla aydınlatılmış bir koridora ve yine kilitli olmayan ikinci bir mavi kapıya ulaştım.

Mavi kapıyı açtım ve küçük bir kokteyl salonuna girdim. Boş bir kokteyl salonu. Akçaağaç kirisler, koyu maun bir bar

ve küçük bar masalarını çevreleyen kadifemsi sevimli koltuklar vardı. Bir üniversite kasabasının barı gibi hissettirmiyordu burası. Gizli bir kapı, samimi bir oda. Daha çok gizli bir bar hissi veriyordu. Korunaklı, cezbedici, özel.

Barın arkasında kimse yoktu. Birilerinin orada olduğunu gösteren tek şey kokteyl masalarındaki yanan mumlar ve eski bir pikapta çalan Billie Holiday'di.

Bara doğru yürüdüm, arkasındaki raflara baktım. Koyu renk likörlerle, içkilerle dolu rafların bir tanesi kalın, gümüş çerçeveli fotoğraflara ve birkaç çerçeveli gazete kupürüne ayrılmıştı. Kate Smith birkaç fotoğrafta görünüyordu, genellikle aynı uzun boylu, siyah saçlı adamla. Owen değildi. Bambaşka biriydi. Siyah saçlı adamın tek başına çekilmiş birkaç fotoğrafı da vardı. Barın üzerine eğilip gazete kupürlerinden birinde ne yazdığını anlamaya çalıştım. Kate'in bir elbise, uzun boylu adamın da smokin giymiş bir fotoğrafını gösteriyordu. Yaşlı bir çift de adamın yanındaydı. Fotoğrafın altındaki isimleri okumaya başladım. Meredith Smith, Kate Smith. Charlie Smith...

Sonra ayak sesleri duydum. "Hey, merhaba."

Charlie Smith'i görmek için arkamı döndüm. Fotoğraflardaki uzun boylu adam. Şık bir gömlek giymişti ve elinde bir kasa şampanya tutuyordu. Süslü çerçeveli fotoğraflardan daha yaşlı görünüyordu. Artık daha az uzundu. Koyu renk saçları ağarmış, cildi kırışmıştı ama bu kesinlikle oydu. Bailey'nin nesi oluyorsa. Ve Bailey de Kate'in nesi oluyorsa.

"Henüz açık değiliz," dedi. "Genelde saat altıya gelmeden servis yapmaya başlarız."

Geldiğim yönü işaret ettim. "Çok özür dilerim, kapı kilitli değildi," dedim. "Öylece içeri girmek istememiştim."

“Sorun değil, barda oturabilir ve kokteyl menüsüne göz atabilirsin,” dedi. “Sadece halletmem gereken birkaç şey daha var.”

“Tabii ki,” dedim.

Şampanyayı barın üzerine koydu ve nazik bir şekilde gülümsemi. Ben de kendimi gülümsemeye zorladım. Bailey’yle aynı ten rengine sahip olan bu yabancıнын yanında olmak kolay değildi. Ve gülümsemesini bana doğru yönelttiğinde Bailey’nin gülümsemesini mükemmel bir şekilde yansıttığını gördüm; onunki gibi yukarı kıvrılan dudaklar ve tıpkı onunki gibi dikkat çekici bir gamze.

O barın arkasına geçip şampanya paketlerini açmaya başlarken ben de bir tabureye oturdum.

“Sana küçük bir soru sorabilir miyim? Austin’de yeniyim ve sanırım biraz yolumu şaşırdım. Kampüsü arıyorum. Buradan yürüyebilir miyim?”

“Tabii, eğer kırk beş dakikan varsa. Acelen varsa bir Uber’e atlamak daha kolay olur,” dedi. “Tam olarak nereye gidiyorsun?”

Biyografisini, onun hakkında az önce öğrendiklerimi düşündüm. “Mimarlık Fakültesi,” dedim.

“Gerçekten mi?” dedi.

İyi bir oyuncu değildim, bu yüzden bu yalanı söylerken rahat görünmeye çalışmak biraz zordu. Yine de işe yaramıştı. Birden ilgisini çekmiştim, tam da umduğum gibi. Charlie Smith: Otuzlu yaşlarının sonunda, mesleğini yapmasa da mimar, Andrea Reyes’le evli. Andrea’yla, Bailey ve Owen’ın katıldığı bir düğünde evlenmişlerdi.

“Bir zamanlar Mimarlık Fakültesi’nde birkaç ders almıştım,” dedi.

“Dünya küçük,” dedim. Kalbimin hızlanmasını durdurmak ve kendimi toparlamak için etrafıma bakındım. “Burayı sen mi tasarladın? Muhteşem bir yer.”

“O kadar değil. Burayı devraldığımda ufak bir tadilat yaptım sadece. Ama temelde çoğu şey aynı.”

Şampanyaları yerleştirmeyi bitirdi ve barın karşısına geçti.

“Mimar mısın?” diye sordu.

“Peyzaj mimarıyım. Ve bir öğretmenlik pozisyonu için uğraşıyorum,” dedim. “Profesörlerden biri doğum iznindeyken geçici bir pozisyon sadece. Ama bazı öğretim üyeleriyle akşam yemeği yememi istiyorlar, bu yüzden umutluyum.”

“Biraz sıvı cesarete ne dersin?” diye sordu. “Ne içmek istersin?”

“Şefin seçimi,” dedim.

“Ah, bu çok tehlikeli,” dedi. “Özellikle de zamanım varken.”

Charlie dönüp seçeneklerini inceledi, bir şişe küçük burbona uzandı. Bir martini bardağını buz, acı ve şekerle hazırlamasını izledim. Sonra yoğun burbonu yavaşça bardağa döktü. Bir dilim portakal kabuğuyla kokteyli tamamladı.

İçkiyi bana doğru uzattı. “Şefin özel kokteyli” dedi. “Eski moda bir burbon.”

“İçilemeyecek kadar güzel görünüyor,” dedim.

“Büyükbabam eskiden acı içkileri kendisi yapardı. Şimdi çoğu zaman ben yapıyorum. İşimi biraz aksatıyorum ama çok fark yaratıyor.”

İçkimden bir yudum aldım, pürüzsüz, buz gibi ve sertti. Zihnimi ve duyularımı hızla harekete geçirmişti.

“Demek burası ailenin barı?”

“Evet, asıl sahibi büyükbabamdı,” dedi. “Arkadaşlarıyla kâğıt oynamak için bir yer istemiş.”

Köşedeki, üzerinde REZERVE tabelası olan kadife locayı işaret etti. Üzerinde birkaç siyah beyaz fotoğraf vardı; aralarında o kabinde oturan bir grup erkeğin harika bir fotoğrafı da görünüyordu.

“Ben ondan devralmadan önce elli yılını bu barda geçirdi.”

“Vay canına,” dedim. “Bu inanılmaz bir şey. Peki ya baban?”

“Ne olmuş ona?” dedi.

Babasından söz edildiğinde ne kadar rahatsız görüldüğünü fark ettim.

“Ben sadece neden bir nesil atladığını merak etmiştim...” dedim. “O burayla ilgilenmiyor muydu?”

Yüz ifadesi rahatladı, sorum onun için yeterince zararsız görünüyordu.

“Hayır, pek ona göre değildi. Burası annemin babasınındı ve annem de kesinlikle ilgilenmiyordu.” Omuz silkti. “Ama ben bu işi istedim. Karım, daha doğrusu eski karım, ikizlerimize hamile olduğunu yeni öğrenmişti, bu yüzden öğrencilik günlerimin sona ermesi gerekiyordu.”

Çocukları olduğu gerçeğine tepki vermemeye çalışarak kendimi gülmeye zorladım. Çoğul konuşmuştu. Bu konuyu nasıl açacağımı, konuşmayı karısına ve düğüne nasıl bağlayacağımı bulmaya çalışıyordum. Gitmesini istediğim yere. Kate’e.

“Belki de bu yüzden tanıdık geliyorsun,” dedim. “Kulağa çılgınca gelecek ama sanırım uzun zaman önce tanışmıştık.”

Başını eğip gülümsedi. “Öyle mi?”

“Hayır, yani... Sanırım üniversitedeyken burada, bu bardaydım.”

“Yani tanıdık gelen şey Never Dry mı?”

“Sanırım bu daha doğru, evet.” dedim. “Acı sos yarışması için bir arkadaşımınla şehirdeydim. Yerel bir gazete için fotoğraf çekiyordu.”

Elimden geldiğince dürüst olmamın iyi bir şey olduğunu düşündüm.

“Ve o hafta sonu buraya geldiğimize oldukça eminim. Burası Austin'deki diğer barlara pek benzemiyor.”

“Kesinlikle mümkün... Festival buradan çok uzakta yapılmıyor.” Dönüp raftan bir şişe Shonky Sauce Co. Mor Acı Sos şişesini indirdi. “Bu 2019'un kazananlarından biriydi. Oldukça ateşli bir Bloody Mary yapmak için kullanıyorum...”

“Bu çok hoş bir vaat gibi görünüyor,” dedim.

“Herkesin kaldırabileceği bir şey değil ama, orası kesin,” dedi.

Güldü ve ben de yapmak üzere olduğum şey için kendimi hazırladım.

“Eğer burayı doğru hatırlıyorsam, o gece burada çalışan barmen çok tatlıydı bir kadındı. Bize yemek yiyebileceğimiz yerler için bir sürü ipucu vermişti. Onu hatırlıyorum. Uzun siyah saçları vardı. Aslında sana çok benziyordu.”

“Çok iyi bir hafızan varmış,” dedi.

“Şunlara bakıp biraz yardım alabilirim.”

Gümüş çerçeveli fotoğrafların olduğu rafı gösterdim. Kate'in bana baktığı bir fotoğrafı işaret ettim.

“Belki de oydu,” dedim.

Gözlerimi Kate'in fotoğrafına doğru takip etti ve başını salladı. “Hayır, mümkün değil,” dedi.

Barı silmeye başladı, bir hayli gerilmişti. Bu noktada, normalde meselenin peşini bırakırdım ama Kate Smith'in kimliğini ortaya çıkarmak için onun yardımına ihtiyacım olduğundan bunu göze alamadım.

“Tuhaf. O olduğuna yemin edebilirim. Akraba mısınız?” dedim.

Bana baktı, gözlerindeki ifade kaçınmaktan kızgınlığa dönüştü. “Çok soru soruyorsun,” dedi.

“Biliyorum. Özür dilerim. Buna cevap vermek zorunda değilsin,” dedim. “Bu kötü bir alışkanlık.”

“Çok fazla soru sormak mı?”

“İnsanların cevap vermek istediğini düşünmek.”

Yüzü yumuşadı. “Hayır, sorun değil,” dedi. “O benim kız kardeşim. Ve artık bizimle olmadığı için biraz hassasım.”

Kız kardeşi. Onun kız kardeşi olduğunu söylemişti. Ve artık onlarla birlikte olmadığını... Bu bilgi içimde bir şeyleri parçaladı. Eğer bu Bailey’nin annesiye, annesini kaybetmiş demek oluyordu. Bailey tüm hayatını annesini kaybettiğini düşünerek yaşamıştı, ama bu şimdi yeniden, bir kez daha gerçekleşecekti. Daha onu bulur bulmaz kaybedecekti. Bu yüzden bir sonraki söyleyeceğim şey doğruydı.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedim. “Gerçekten çok üzgünüm.”

“Evet...” dedi. “Ben de.”

Kate konusunda onu daha fazla zorlamak istemiyordum, şimdi olmazdı. Buradan ayrıldığımda ölüm belgelerini kontrol edebilirdim. Daha fazlasını öğrenmek için başka birine danışabilirdim.

Ayağa kalkmaya başladım ama Charlie belirli bir fotoğraf bulana kadar rafı taradı. Charlie’nin siyah saçlı bir kadın ve iki küçük çocukla çekilmiş bir fotoğrafıydı bu, çocukların ikisi de Texas Rangers forması giymişti.

“Belki de karım Andrea’ydı,” dedi. “Tanıştığın kişi yani. Yıllarca burada çalıştı. Ben okuldayken, o benden daha fazla mesai yapardı.”

Bana resim çerçevesini uzattı. Fotoğrafa yakından baktım. Bana bakan bu güzel aileye, şimdi eski olan karısına, kameraya hoş bir gülümseme ile parıldayan karısına göz attım.

“Muhtemelen oydu,” dedim. “Garip, değil mi? Otelimin oda anahtarını nereye koyduğumu bilmiyorum ama onun yüzünü hatırlıyorum sanırım.”

Fotoğrafta elimde tutuyordum.

“Oğullarınız çok sevimli.”

“Teşekkür ederim. Harika çocuklar. Ama burada yeni fotoğraflara ihtiyacım var. Bu fotoğrafta beş yaşındalardı,” dedi. “Ve şimdi on bir oldular, ki size hemen söyleyecekleri gibi, bu aslında oy verme yaşı.”

On bir. Bu beni durdurdu. On bir, Andrea ile evlendikleri zamana neredeyse tam olarak uyuyordu. Andrea düğünden kısa bir süre önce ya da sonra hamile kalmıştı.

“Boşandığımızdan beri benimle biraz kafa buluyorlar. Sırf havalı baba olabilmek için tüm isteklerine boyun eğceğim sanırım. “ Güldü. “Kazanmaları gerekenden daha sık kazanıyorlar.”

“Muhtemelen sorun olmaz,” dedim.

“Evet.” Omuz silkti. “Çocuğun var mı?”

“Henüz yok,” dedim. “Hâlâ doğru adamı arıyorum.”

Bu, tercih ettiğimden daha büyük bir doğruluk payı içeriyordu. Charlie’nin bana doğru gülümsemesi, bir davette bulunup bulunmadığımı düşünüyor olabileceğini ima ediyordu. Cevabına en çok ihtiyacım olan soruyu sormak için doğru anın geldiğini biliyordum.

Soruyu nasıl soracağımı düşünürken duraksadım.

“Gitsem iyi olacak ama işim erken biterse belki geri dönerim.”

“Kesinlikle,” dedi. “Geri gel, kutlama yaparız.”

“Ya da dertleşiriz.”

Gülümsedi. “Evet, öyle de yapabiliriz.”

Sanki gitmek üzereymişim gibi ayağa kalktım, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

“Biliyor musun... aklımda tuhaf bir soru var. Sana sorsam olur mu? Gitmeden önce? Sanırım buralı pek çok insanı tanıyor sundur.”

“Çoğunu,” dedi. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Bir adamı bulmaya çalışıyorum. Kız arkadaşım ve ben onunla çok uzun zaman önce buradayken tanışmıştık. Austin’de yaşıyordu, muhtemelen hâlâ da öyledir. Ve arkadaşım ona çok âşıktı.”

İlgiyle bana baktı. “Peki...”

“Her neyse, kız berbat bir boşanma süreci geçiriyor ve adamı aklından çıkaramıyor. Kulağa saçma geliyor ama şehre döndüğüme göre onu bulmayı deneyebilirim diye düşündüm. Onun için yapabileceğim güzel bir şey olurdu. Bir ilişkileri vardı. Yıllar önceydi, ama ilişkileri kurmak zordur, bu yüzden...”

“Bir isim mi söyleyeceksin?” diye sordu. “İsimleri akılda tutamam pek.”

“Peki bir yüze ne dersin?” dedim.

“İşte o konuda oldukça iyiyimdir,” dedi.

Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım ve Owen’ın fotoğrafına tıkladım. Profesör Cookman’a gösterdiğimiz fotoğraf, Bailey’nin telefonundaki, bana mesaj atmasını istediğim fotoğraf. Bailey’nin yüzü çiçeklerle kaplıydı, Owen gülümsüyordu, mutluydu.

Charlie fotoğrafa baktı.

Ve her şey çok çabuk oldu. Telefonumu yere fırlattı ve tezgâha çarparak kırdı. Barın üzerine çıktı ve yüzüme baktı. Bana dokunmuyordu ama o kadar yakındı ki dokunabilirdi.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi. “Kim-sin sen?”

Başımı salladım, korkmuştum.

“Seni kim gönderdi?” diye üsteledi.

“Hiç kimse.”

Duvara yaslandım ve bana daha da yaklaştı; yüzü yüzüme yakındı, omzu neredeyse omzuma değiyordu.

“Uğraştığın kişi benim ailem,” dedi. “Seni buraya kim gönderdi?”

“Ondan uzak dur!”

Kapının girişine baktığımda Bailey’nin orada durduğunu gördüm. Bir elinde sınıf listesini, diğerinde bir bardak kahve tutuyordu.

Korkmuş görünüyordu. Ama bundan da öte kızgındı, gerekirse adama bir bar taburesi fırlatacak gibiydi.

Charlie hayalet görmüş gibi baktı.

“Siktir,” dedi.

Yavaşça benden uzaklaştı. Derin bir nefes aldım ve sonra bir tane daha, kalp atışlarım yavaşlamaya başladı.

Tuhaf bir durgunluk içindeydik. Ben kendimi duvardan uzaklaştırırken Bailey ve Charlie birbirlerine bakıyorlardı. Aramızda iki metreden fazla mesafe yoktu ama kimse hareket etmiyordu. Ne birbirimize doğru geliyorduk ne de uzaklaşıyorduk. Charlie aniden gözyaşlarına boğuldu.

“Kristin?” dedi.

Ona bir isimle, hatta tanımadığım bir isimle seslendiğini duyunca nefes almayı bıraktım.

“Ben Kristin değilim,” dedi Bailey, başını salladı, sesi titriyordu.

Uzanıp yerden cep telefonumu aldım, ekranı çatlamıştı. Ama hâlâ çalışıyordu. 911’i arayabilirdim. Yardım çağırabilirdim. Geriye, Bailey’ye doğru ilerledim.

Onu koru.

Ben Bailey’nin yanına vardığımda Charlie ellerini teslimiyetle havaya kaldırmıştı, mavi kapı, merdivenler ve onun hemen ötesindeki dış dünya hemen arkamızdaydı.

“Bak, çok üzgünüm. Açıklayabilirim. Oturun,” dedi. “Bir dakikanızı ayırın. İkiniz de bunu yapabilir misiniz? Oturun. İzin verirsiniz konuşmak istiyorum.”

Hepimizin oturabileceği bir masaya doğru işaret etti. Ve sanki bize bir seçenek sunuyormuş gibi bizden uzaklaştı. Ciddi olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Kızgın olmaktan çok kederli görünüyordu.

Ama teni hâlâ parlak kırmızıydı ve az önce gördüğüm öfkeye, korkuya güvenmiyordum. Nereden gelirse gelsin, adamın bu işten ne çıkarı olduğunu öğrenene kadar Bailey’yi onun etrafında tutamazdım. Bailey’e olan ilgisinden şüphelenmiştim.

Bu yüzden Bailey’ye döndüm ve gömleğini sırtından kabaca tutup kapıya doğru çektim.

“Yürü!” dedim. “Şimdi!”

Ve sanki nasıl yapılacağını bildiğimiz bir şeymiş gibi, birlikte merdivenlerden aşağı koştuk, sonra Austin’in sokaklarına çıktık ve Charlie Smith’ten uzaklaştık.

Ne Dilediðinize Dikkat Edin

Congress Caddesi'nde hızla ilerliyorduk.

Köprü'nün diğeri tarafındaki otel odamıza dönmeye çalışıyordum. Eşyalarımızı toplayabileceğimiz ve Austin'den en hızlı çıkış yolunu bulabileceğimiz güvenli bir yere gitmeliydik.

"Orada ne oldu?" diye sordu Bailey. "Sana zarar mı verecekti?"

"Bilmiyorum," dedim. "Sanmıyorum."

Elimi sırtına koymuştum ve ona iş çıkışı kalabalığında yol gösteriyordum; çiftler, üniversiteli gençlerden oluşan gruplar, bir düzine köpekle ilgilenen bir köpek gezdiricisi. Charlie'nin bizi takip etmesini zorlaştırmak umuduyla yanlara doğru ilerledim; tabii eğer bizi takip etmeye çalışıyorsa... Owen'ın bir fotoğrafını görünce patlayacak kadar sinirlenmişti.

"Daha hızlı ol Bailey."

"Elimden geldiğince hızlı gidiyorum," dedi. "Ne yapmamı istiyorsun? Burası çok kalabalık."

Haksız da sayılmazdı. Köprüye yaklaştıkça kalabalık azalacağına, daha fazla insan köprü'nün dar geçidine girmek için birbiriyle yarışlıyordu.

Charlie'nin bizi takip etmediğinden emin olmak için arkama döndüm. İşte o zaman onu gördüm, birkaç blok gerideydi.

Charlie. Hızla ilerliyordu ama henüz bizi fark etmemişti. Sağa sola bakıyordu.

Congress Avenue Köprüsü tam karşımızdaydı. Bailey'yi dirseğinden tuttum ve köprünün yürüyüş yoluna çıktık. Ancak yaya trafiği yavaş ilerliyordu, hatta hiç ilerlemiyordu, tüm geçit insanlarla doluydu. Araya karışmak daha kolay olduğu için bu iyi bir şeydi ama herkes hareket etmeyi bırakmış gibi görünüyordu.

Çoğunlukla köprüdeki herkes hareketsizdi, birçoğu aşağıdaki göle bakıyordu.

"Bu insanlar nasıl hareket edeceklerini unuttular mı acaba?" dedi Bailey.

Hawaii tişörtü giymiş, elinde büyük bir kamera taşıyan bir adam, tahminimce bir turist, geri dönüp bize gülümsedi. Anlaşılan Bailey'nin sorusunun kendisine yöneltildiğini düşünüyordu.

"Yarasaları bekliyoruz," dedi.

"Yarasaları mı?" dedi Bailey.

"Evet. Yarasalar. Her akşam bu zamanlar besleniyorlar."

Tam o sırada "İŞTE GELİYORLAR!" bağırışını duyduk.

Ve parlak bir sel halinde yüzlerce yarasa köprünün altından gökyüzüne doğru uçmaya başladı. Yarasalar neredeyse bir şerit gibi hareket ederken kalabalık alkışlıyordu; muazzam, orkestra gibi güzel bir sürü.

Charlie hâlâ arkamızdaysa bile onu göremiyordum. Yoktu. Ya da biz, Austin'in güzel bir akşamında yarasaların uçuşunu izleyen iki eğlence düşkünü gibi görünüp izimizi kaybettirmiştik.

Yarasalarla dolu gökyüzüne baktım, sanki birlikte dans ediyorlarmış gibi hareket ediyorlardı. Onlar gecenin içinde kaybolurken herkes alkışlıyordu.

Hawaii tişörtlü adam kamerasını gökyüzüne çevirmiş, onlar uzaklaşırken fotoğraf çekiyordu.

Yanından geçip Bailey'ye ayak uydurmasını işaret ettim. "Gitmeliyiz," dedim. "Burada sıkışıp kalmadan önce."

Bailey hızlandı. Ve ikimiz de koşmaya başlayarak köprüyü geçmeyi başardık. Otelimizin uzun araba yoluna sapana kadar durmadık. Kapıcının kapıyı açık tuttuğu otelin önüne gelene kadar da durmadık.

"Bekle," dedi Bailey. "Bir saniye durmamız gerek."

Ellerini dizlerinin üzerine koyup nefesini düzene sokmaya çalıştı. Karşı çıkmak istedim. Otelin kapısının güvenli tarafında olmaya, küçük odamızın mahremiyetine çok yaklaştığımız.

"Ya sana onu hatırladığımı söylersem?" dedi.

Birbirleriyle sohbet eden kapıcılara baktım. Sanki bizi güvende tutacaklarmış gibi onlarla göz göze gelmeye, odaklanmalarını sağlamaya çalışıyordum.

"Ya onu tanıdığımı söylersem, Charlie Smith'i?"

"Tanıyor musun?"

"Bu isimle çağrıldığımı hatırlıyorum," dedi. "Kristin. Onun söylediğini duyunca birden hatırladım. İnsan böyle bir şeyi nasıl unutur? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Birilerinin hatırlamamıza yardım etmediği her türlü şeyi unuturuz," dedim.

Bailey sustu. Aslında sessizleşti. Sonra ikimizin de yüksek sesle söylemekten kaçındığımız sözleri dile getirdi.

"Kate denen kadının annem olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Anne kelimesinde duraksadı, sanki içinde ateş varmış gibi.

"Öyle düşünüyorum. Yanılıyor olabilirim ama öyle düşünüyorum."

“Babam, annemin kim olduğu konusunda neden yalan söyledin ki?”

Gözlerimin içine bakıyordu. Ona cevap vermeye çalışmadım. Ona verecek iyi bir cevabım yoktu.

“Burada kime güvenmem gerektiğinden emin değilim,” dedi.

“Bana,” dedim. “Sadece bana.”

Dudağını ısırdı, sanki bana inanıyor ya da en azından inanmaya başlıyor gibiydi, ki bu, şu anda umabileceğimden çok daha fazlaydı. Çünkü insanlara size güvenmelerini söyleyemezsiniz. Onlara güvenebileceklerini göstermelisiniz. Ve bunu göstermek için benim yeterince zamanım olmamıştı.

Kapıcılar bize bakıyordu. Dinlediklerinden emin değildim ama bakıyorlardı. Ve bunu hissedebiliyordum. Bailey’yi buradan götürmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu hissedebiliyordum. Austin’den. Hemen.

“Benimle gel,” dedim.

Bana karşı koymadı. Kapıcıların yanından geçip otelin lobi-sine girdik ve asansör bölümüne yöneldik.

Biz asansöre binerken bizimle birlikte bir adam da bindi; Bailey’ye tuhaf tuhaf baktığını düşündüğüm genç bir adam. Gri bir kazak giyiyordu ve piercing’leri kulaklarını kapatıyordu. Bizi takip ettiğini düşünmenin paranoyakça olduğunu biliyordum. Bunun farkındaydım. Eğer Bailey’e bakıyorsa, muhtemelen sadece güzel olduğu içindi.

Yine de bu riske girmeyecektim, bu yüzden asansörden indim ve onu merdivenlere doğru götürdüm, kalbim küt küt atıyordu.

Kapıyı açıp merdiveni işaret ettim. “Bu taraftan,” dedim.

“Nereye gidiyoruz?” diye. “Odamız sekiz kat yukarıda.”

“Yirmi kat olmadığına şükret.”

On Sekiz Ay Önce

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordum. “Bu uçak kalkmadan önce?”

“Mecazi anlamda mı yoksa gerçek anlamda mı? Uçağın gerçek mekaniği gibi mi? Çünkü Seattle’a ilk geldiğimde Boeing’de kısa bir süre çalışmıştım.”

New York’tan San Francisco’ya uçuyorduk, benim için tek yönlü bir biletti. The Shop ikimiz için de birinci sınıf bilet almıştı çünkü Owen, The Shop’un halka arzına hazırlık amacıyla iş için New York’taydı. O hafta New York’ta bulunmasının asıl amacı olarak, benim şehirden taşınmama yardım etmek için kalış süresini uzatmıştı.

Son birkaç günü dairemi ve stüdyomu toparlayarak geçirmiştik. Ve indiğimizde, onun evine taşınacaktım. Onun ve Bailey’nin. Orası artık benim de evim olacaktı. Ve yakında onun karısı olacaktım.

“Bana anlatmadığın bir şey var mı diye soruyorum. Senin hakkında.”

“Hâlâ uçaktan inebilecekken mi? Henüz kapılar kapanmadı. Muhtemelen hâlâ zaman var.”

Elimi sıktı, durumu yumuşatmaya çalıştı. Ama ben hâlâ gerindim. Birdenbire çok gerilmiştim.

“Ne bilmek istiyorsun?” dedi.

“Bana Olivia’dan bahset,” dedim.

“Sana Olivia hakkında çok şey anlattım,” dedi.

“Pek değil. Sadece temel şeyleri bildiğimi düşünüyorum. Üniversite aşkı, öğretmen. Georgia’da doğmuş ve büyümüş.”

Gerisini eklemedim. Onu bir araba kazasında kaybettiğini. O zamandan beri kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadığını.

“Artık Bailey’nin hayatında ciddi bir şekilde yer alacağıma göre annesi hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.”

Nereden başlayacağını düşünüyormuş gibi başını eğdi.

“Bailey’nin henüz bebek olduğu zamanlar mı? Hepimiz Los Angeles’a bir geziye gitmiştik. Los Angeles Hayvanat Bahçesi’nden bir kaplanın kaçtığı hafta sonuydu. Sadece bir yıldır hayvanat bahçesinde olan genç bir kaplan. Sadece kafesinden değil, tüm alandan kaçmış. Ve Los Feliz’de bir ailenin arka bahçesine ulaşmış. Oraya vardığında kimsenin haberi olmamış. Bir ağacın altına kıvrılıp kestirmiş. Olivia bu hikâyeye kendini kaptırmıştı, muhtemelen diğer kısmı da bu sayede öğrendi.”

Gülümsedim. “Neymiş o?”

“Kaplanın arka bahçesinde kıvrıldığı aile sadece birkaç hafta önce hayvanat bahçesine gitmiş ve ailenin iki küçük oğlundan biri kaplanı takıntı haline getirmiş. Çocuk, kaplandan ayrılmak zorunda kaldığında ağlamış, kaplanı neden eve götüremediğini anlayamamış. Kaplanın bu çocuğun evine gelmesini nasıl açıklarsın? Bir tesadüf mü? Zoologlar tesadüf olduğuna karar verdi. Aile de hayvanat bahçesine oldukça yakın oturuyordu. Ama Olivia bunun bir kanıt olduğunu düşünüyordu. Bazen sizi en çok isteyen yere giden yolu bulursunuz.”

“Bu hikâyeyi çok sevdim.”

“Tanısaydın onu da severdin,” dedi. Sonra gülümsedi, uçağın penceresinden dışarı baktı. “Onu sevmemenin... imkânı yoktu.”

Omzunu sıktım. “Teşekkür ederim.”

Bana doğru döndü. “Şimdi daha iyi hissediyor musun?”

“Pek sayılmaz,” dedim.

Güldü. “Başka ne bilmek istiyorsun?”

Ne istediğimi düşünmeye çalıştım; istediğim şey Olivia ile ilgili değildi. Bailey’yle ilgili bile değildi. En azından tam olarak değildi.

“Sanırım... sanırım bunu yüksek sesle söylemene ihtiyacım var,” dedim.

“Neyi söyleyeceğim?”

“Doğru şeyi yaptığımızı.”

Bulabildiğim en yakın şey, aslında ne hakkında endişelendiğimi ifade etmenin en yakın yolu buydu. Büyükbabamı kaybettiğimden beri bir ailenin parçası olmaya alışık değildim. Ve o da bana tam olarak bir aile gibi hissettirmiyordu. Sadece ben ve o, dünyada yolumuza devam eden bir ikili gibiydik. Annemi çok uzun bir süre sonra ancak cenazesinde görmüştü. Doğum günümde (ya da doğum günüm civarında bir zamanda) yaptığı telefon aramaları aramızdaki tek iletişim şekliydi.

Bu ise farklı bir şey olacaktı. İlk kez gerçek bir ailenin parçası olacaktım. Bunu nasıl düzgün bir şekilde yapacağımdan, Owen’a nasıl güveneceğimden, Bailey’ye bana güvenilebileceğini nasıl göstereceğimden hiç emin değildim.

“Biz doğru olanı yapıyoruz,” dedi Owen. “Yapmamız gereken tek şeyi yapıyoruz. Benim için önemli olan her konu üzerine sana yemin ederim ki böyle hissediyorum.”

Başımı salladım, sakinleştim. Çünkü ona inanıyordum. Aslında gerçekten gergin değildim, en azından onun hakkında. Onu ne kadar istediğimi, onunla ne kadar birlikte olmak istediğimi biliyordum. Onun hakkında henüz her şeyi bilmesem

bile iyi biri olduğunu biliyordum. Ama diğer her şey hakkında gergindim.

Eğildi ve dudaklarını alnıma dayadı. “Birine bir noktada güvenmen gerektiğini söyleyen o pislik olmayacağım.”

“Bunu söylemeden söyleyen bir pislik mi olacaksın?”

Uçak yavaşça piste doğru dönmeden önce bizi sarsarak geri geri gitmeye başladı.

“Öyle görünüyor,” dedi.

“Sana güvenebileceğimi biliyorum,” dedim. “Güveniyorum. Sana herkesten çok güveniyorum.”

Parmaklarını benimkilere kenetledi.

“Mecazi olarak mı yoksa gerçekten mi?” dedi.

Parmaklarımıza baktım, kalkış için tam zamanında birbirlerine kilitlenmişlerdi. Onlara baktım ve orada bir rahatlık buldum.

“Umarım ikisi de aynı şeydir,” dedim.

İyi Avukat

Otel odasına döndüğümüzde sürgülü kapıyı arkamızdan kilitledim.

Odaya bakmaya başladım, eşyalarımız yere saçılmıştı, bavullarımız açıktı.

“Eşyalarını toplamaya başla,” dedim. “Hepsini bavula at, beş dakika içinde buradan gidiyoruz.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Bir araba kiralayıp eve döneceğiz.”

“Neden arabayla gidiyoruz?” dedi.

Gerisini söylemek istemedim. Havaalanına gitmek bile istemiyordum. Bizi orada arayacaklarından korkuyordum. Babasının ne yaptığını bilmiyordum ama kim olduğunu biliyordum. Ve babasına, Charlie’nin tepki verdiği gibi tepki veren birine güvenemezdik. O adam kesinlikle uzaklaşmamız gereken biriydi.

“Peki neden şimdi gidiyoruz? Hazır yaklaşmışken...” Duraksadı. “Bunu çözene kadar gitmek istemiyorum.”

“Çözeceğiz, sana söz veriyorum, ama burada değil,” dedim.

“Tehlikede olabileceğin bir yerde değil.”

Tartışmaya başlayacaktı ama ben elimi kaldırdım. Ona ne yapması gerektiğini nadiren söylerdim, bu yüzden şu andan itibaren işlerin kötüye gidebileceğini biliyordum. Ama yine de

beni dinlemek zorundaydı. Çünkü gitmek zorundaydık. Çoktan gitmiş olmalıydık.

“Bailey,” dedim. “Başka seçeneğimiz yok. Boyumuzdan büyük işlere kalkıştık.”

Bailey bana şaşkınlıkla baktı. Belki de ona gerçeği söylediğim, her şey yolundaymış gibi davranmadığım için şaşırmıştı. Belki de beni eve dönmekle hata yaptığıma ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. İfadesini okuyamıyordum. Ama başını sallayıp tartışmayı bıraktı, ben de kazandığıma karar verdim.

“Tamam,” dedi. “Eşyalarımı toplayacağım.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Sorun değil...” dedi.

Kıyafetlerini toplamaya başladı ve ben de banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. Aynada yorgun yüzüme baktım. Gözlerim kan çanağı gibi ve karanlıktı, tenim solgundu.

Yüzüme su çarptım ve birkaç derin nefes aldım, kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım, aklımdan geçen çılgın düşünceleri kontrol altına almaya çalıştım, yine de içlerinden biri yüzeye çıkmanın bir yolunu buldu. Bizi burada neyin içine sokmuşum?

Ben ne biliyordum ki? Neyi bilmem gerekiyordu?

Elimi cebime atıp telefonumu elime aldım. Paramparça olmuş ekran parmağımı kesti, küçük cam parçaları derime saplandı. Jake’in numarasını bulup bir mesaj gönderdim.

Lütfen en kısa zamanda bana dönüş yap. Katherine “Kate” Smith. Bu onun kızlık soyadı. Erkek kardeşi Charlie Smith. Austin, Teksas. Bailey’nin yaşıyla eşleşen kızının doğumu için çapraz referans. Adı “Kristin”. Austin, Teksas. Evlilik cüzdanı ve ölüm belgesini de kontrol et. Telefonumdan bana ulaşamazsın.

Telefonu ayağımın altına aldım ve parçalamaya hazırlandım. Owen'ın bizi bulmasının tek yolu bu olabilirdi ama başkalarının da bulabileceği tek yol buydu. Ve eğer şüphelerim doğruysa, bunu istemiyordum. Bu olmadan Austin'den gitmek istiyordum. Charlie Smith'ten ve onunla birlikte olabilecek her kim varsa onlardan uzaklaşmak istiyordum.

Ama içimi kemiren bir şey vardı, bizi dünyadan soyutlamadan önce hatırlamak istediğim bir şey.

Beni rahatsız eden neydi? Neyi bulmam gerekiyordu? Kate Smith ya da Charlie Smith değildi. Başka bir şeydi.

Telefonu elime alıp Katherine Smith için bir arama daha yaptım, Google'da bu kadar yaygın bir isim için binlerce bağlantı çıktı. Bazıları doğru Katherine'e yönlendiriyor gibi görünse de öyle değildi: Austin'deki Teksas Üniversitesi'nden mezun bir sanat tarihi profesörü; Austin Gölü'nde doğup büyümüş bir şef; bardaki fotoğraflarda gördüğüm Kate'e oldukça benzeyen bir aktris. Aktrisin linkine tıkladım ve elbiseli bir fotoğrafını açtım.

Ve bir anda aklıma geldi: hatırlamaya çalıştığım şey, Never Dry'da beni etkileyen şey.

Bara ilk girdiğimde fark ettiğim o gazete kupürü vardı.

Kupürde Kate'in elbise giymiş bir fotoğrafı vardı. Kate bir elbise ve Charlie de smokin giymişti, yanlarında da yaşlı bir çift vardı. Meredith Smith. Nicholas Bell. Başlıkta şöyle yazıyordu: NICHOLAS BELL TEXAS YILDIZI ÖDÜLÜNÜ ALDI. Adamın adı da kupürün altında yazıyordu.

Nicholas Bell. Meredith Smith'in kocası. Kadın başka fotoğraflarda da vardı ama adam yoktu. O kupür dışında neden bu kadar az fotoğrafta vardı? Adı neden tanıdık geliyordu?

Adını yazdım ve sonra öğrendim.

Hikâye böyle başlamıştı.

Teksas'ın El Paso kentinden gelen genç ve çekici Başkanlık Bursiyeri, liseden yükseköğrenime, özellikle de Austin'deki Teksas Üniversitesi'ne devam eden ilk öğrenciler arasındaydı. Bu başarısı, daha sonra hukuk fakültesine kaydolduğu düşünüldüğünde özellikle dikkat çekiciydi.

Mütevazı bir aileden geliyordu ama avukat olmak için motivasyonu para değildi. Bir sonraki öğününde ne yiyeceğini bilmediği koşullarda büyümesine rağmen Austin şehrinde kamu avukatı olmak için New York ve San Francisco'daki firmalardan gelen her türlü iş teklifini geri çevirmişti. Yirmi altı yaşındaydı. Gençti, idealistti ve lise aşkı olan sosyal hizmet görevlisiyle yeni evlenmişti; güzel bebekler istiyordu ama (o zamanlar) iyi bir evleri yoktu.

Adı Nicholas'tı ama kısa sürede İyi Avukat lakabını kazandı, kimsenin istemediği davalara bakıyor, adil bir şekilde yargılanamayacak sanıklara yardım ediyordu.

Ancak Nicholas'ın oradan kötü avukat olmaya nasıl geçtiği belli değildi.

Kuzey Amerika'daki en büyük suç örgütlerinden birinin en güvenilir danışmanı haline nasıl geldiği belirsizdi.

Örgütün merkezi New York ve Güney Florida'daydı ve üst düzey liderleri Fisher Adası ve okyanus kıyısındaki South Beach gibi yerlerde yaşıyordu. Golf oynuyor, Brioni takım elbiseler giyiyor ve komşularına menkul kıymetler sektöründe çalıştıklarını söylüyorlardı. Yeni düzen böyle işliyordu. Sessizce. Etkili bir şekilde. Acımasızca. Astları gasp, tefecilik ve narkotik de dâhil olmak üzere çeşitli temel operasyonlar üzerinde kontrolü ellerinde tutuyordu. Aynı zamanda, uluslararası çevrimiçi oyunlara

katılmak ve Wall Street'te hileli aracılık faaliyetleri düzenlemek gibi daha karmaşık gelir akışlarına doğru genişlemişlerdi.

En önemlisi de OxyContin işlerini rakiplerinden çok önce büyütmüş olmalarıydı. Ve bu rakipler hâlâ öncelikle geleneksel yasadışı maddeleri (eroin, kokain) satarken, bu organizasyon Kuzey Amerika'daki en büyük oksikodon kaçakçısı haline gelmişti.

Nicholas bu şekilde onların yörüngesine girmişti. Örgütün genç ortaklarından biri UT-Austin'de OxyContin dağıtırken Austin'de başını belaya sokmuştu. Nicholas onu hapisten uzak tutmayı başarmıştı.

Nicholas sonraki otuz yılın büyük bir bölümünü bu örgüt adına mücadele ederek geçirmişti; çalışmaları on sekiz cinayet, yirmi sekiz uyuşturucu kaçakçılığı iddianamesi, altmış bir gasp ve dolandırıcılık suçundan beraat ya da takipsizlikle sonuçlandı.

Kendisinin çok değerli olduğunu kanıtlamış ve bu süreçte zenginleşmişti. Ancak DEA ve FBI ona karşı dava üstüne dava kaybetmeye devam ettikçe o da hedef haline gelmişti. Buna rağmen, kendini işine adanmış bir avukattan başka bir şey olduğunu gösterecek herhangi bir kanıt bulacaklarını sanmıyordu.

Ta ki bir şeyler ters gidene kadar. Nicholas'ın yetişkin kızı işinden, çok sevdiği işinden eve dönerken caddede yürüyordu. Teksas Yüksek Mahkemesi'nde kâtiplik yapıyordu, hukuk fakültesini bitireli bir yıl olmuştu ve yeni anne olmuştu. Uzun bir haftanın ardından evine doğru yürürken bir araba ona çarpmıştı.

Sıradan bir kaza, tipik bir vur-kaç olayı sanılabilirdi. Ancak koşullar olağandışıydı. Kaza, kadının Austin'deki evinin yakınındaki sakin bir sokakta, bir cuma öğleden sonra gün ışığında meydana gelmişti. Ve Cuma öğleden sonraları Nicholas kızının evinde torununa bakarak vakit geçirirdi. Sadece ikisi. Nicholas

için haftanın en sevdiği zamanıydı bu; torununu müzik dersinden alır ve salıncaklı parka götürürdü, kızının öldürüldüğü yerden bir blok ötedeki parka. Bu yüzden kızını bulan kişi o olacaktı. Yani yaşananları gören o olacaktı.

Müvekkilleri, Nicholas onlar için büyük bir dava kaybetmiş olmasına rağmen, kazayla hiçbir ilgileri olmadığını söylemişlerdi. Ve bu doğru gibi görünüyordu. Bir kuralları vardı. İnsanların ailelerinin peşinden gitmezlerdi. Ama bunu biri kasten yapmıştı. İntikam olarak. Bir uyarı mesajı olarak. Başka bir örgütün üyelerinin potansiyel olarak sorumlu olduğu, muhtemelen kendi amaçları için onun hizmetlerinden yararlanmak istedikleri yönünde spekülasyonlar ortaya çıkmıştı.

Ancak bu ayrıntıların hiçbiri kızının kocası için önemli değildi, o sadece kayınpederini suçlayabilirdi. Olayın bir cuma günü öğleden sonra gerçekleşmiş olması, kayınpederinin iş verenlerinin öyle ya da böyle bu işin içinde olduğuna onu ikna etmişti. Ve ne olursa olsun, kayınpederini, bu tür bir trajediyi bir ailenin başına getirebilecek türden insanlarla derin bir ilişki içinde olduğu için suçluyordu.

İyi Avukat asla kızının zarar görmesini istememişti. Her zaman harika bir baba olmuştu ve onun ölümüyle yıkılmıştı ama damadı bunu umursamayacak kadar öfkeliydi. Ve damadı bir şeyler biliyordu. İyi Avukat'ın kimseyle paylaşmaması için ona güvenerek söylediği şeyleri biliyordu.

Sonuç olarak damat, devletle iş birliği yapma fırsatı bulmuş ve kendi kayınpederine karşı tanıklık yapmıştı. Bu önemli tanık, kayınpederinin hapsedilmesine yol açan bir mahkûmiyet kararının alınmasında kilit rol oynamış ve aynı zamanda örgüte önemli bir darbe indirmişti. İyi Avukat'ın tutuklanmasıyla so-

nuçlanan bu kapsamlı güvenlik operasyonuna örgütten toplam on sekiz kişi karışmış ve bundan etkilenmişti.

Damadı ve onun küçük kızı (annesi ve büyükbabasıyla ilgili sadece birkaç anısı olacaktı) duruşmadan sonra bir daha haber alınamamak üzere ortadan kaybolmuşlardı.

Avukatın tam adı Daniel Nicholas Bell'di, nam-ı diğer: D. Nicholas Bell.

Damadının adı Ethan Young'dı.

Ethan'ın kızının adı da Kristin.

Telefonumu yere attım ve parçaladım. Hızlı bir hareketle, ayağımla sertçe tekmeleyerek, şimdiye kadar herhangi bir şeyi tekmelemediğim kadar sert bir şekilde tekmeleyerek parçaladım.

Ve banyonun kapısını açtım. Bailey'yi almak, eşyalarımızı toplamak ve Austin'den defolup gitmek için banyo kapısını açtım. Beş dakika içinde değil. Beş saniye içinde değil. Hemen.

"Bailey, buradan hemen çıkmamız gerekiyor," dedim. "Topladıklarını al. Gidiyoruz."

Ama otel odası boştu. Bailey artık orada değildi.

Gitmişti.

"Bailey?"

Onu aramak ya da mesaj atmak için telefonuma uzandığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Ve az önce telefonumu parçaladığımı hatırladım. Telefonum yoktu.

Bu yüzden bir temizlik arabası dışında boş olan koridora koştum. Asansörün yanından geçip merdivenlere doğru gittim. Orada değildi. Kimse yoktu. Bir şeyler atıştırmak için otelin barına gittiğini umarak asansörle otel lobisine indim. Otelin restoranlarına baktım, her birine, Starbucks'a. Bailey orada da yoktu. Bailey hiçbir yerde yoktu.

İnsan yüzlerce karar veriyordu. Her zaman karar verirdi. Ve üzerinde iki kere düşünülmemiş bir karar, ona ne olacağını belirlememeliydi: Otel odana git, kapıyı çift sürgüle. İnsan böylece güvende olduğunu düşünüyordu. Ama sonra banyoya gidiyordunuz ve on altı yaşındaki bir çocuğa yatakta kalması, odada kalması için güveniyordunuz, çünkü nereye gidecekti ki?

Ancak korkmuştu. Bu unsur göz ardı edilemezdi. Ve Austin'den ayrılmak istemediğini söylemişti.

Peki neden mücadele vermeden gideceğine inanmıştım ki?

Neden beni dinleyeceğine inanmıştım?

Asansöre geri koştum, koridora geri koştum. Telefonum banyoda kırıldığı için, ona mesaj atacak telefonum olmadığı için kendime öfkeliydim. Konumları açıp onu takip edebilirdim.

"Bailey, lütfen bana cevap ver!"

Otel odasına girip tekrar etrafa baktım; sanki o 50 metreka-re otel odasında bir yerlerde saklanıyor olacakmış gibi. Dolabın içini aradım, yatakların altına baktım, onu bir yumak haline gelmiş, ağlarken bulmayı umuyordum. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Mutsuzdu ama güvendeydi. Böyle olmasını ne kadar çok isterdim! Mutsuz ama güvende.

Kapı açıldı. Geçici bir rahatlama hissettim. Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama, Bailey'nin geri döndüğünü düşünmek, otelde çılgınca arama yaparken onu kaçırdığımı düşünmek... sonuçta sadece bir kova buz veya soda almak için koridordan aşağı indiğini düşünmek. Bobby'yi aramaya gitmişti beki de. Bir sigara bulmuştu ve içmek için dışarı çıkmıştı. Bunlardan herhangi biri ya da hepsi olabilirdi.

Ama orada duran Bailey değildi.

Grady Bradford'dı.

Grady solmuş kot pantolonu ve ters beyzbol şapkasıyla orada duruyordu. Ve o aptal rüzgârlığıyla.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, öfkeli bir bakışla beni süzüyordu. “Demek gidip her şeyi berbat ettin,” dedi.

- Bölüm 3 -

Çürük tahta oyulamaz.

-Konfüçyüs

Biz Gençken

Austin şehir merkezindeki ABD kolluk kuvvetleri ofisi bir ara sokaktaydı, pencereleri diğer binalara ve caddenin karşısındaki otoparka bakıyordu. Bu binaların çoğu artık karanlıktı ve gece olduğu için kapalıydı. Otopark çoğunlukla boştu. Ancak Grady'nin ofisi ve meslektaşlarının ofisleri aydınlık ve hareketliydi.

“Şu bilgileri bir daha gözden geçirelim,” dedi Grady.

Ben ileri geri adım atarken o masasının kenarında oturuyordu. Onun yargılayıcı tonunu hissedebiliyordum ama bu gereksizdi. Kimse beni, benim kendimi yargıladığım kadar yargılamazdı. Bailey kayıptı. Kayıp. Dışarıda, tek başınaydı.

“Bunun Bailey’yi bulmaya ne yardımı olacak?” dedim. “Beni tutuklamayacaksanız onu aramaya gidiyorum.”

Ofisten çıkmaya hazırlandım ama Grady masasından zıplarak indi ve çıkmamı engelledi.

“Onu arayan sekiz yardımcımız var,” dedi. “Şu anda yapman gereken şey, her şeyi tekrar gözden geçirmek. Eğer onu bulmamıza yardım etmek istiyorsan yapman gereken tek şey bu.”

Gözlerinin içine baktım ama haklı olduğunu bildiğim için vazgeçtim.

Pencerelere doğru yürüdüm ve sanki yapabileceğim bir şey varmış gibi dışarı baktım - sanki Bailey’yi aşağıdaki sokakta bir

yerlerde görebilecekmişim gibi. Kime baktığımı bilmiyordum - gece vakti Austin'de yürüyen sayısız insana bakıyordum. Tek ışık kaynağı olan ay ışığı, Bailey'nin onların arasında dolaşıyor olmasını daha da ürkütücü kılıyordu.

"Ya onu kaçırdıysa?" dedim.

"Nicholas mı?" dedi.

Başımı salladım, başım dönmeye başlamıştı. Artık onun hakkında bildiğim her şeyi takıntılı bir şekilde gözden geçiriyordum; ne kadar tehlikeli olduğunu, Owen'ın ondan kaçmak ve kızını Nicholas'ın dünyasından uzak tutmak için ne kadar uzağa gittiğini. Ve benim de kalkıp kızını buraya nasıl geri getirdiğimi.

Onu koru.

"Bu pek olası değil," dedi Grady.

"Ama imkânsız da değil?"

"Sanırım onu Austin'e getirdiğine göre artık hiçbir şey imkânsız değil."

Kendimi rahatlatmaya çalışıyordum ama Grady'nin bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. "Bizi bu kadar çabuk bulmuş olmaz," dedim.

"Hayır, muhtemelen bulamamıştır."

"Sen bizi nasıl buldun ki?" diye sordum.

"Şey, bu sabahki araman pek yardımcı olmadı. Sonra New York'taki avukatın Jake Anderson'dan haber aldım. Bana Austin'de olduğunu ve sana ulaşamadığını söyledi. Ortadan kaybolduğunu ve endişelendiğini söyledi. Ben de izini sürdüm. Belki ki yeterince hızlı davranamadım..."

Dönüp ona baktım.

"Austin'e neden geldin ki?" diye sordu.

"Öncelikle *sen* benim evime geldin," dedim. "Bunu şüpheli buldum."

“Owen bana dedektif olduğunu hiç söylemedi.”

“Owen bana bunların hiçbirinden bahsetmedi. Nokta.”

Grady bana neler olup bittiğini anlatsaydı, biri bana Owen ve geçmişi hakkındaki gerçeği söyleseydi buraya gelmeyeceğim gerçeğinin üzerinde durmak akıllıca görünmüyordu. Grady şu an pek umursamayacak kadar kızgındı. Yine de kendimi durduramıyordum. Eğer birini suçlayacaksak, o kişi ben olmamalıydım.

“Son yetmiş iki saat içinde *kocamın* sandığım gibi biri olmadığını öğrendim. Ne yapmam gerekiyordu?”

“Sana ne yapmanı söylediysem onu yapmalıydın. Göze batma, kendine bir avukat bul. Bırak ben işimi yapayım.”

“Peki tam olarak işin nedir?”

“On yılı aşkın bir süre önce Owen, kızını koruyamayacağı bir durumdan uzaklaştırarak onun güvenliğini sağlamayı seçti. Ona temiz bir başlangıç sunabilmek için. Bunu yapmasına ben yardım ettim.”

“Ama Jake bana dedi ki... Owen’ın koruma programında olmadığını sanıyordum.”

“Jake’in Owen’ın tanık koruma programında olmadığı yönündeki değerlendirmesi doğru olabilir. Tamamen doğru olmasa da.”

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. “Bu ne demek oluyor?”

“Owen tanıklık etmeyi kabul ettikten sonra WITSEC’e katılacaktı ama kendini hiçbir zaman güvende hissetmedi. Çok fazla açık olduğunu, güvenmesi gereken çok fazla insan olduğunu düşündü. Ve duruşma sırasında küçük bir sızıntı gerçekleşti.”

“Küçük bir sızıntı derken?”

“New York ofisinden biri, Owen ve Bailey için güvence altına aldığımız kimlikleri tehlikeye attı,” dedi. “Owen bu olaydan sonra hükümetin herhangi bir şekilde müdahil olmasını istemedi.”

“Bu çok şaşırtıcı,” dedim.

“Tipik bir durum değildi ama neden başka bir yol izlemek istediğini anlamıştım. Neden Bailey ile birlikte ortadan kaybolduğunu. Nereye gittiklerini kimse bilmiyordu. Kolluk kuvvetlerinden başka kimse bilmiyordu. Ona uzanan bir yol olmadığından emin olduk.”

Grady, Owen’ı kontrol etmek, ailesini kontrol etmek ve Owen’ın bu karmaşadan kurtulmasına yardım etmek için ülkenin diğer ucuna uçmuştu.

“Sen hariç demek istiyorsun,” dedim.

“Bana güvendi,” dedi. “Belki o zamanlar burada yeni olduğum içindir. Belki de bunu hak etmişimdir. Nedenini ona sorman gerekecek.”

“Şu anda ona pek bir şey soramam,” dedim.

Grady pencerelere doğru yürüyüp sırtını yasladı. Belki de görmek istediğim içindi ama gözlerinde bir şey fark etmiştim, sempati gibi bir şey.

“Owen ve ben pek konuşmayız,” dedi. “Sadece hayatını yaşamakla meşguldü. Sanırım en son seninle evleneceğini söylediğinde bana ulaştı.”

“Ne söyledi?”

“Bana senin ezber bozan biri olduğunu söyledi,” dedi. “Ve daha önce hiç böyle âşık olmadığını.”

Gözlerimi kapattım, bunu ne kadar derinden hissettiğimi ve benim de aynı şeyi ne kadar derinden hissettiğimi düşündüm.

“Gerçek şu ki onu seninle bir şeyler yaşamaktan vazgeçirmeye çalıştım,” dedi Grady. “Ona duygularının geçeceğini söyledim.”

“Şey, bunun için teşekkür ederim.”

“Uzaklaşma konusunda beni dinlemedi,” dedi. “Ama görünüşe göre sana geçmişinden bahsedemeyeceğini söylediğimde tavsiyemi dinlemiş. Bunun senin için çok tehlikeli olduğunu, eğer gerçekten seninle birlikte olmak istiyorsa geçmişini bu işin dışında tutması gerektiğini söylemiştim.”

İkimizi yatakta düşündüm, Owen bana anlatıp anlatmamakta tereddüt etmişti, aslında bana geçmişiyle ilgili tüm gerçeği anlatmak istiyordu. Belki Grady’nin uyarısı onu durdurmuştu. Belki de Grady’nin uyarısı Owen ve benim bunu birlikte halledebilecek bir konumda olmamızı engellemişti.

“Owen yerine seni suçlamam gerektiğini söyleme şeklin bu mu?” dedim. “Çünkü bunu yapmaktan mutluluk duyarım.”

“Bu benim sana hepimizin paylaşmadığımız sırları olduğunu söyleme şeklim,” dedi. “Avukat arkadaşın Jake gibi. Bana bir zamanlar nişanlı olduğunuzu söyledi.”

“Bu bir sır değil,” dedim. “Owen, Jake hakkında her şeyi biliyordu.”

“Peki onu bu işe karıştırman hakkında ne düşünür sence?” dedi.

Seçeneklerim tükeniyordu demek istedim. Ama onunla tartışmanın aptalca bir iş olduğunu biliyordum. Grady beni savunmaya geçirmeye niyetliydi, sanki bu, benden bir şey koparmasını kolaylaştıracakmış gibi. Gizli bir gerçeği değil, kararlılığımı koparmaya çalışıyordu. Onun önerdiği hareket tarzına direnme kararlılığımı.

“Owen neden kaçtı Grady?” diye sordum.

“Kaçmak zorundaydı,” dedi.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bu hafta haberlerde Avett’in kaç fotoğrafını gördün? Medya, Owen’in da peşine düşecekti. Fotoğrafı her yerde olacaktı ve bu durumda onu tekrar bulurlardı. Nicholas’in iş verenleri... Eskisinden farklı görünse de o kadar da farklı değil. Böyle bir riske giremezdi. Bu olmadan önce oradan ayrılması gerekiyordu” dedi. “Bailey’nin hayatını mahvetmeden önce.”

Bunu kabul ediyordum. Neden bana bir şey söyleyecek zamanının olmadığını, neden gitmekten başka bir şey yapacak zamanının olmadığını farklı bir şekilde anlamamı sağlamıştı.

“Buraya getirilip sorguya çekileceğini biliyordu,” dedi. “Ve getirildiğinde, tıpkı Jordan Maverick’e bu öğleden sonra yapıldığı gibi parmak izi alınacaktı. Ve bu da onun gerçekte kim olduğunu ortaya çıkaracaktı, oyun bitecekti.”

“Yani Owen’in suçlu olduğunu mı düşünüyorlar?” dedim. “Naomi, FBI ve başka kim varsa?”

“Hayır. İhtiyaç duydukları cevapların onda olduğunu düşünüyorlar, bu farklı bir şey,” dedi. “Ama bana Owen’in dolandırıcılığa gönüllü olarak katılıp katılmadığını soruyorsan... Ben pek olası değil derdim.”

“Hangisi daha olası?”

“Avett’in, Owen’la ilgili meseleyi biliyor olması.”

Gözlerine baktım.

“Ayrıntıları değil, Owen ona asla söylemezdi, ama Avett nereden geldiği belli olmayan birini işe aldığını biliyordu. Referansları yoktu, teknoloji dünyasıyla bir bağı yoktu. Owen, Avett’in sadece birinci sınıf bir yazılımcı aradığını iddia etse de ben Avett’in koz aradığına inanıyorum. Durum gerektirdiğinde kontrol edebileceği birini istiyordu. Ve durum da bunu gerektirdi.”

“Sence Owen, The Shop’ta neler olduğunu biliyordu ama bunu durduramadı mı?” dedim. “Orada kalıp, hedef tahtasına oturmadan önce yazılımı çalışır hale getirebileceğini mi umdu?”

“Bence öyle,” dedi.

“Bu oldukça net bir tahmin,” dedim.

“Kocanı çok iyi tanıyorum,” dedi. “Ve o kadar uzun zamandır arkasını kolluyordu ki, The Shop skandalı ona dokunursa yeniden ortadan kaybolmak zorunda kalacağını biliyordu. Bailey baştan başlamak zorunda kalacaktı. Ve bu sefer, elbette, ona geçmiş anlatmak zorunda kalacaktı. Bu ideal bir senaryo olmaktan çok uzaktı...” Duraksadı. “Onlarla gitmeyi seçmiş olsaydın yapmak zorunda kalacağın fedakârlıklardan bahsetmiyorum bile.”

“Onlarla gitmeyi seçmiş olsaydım mı?”

“Ahşap oymacısı olarak saklanamazdın. Hatta bir mobilya tasarımcısı olarak bile olmazdı. Kendine her ne diyorsan. Her şeyden vazgeçmek zorunda kalırdın. İşinden, geçim kaynağından. Eminim senin için bunun olmasını istememiştir.”

Owen’la ilk randevularımdan biri aklıma geldi. Bana ahşap oymacısı olmasaydım ne yapacağımı sormuştu. Ben de ona bu tercihimin büyükbabam yüzünden olduğunu söylemişim; belki de ahşap işlemeyi şimdiye kadar sahip olduğum tek istikrarla ilişkilendirdiğim içindi, ama yapmak istediğim tek şey buydu. Başka bir şey yapmayı hiç hayal etmemiştim.

“Onlarla gitmeyi seçeceğimi düşünmedi, değil mi?” dedim, Grady’den çok kendime.

“Artık bunun bir önemi yok. FBI’daki arkadaşlarını uzak tutmayı başardım...” dedi. “Ama siz resmî olarak korunmadığınız sürece etkimî daha fazla sürdüremeyeceğim.”

“Yani WITSEC mi?”

“Evet, WITSEC.”

Hiçbir şey söylemedim, bunun ağırlığını kaldırmaya çalışıyordum. Koruma programındaki bir kişi olmayı aklım almıyordu. Bu neye benzeyecekti? Buna benzer bir şeyle ilgili tek deneyimim filmlerde gördüklerimdi; Harrison Ford, *Witness* filminde Amish'lerle takılıyordu, Steve Martin, *My Blue Heaven* filminde iyi bir spagetti almak için şehirden gizlice kaçıyor. İkisi de depresyondaydı ve kaybolmuştu. Sonra Jake'in söylediklerini düşündüm. Gerçekte hiçbir şeyin o kadar iyi olmadığını.

"Yani Bailey baştan mı başlamak zorunda kalacak?" diye sordum. "Yeni bir kimlik, yeni bir isim... Her şeye baştan mı başlayacak?"

"Evet. Ve ben onun için yeni bir başlangıcı kabul ederdim," dedi. "Mevcut durumun devam etmesine izin vermektense babası için de aynısını yapardım."

Bunu sindirmeye çalışıyordum. Bailey artık Bailey olmayacaktı. Uğruna çok çalıştığı her şey... eğitimi, notları, tiyatrosu, kendisi silinecekti. Müzikallere katılmaya devam etmesine izin verilecek miydi, yoksa bu bir ipucu olacağı için artık imkânsız mıydı? İnsanları Owen'a yönlendirmenin bir yolu olabilirdi. Iowa'da rastgele bir okulda okul müzikalinde oynayan yeni öğrenci. Grady bunun, onları takip etmenin başka bir yolu olduğunu ve bırakmaları gerektiğini söyleyecek miydi? Eski ilgi alanlarının peşinden gitmek yerine eskrim ya da hokey oynamalı ya da tamamen radarın dışında mı kalmalıydı? Her ne şekilde olursa olsun, bu kesinlikle Bailey'den, Bailey olmayı bırakmasının isteneceği anlamına geliyordu. Tam da eşsiz ve benzersiz bir şekilde kendisi olmaya başladığı anda. On altı yaşındayken hayatından vazgeçmek şaşırtıcı bir teklif gibi geliyordu. Henüz yürümeye başlayan bir çocukken olduğundan farklı bir durum-

du. Kırk yaşında olan birinden bunu istemekten de farklı bir durumdu.

Ama yine de... babasıyla birlikte olmak için bu bedeli ödeyeceğini biliyordum. İkimiz de bu bedeli seve seve öderdik. Tekrar tekrar, eğer bu hep birlikte olabileceğimiz anlamına geliyorsa.

Bununla teselli bulmaya çalıştım. Ancak içimi kemiren başka bir şey daha vardı; Grady'nin geçiştirdiği ve içime sinmeyen bir şey, henüz elimde tutamadığım bir şey.

"Anlaman gereken şey şu," dedi. "Nicholas Bell kötü bir adam. Owen bile uzun süre onun ne kadar kötü bir adam olduğunu kabul etmek istemedi, muhtemelen Kate babasına sadık olduğu için. Owen da Kate'e ve Owen'ın oldukça yakın olduğu Charlie'ye sadıktı. Babalarının bazı şüpheli müşterileri olan iyi bir adam olduğuna inanıyorlardı. Owen'ı da buna ikna ettiler. Onu, Nicholas'ın sadece işini yapan bir savunma avukatı olduğuna ikna ettiler. Yasadışı faaliyet yürütmüyordu. Onu ikna ettiler çünkü babalarını seviyorlardı. Onun iyi bir baba, iyi bir koca olduğunu düşünüyorlardı. Gerçekten iyi bir baba, iyi bir kocaydı. Yanılmamışlardı. Ama bir yandan başka şeyler de yapıyordu."

"Ne gibi?"

"Cinayete suç ortaklığı gibi. Ve gasp. Ve uyuşturucu kaçakçılığı," dedi. "Mahvolmasına yardım ettiği hayatlar için pişmanlık duymuyordu. Dünyalarının mahvolmasına yardım ettiği o kadar çok insan var ki..."

Bunun beni nasıl etkilediğini yüzüme yansıtmamaya çalıştım.

"Nicholas'ın çalıştığı bu adamlar acımasız," dedi. "Ve affetmezler. Owen'ın teslim olmasını sağlamak için ne tür bir koz kullanacaklarını bilemeyiz."

“Bailey’nin peşine düşebilirler mi?” diye sordum. “Bunu mu söylüyorsun? Owen’a ulaşmak için Bailey’nin peşine düşeceklerini mi?”

“Diyorum ki, onu çabucak uzaklaştırmazsak bu güçlü bir olasılık.”

Bu gergin durumda bile duyduklarım beni durdurdu. Grady’nin ima ettiği şey, Bailey’nin büyük bir tehlike altında olduğuydu. Austin sokaklarında tek başına dolaşan Bailey, potansiyel bir tehlike altında olan Bailey.

“Mesele şu ki Nicholas onları durdurmayacak,” dedi. “İste-se bile onları durduramaz. Bu yüzden Owen, Bailey’yi buradan götürmek zorunda kaldı. Nick’in bu işe karıştığının farkındaydı ve bu bilgisini örgüte zarar vermek için kullandı. Bunu anlıyor musun?”

“Belki de daha yavaş söylemelisin,” dedim.

“Nicholas her zaman suçlu değildi ama bir noktadan sonra hapisanedeki liderlerden, hapishane dışındaki liderlere mesajlar iletmeye başladı. Bir avukat aracılığıyla gönderilmediği takdirde başka bir şekilde gönderilemeyecek mesajlar. Ve bunlar masum mesajlar değildi. Kimin cezalandırılması gerektiği, kimin öldürülmesi gerektiği gibi mesajlardı. Bir adamın ve karısının öldürülmesine ve iki çocuğunun ebeveynsiz kalmasına neden olacak bir mesajı bilerek iletmediğini hayal edebiliyor musun?”

“Peki Owen bu işin neresinde devreye giriyor?”

“Owen, Nicholas’ın daha sonra bu mesajları iletme ve gerektiğinde arşivlemek için kullandığı bir şifreleme sistemi kurmasında Nicholas’a yardımcı oldu,” dedi. “Kate öldürüldükten sonra Owen sistemi hack’ledi ve her şeyi bize teslim etti. Tüm e-postaları, tüm yazışmaları... Nicholas komplo kurmaktan altı yıldan fazla hapis yattı. Bu dosyalar aracılığıyla onun rolünü

doğrudan kanıtlayabildik. Nicholas Bell'e bu şekilde ihanet edip sonra geri dönemezsin."

İşte o zaman anladım; içimi kemiren, Grady'nin değinmediği o parçanın ne olduğunu buldum.

"Peki o zaman neden sana gelmedi?" diye sordum.

"Anlamadım?"

"Owen neden doğrudan sana gelmedi? Eğer bu işin iyi bitmesinin tek yolu, Bailey'yi gerçekten güvende tutmanın tek yolu onun tanık koruma programında olmasıysa, o zaman The Shop'ta işler kötüye gittiğinde Owen neden sana ulaşmadı? Neden kapına gelip bizi götürmeni istemedi?"

"Bunu Owen'a sorman gerekecek."

"Ben sana soruyorum," dedim. "Geçen seferki sızıntıda ne oldu Grady? Önüne geçebildiniz mi yoksa Bailey'nin hayatı tehlikeye mi girdi?"

"Bunun şu anda olanlarla ne ilgisi var?"

"Her şeyle ilgisi var. Eğer olanlar kocamın, Bailey'yi güvende tutamayacağınızı düşünmesine neden olduysa, bunun şu anda olanlarla çok ilgisi var," dedim.

"Sonuç olarak WITSEC, Owen ve Bailey'nin güvende kalmak için sahip oldukları en iyi seçenek," dedi. "Nokta."

Bunu hiçbir özür olmadan söyledi ama sorunun onu etkilediğini görebiliyordum. Çünkü bunu inkâr edemezdi. Eğer Owen, Grady'nin Bailey'yi güvende tutabileceğinden, hepimizi güvende tutabileceğinden gerçekten emin olsaydı, şimdi burada bizimle olurdu. Kimsenin bilmediği bir yerde olmazdı.

"Bak, burada konuyu dağıtmayalım," dedi. "Şimdi yapman gereken, Bailey'nin otel odasından neden kaçtığını bulmama yardım etmek."

"Nedenini bilmiyorum," dedim.

“Bir tahminde bulun,” dedi.

“Sanırım Austin’den ayrılmak istemedi.”

Ayrıntıları eklemedim. Muhtemelen henüz gitmek istemiyordu, kendi cevaplarını bulmaya bu kadar yakinken bunu yapamazdı; geçmişle ilgili sorulara cevaplar, Owen’ın beni tüm bunlarla her şeyden bihaber halde bıraktığı cevaplar. Sebebin bu olduğuna inanmak beni biraz sakinleştirmişti, Bailey’nin bir yerlerde yalnız ama güvende olduğuna, başkasının onun için bulabileceğine güvenmediği cevapları aradığına inanmak. Bu özellik bana tanıdık gelmeliydi aslında. Çünkü aynı özellik bende de vardı.

“Sence neden Austin’de kalmak istiyor?” diye sordu.

O anda ona bildiğim tek gerçeği söyledim. “Bazen insan bunu hissedebilir,” dedim.

“Neyi hissedebilir?” dedi.

“Her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu.”

~

Grady bir toplantıya çağrıldı. Sylvia Hernandez adında başka bir ABD kolluk kuvveti görevlisi beni koridordan geçirip bir konferans odasına götürdü ve orada bir telefon görüşmesi yapabileceğimi söyledi; sanki görüşme kaydedilmiyormuş, izlenmiyormuş ya da burada yaptığınız her şeyi bildiklerinden emin olmak için yaptıkları başka diğer şeyler yokmuş gibi. Hatta siz bile daha bunu yapmadan önce.

Sylvia kapının dışında otururken telefonu elime aldım. Ve en iyi arkadaşımı aradım.

“Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum,” dedi Jules telefonu açtığında. “Siz iyi misiniz?”

Konferans salonundaki uzun masaya oturdum, başımı ellerimin arasına aldım ve kendimi kaybetmemeye çalıştım. Kendimi dağılacakmışım gibi hissetsem de Jules beni yakalamak için oradaydı.

“Neredesin?” diye sordu. “Az önce Jake’ten bir telefon aldım, çıldırmış gibiydi. Kocanın seni nasıl tehlikeye attığını anlatıyordu. Jake’i özlediğimi söyleyemem.”

“Evet, Jake Jake’tir,” dedim. “Sadece yardım etmeye çalışıyor. İnanılmaz derecede yararsız bir şekilde.”

“Owen’a neler oluyor? Teslim olmadı, değil mi?” dedi.

“Tam olarak değil.”

“Tam olarak ne?” dedi. Ama bunu yumuşak bir şekilde söyledi. Bu aynı zamanda şu anda açıklama yapmama gerek olmadığını söyleme şekliydi.

“Bailey kayıp,” dedim.

“Ne?” dedi.

“Çekip gitti. Otel odasından kaçmış. Ve onu bulamıyoruz.”

“On altı yaşında.”

“Bunu biliyorum Jules. Başka neden bu kadar korktuğumu sanıyorsun?”

“Hayır, diyorum ki, o on altı yaşında. Bazen bir süreliğine ortadan kaybolmak yapman gereken bir şeydir. Eminim o iyidir.”

“O kadar basit değil,” dedim. “Nicholas Bell ismini hiç duydun mu?”

“Duymalı mıydım?”

“Owen’ın eski kayınpederi.”

Sustu, aklına bir şey geldi. “Bekle, Nicholas Bell’i kastetmiyorsun değil mi?... Nicholas Bell *olan* Nicholas Bell? Avukat olan...”

“Evet, o. Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Pek bir şey değil. Yani... Birkaç yıl önce hapisten çıktığında gazetelerde okuduğumu hatırlıyorum. Sanırım saldırı ya da cinayet gibi bir suçtan içerideydi. Owen’ın kayınpederi miymiş?” dedi. “Buna inanmıyorum.”

“Jules, Owen’ın başı büyük belada. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Sessiz ve düşünceliydi. Görmesine yardımcı olmadığım bazı parçaları bir araya getirmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

“Çözeceğiz,” dedi. “Sana söz veriyorum. Önce seni ve Bailey’yi eve götüreceğiz. Sonra ne yapacağımızı düşüneriz.”

Kalbim göğsümde sıkıştı. Bu onun her zaman yaptığı şeydi, birbirimiz için yaptığımız şeydi. Ve işte bu yüzden aniden nefes alamaz oldum. Bailey bu garip şehrin sokaklarında dolaşıyordu. Ve onu bulduğumuzda bile (ki yakında bulacaklarına inanmak zorundaydım) Grady az önce bana eve gidemeyeceğimi söylemişti. Hiçbir zaman.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordu.

“Henüz buradayım,” dedim. “Sen nerede olduğunu söylemiştin?”

“Evdeyim,” dedi. “Ve... şu şeyi açtım.”

Ses tonu bir ağırlık taşıyordu. Kasadan bahsettiğini anladım, kumbaranın içindeki küçük kasadan.

“Açtın mı?”

“Evet,” dedi. “Max, San Francisco şehir merkezinde yaşayan bir kasa hırsızı buldu ve yaklaşık bir saat önce açtık. Adı Marty ve yaklaşık doksan yedi yaşında. Bu adamın bir kasayla yapabildikleri inanılmaz. Beş dakika boyunca makineyi dinledi ve o şekilde açtı. Çelikten yapılmış aptal, küçük bir kumbara.”

“İçinde ne var?”

Durakladı. “Bir vasiyet. Owen Michaels, namı diğer Ethan Young’ın son vasiyeti. Ne yazdığını söylememi ister misin?”

Başka kimlerin dinliyor olabileceğini düşündüm. Jules okumaya başlarsa Owen’ın vasiyetini başka kimlerin duyabileceğini düşündüm; dizüstü bilgisayarında bulduğum vasiyeti değil, bilgisayardaki vasiyetin sanki bana gizli bir mesajmış gibi ima ettiği vasiyeti.

Owen’ın gerçek vasiyeti, daha eksiksiz vasiyeti. Ethan’ın vasiyeti.

“Jules, muhtemelen bu görüşmeyi dinleyen insanlar var, bu yüzden sadece birkaç şey üzerinde duralım, tamam mı?”

“Elbette.”

“Bailey’nin vasileri hakkında ne yazıyor?”

“Senin onun birincil vasisi olduğunu yazıyor,” dedi. “Owen’ın ölümü halinde, ama aynı zamanda ona kendisi bakamayacak durumda olması halinde.”

Owen buna hazırlıklıydı. Belki tam olarak buna değil ama benzer bir şeylere. Bailey’nin benimle kalmasını sağlayacak şekilde düzenlemeler yapmıştı, onun benimle birlikte olmasını istiyordu. Hangi noktada bana bunu yapacak kadar güvenmişti bana? Hangi noktada benimle birlikte olmanın onun için en iyisi olduğuna karar vermişti? O noktaya geldiğini, bunu yapabileceğimi düşündüğünü bilmek içimde bir şeyleri parçaladı. Ama şimdi Bailey kayıptı, bu şehirde bir yerlerdeydi. Ve ben de bunun yaşanmasına izin vermiştim.

“Başka isimlerden bahsetmiş mi?” diye sordum.

“Evet. Ona bakıp bakamayacağına ya da Bailey’nin yaşına göre farklı kurallar var,” dedi.

O okurken ben de onu dikkatle dinledim, notlar aldım, tanıdığım isimleri yazdım. Ama aslında sadece bir isme odaklan-

mıştım; güvenip güvenemeyeceğimi anlamaya çalıştığım, aksi yöndeki tüm belirtilere rağmen Owen'ın güvenebileceği biri. Bunu duyduğumda, Charlie Smith dediğinde, yazmayı bıraktım. Jules'a kapatmam gerektiğini söyledim.

“Dikkatli ol,” dedi.

İçinde bulunduğum durum ve bir sonraki adımlarımı belirlerken karşılaştığım zorluklar ışığında, alışlagelmiş “hoşça kal” ya da “seni seviyorum” yerine bu sözleri söylemek de aynı önemi taşıyordu.

Ayağa kalkıp konferans salonunun penceresinden dışarı baktım. Yağmur yağmaya başlamıştı ama buna rağmen Austin gece hayatı aktifti. İnsanlar sokaklarda şemsiyelerle yürüyor, akşam yemeğine ve gösterilere gidiyor, bir gece içkisi içip içmeyeceklerini ya da geç saatte bir film izleyip izlemeyeceklerini tartışıyorlardı. Ya da canlarına tak ettiğine, yağmurun giderek şiddetlenmesine ve eve gitmek istediklerine karar veriyorlardı. Onlar şanslı olanlardı.

Cam kapıya doğru döndüm. ABD kolluk kuvveti görevlisi Sylvia diğer tarafta oturuyordu. Telefonuna bakıyordu, ya benimle ilgilenmiyordu ya da bebek bakıcılığı görevinden daha önemli bir şeyle meşguldü. Belki de benim çok iyi bildiğim bir şeyle meşguldü. Owen'ı bulmak. Bailey'yi bulmak.

Koridora çıkıp durum güncellemesi talep etmek üzereydim ki Grady'nin koridorda yürüdüğünü gördüm.

Kapıyı çalarak açtı ve bana gülümsedi; Grady biraz yumuşamış görünüyordu.

“Kızı bulmuşlar,” dedi. “Bailey'yi. Güvende.”

Tuttuğum nefesimi bıraktım, gözlerim doldu. “Ah, şükürler olsun. Nerede o?”

“Kampüste, onu buraya getiriyorlar,” dedi. “Onlar getirmeden önce bir dakika konuşabilir miyiz? Planın ne olacağı konusunda onunla aynı fikirde olmamızın çok önemli olduğunu düşünüyorum.”

Planın ne olacağı. Bailey’yi, Bailey’yi ve beni başka bir yere taşıma planından bahsediyordu. Ona bildiği hayatın sona erdiğini söylediğinde her şeyi kontrol altında tutmasına yardım etmemi istiyordu.

“Ve başka bir şey hakkında da konuşmamız gerekiyor,” dedi. “Daha önce bu konuya girmek istememiştım ama sana karşı tamamen şeffaf olmadım...”

“Ciddi misin? Hiç tahmin etmemiştim.”

“Dün, içinde Owen’ın iş e-postalarının bulunduğu, zip dosyası olan bir paket aldık. Gerçek olduklarını doğrulamam gerekiyordu; anladım ki gerçeklermiş. Owen’ın itirazlarına rağmen Avett’in halka arzı gerçekleştirmek için uyguladığı baskının titiz kayıtlarını tutmuş. Ve sonrasında her şeyi yoluna koymak için yaptığı tüm çalışmaları.”

“O zaman sadece net bir tahmin değildi?” dedim. “Owen’ın tüm bu olaylarda suçlu olup olmadığı hakkındaki tahminlerin aslında kanıta dayanıyordu.”

“Evet, sanırım öyleydi,” dedi.

“Yani gerçekten de olayı yatıştıran kocam mıydı?”

Sesim yükselmişti. Kontrol etmeye çalışıyordum ama yapamıyordum. Çünkü Owen bizi korumak için her şeyi yapıyordu, şu anda bulunduğu yerden bile. Ve Grady’nin de aynı şeyi nasıl yapacağını bildiğine güvenmiyordum.

“Kesinlikle yaptıkları yardımcı oldu,” dedi. “WITSEC yardım elini uzatma konusunda seçici olabiliyor ve bu belgeler, geçmişle birleştğinde, bu noktaya kadar neden gerçeği ifşa

etmekten kaçındığını vurguluyor. Neden bu işe dâhil olmaktan başka bir alternatifi olmadığına inandığını açıklığa kavuşturuyor.”

Bunu duyunca içimde garip bir rahatlama ve başka bir şey daha hissettim. İlk başta Grady’ye bunu sakladığı, Owen’dan duyduklarını sakladığı için kızdığımı düşündüm, ama sonra bunun daha kötü bir şey olduğunu fark ettim. Çünkü Grady’nin, benden başka neleri saklıyor olabileceği benim için netleşmeye başlamıştı.

“Peki bu bilgiyi benimle neden şimdi paylaşıyorsun?”

“Çünkü Bailey buraya geldiğinde birlik olmamız gerekiyor,” dedi. “WITSEC hakkında, hayatınıza devam etmenin en iyi yolu hakkında... Öyle hissettirmediğini biliyorum ama her şeye yeniden başlamayacaksınız, tamamen değil.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Owen’ın Bailey için bıraktığı *para* anlamına geliyor. Yasal kazanç. Owen’ın temiz tuttuğu para bu,” dedi. “WITSEC’e güzel bir birikimle giriyor olacaksınız. Programımızdaki çoğu insanın çoğu zaman beş kuruşu olmuyor.”

“Bana öyle geliyor ki Grady, eğer reddedersek paranın elimizden gideceğini söylüyorsun...”

“Eğer reddederseniz her şey yok olur,” dedi. “Bir aile olarak güvenli bir şekilde yeniden bir araya gelme ihtimali ortadan kalkar.”

Grady’nin beni ikna etmeye çalıştığı şeyin bu olduğunu bile rek başımı salladım; Bailey ve benim korumaya girmem konusunda hemfikir olmalıydım. Her şey Owen’ın bu yeni hayatta bize katılması için ayarlandığından benim de katılmam gerekiyordu. Her şey ailemizin yeniden bir araya gelmesi için ayarlanmıştı. Yeni isimlerle, ama ayrı düşmeden. Birlikte.

Grady'nin ısrarlarına rağmen vazgeçemediğim, Owen'in vazgeçmemi istemediğini bildiğim şey buydu. Şüphelerim. WIT-SEC'teki sızıntıyı ve Nicholas Bell'i düşündüğümde duyduğum şüphe. Owen'in aceleyle gidişini ve onun hakkında bildiklerimi düşündüğümde duyduğum şüphe bunu açıklıyordu. Bunu açıklayabilecek tek şey şüphelerimdi. Owen hakkında bildiğim her şey, beni başka bir şeylere ikna ediyordu.

Grady hâlâ konuşuyordu. "Bailey'nin, onu olabildiğince güvende tutmanın en iyi yolunun bu olduğunu anlamasını istiyoruz," dedi.

Mümkün olduğunca güvende. Bu beni durdurdu. Çünkü sadece güvende dememişti. Çünkü güvende olmak diye bir şey yoktu. Artık yoktu.

Bailey artık sokaklarda dolaşmıyordu ama şimdi bu ofise ve *mümkün olduğunca güvende* olmak için Grady'nin ona başka biri olması gerektiğini söyleyeceği bir dünyaya doğru gidiyordu. Bailey, artık Bailey olmayacaktı.

Tabii bunu durdurmayı başaramazsam.

Böylelikle kendimi buna karşı hazırladım. Şimdi yapmam gereken şeye karşı.

"Bak, bunların hepsini konuşabiliriz," dedim. "Bailey'yle başa çıkmanın en iyi yolunu düşünelim. Ama önce tuvalete gidip yüzüme biraz su çarpmam gerekiyor. Yirmi dört saattir uyumadım."

Başını salladı. "Sorun değil."

Kapıyı açık tuttu ve ben de konferans odasından çıkmaya hazırlandım. Çıkarken kapı aralığında durakladım, tam onun yanımdayken durdum. Bunun en önemli kısım olduğunu biliyordum, bana inanmasını sağlamalıydım.

"Güvende olduğu için çok rahatladım," dedim.

“Ben de,” dedi. “Ve bak, bu kolay değil, bunu anlıyorum. Ama yapılacak en iyi şey bu ve göreceksin, Bailey düşündüğünden daha kısa sürede buna alışacak ve her şey o kadar da korkutucu gelmeyecek. Birlikte olacaksınız ve biz de Owen yeniden ortaya çıkar çıkmaz onu size getireceğiz. Eminim Owen’ın şu anda beklediği de budur, önce güvende olduğunuzdan emin olmak, her şeyin hazır olduğundan emin olmak.”

Sonra gülümsedi. Ve ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ben de gülümsedim. Owen’ın neden hâlâ kayıp olduğunu bildiğine inanıyormuşum gibi gülümsedim, kızıyla birlikte olmak için ihtiyaç duyduğu çözümün bir yeniden yerleştirme olacağına inanıyormuşum gibi gülümsedim. Güvende olmak için. Benim dışımda herhangi birinin Bailey’yi güvende tutabileceğine inanıyormuşum gibi.

Grady’nin telefonu çaldı. “Bana bir dakika verir misin?” diye sordu.

Tuvaleti işaret ettim. “Gidebilir miyim?”

“Elbette. Gidebilirsin,” dedi.

Pencerelere doğru yürümeye başlamıştı bile. Telefon görüşmesinin diğer ucunda kim varsa ona odaklanmış durumdaydı.

Koridordan aşağıya, tuvalete doğru ilerledim ve Grady’nin beni izlemediğinden emin olmak için geri dönüp baktım. İzlemiyordu. Sırtı bana dönük, telefonu kulağındaydı. Tuvaletin kapısının önünden geçip asansöre doğru yürürken ve aşağı düğmesine bastığım asansörü beklerken arkasını dönmedi. Konferans salonunun penceresinden dışarı bakmaya devam ederek bir yandan konuşurken bir yandan da yağmuru izliyordu.

Asansör çok hızlı geldi ve tek başıma binip kapıyı kapatma düğmesine bastım. Grady telefon görüşmesini bitirmeden önce lobiye varmıştım. Sylvia Hernandez beni kontrol etmek için ka-

dınlar tuvaletine gönderilmeden önce dışarıya, yağmurun altına çıkmıştım.

O ya da Grady konferans odasındaki masaya bakıp bulmaları için orada bıraktığım şeyi görmeden önce köşeyi dönmüştüm. Notu masanın üzerine, telefonun altına bırakmıştım. Owen'ın bana bıraktığı notu. Grady için bırakmıştım.

Onu koru.

Bailey'nin yanında en doğru olduğuna inandığım şekilde olmaya, sahip olduğum becerileri kullanarak onu ve Owen'ı desteklemeye kararlı bir şekilde Austin'in bilmediğim sokaklarında hızlıca ilerledim. Her ne kadar bu beni gitmem gereken en son yere götürüyor olsa da.

Herkes Durum Tespiti Yapmalı

İşte bildiklerim şunlardı.

Geceleri uyumadan önce Owen iki şey yapardı. Sol tarafına döner ve sonra bana doğru eğilir, kolunu göğsüme sarardı. Bu şekilde uykuya daldı; yüzü sırtıma yaslanır, eli kalbimin üzerinde olurdu. Huzurlu olurdu.

Her sabah Golden Gate Köprüsü'nün ayağına kadar koşar ve eve dönerdi.

Seçme şansı olsa sadece Pad Thai yiyerek yaşardı.

Duş almak için bile alyansını çıkarmazdı.

Arabanın camlarını açık tutardı. Hava ister otuz beş derece, ister sıfır derece olsun fark etmezdi.

Her kış Washington Gölü'nde buzda balık tutmaya gitmekten bahsederdi. Ama hiç gitmedi.

Ne kadar berbat olursa olsun bir filmi jeneriğine kadar izlemeden kapatmazdı.

Şampanyanın abartıldığını düşünürdü.

Fırtınaların hafife alındığını söylerdi.

Yükseklikten belli etmese de korkardı.

Sadece düz vites kullanırdı. Sadece düz vites araba kullanmanın erdemlerini överdi. Ona göre bu hep görmezden gelinirdi.

Kızını San Francisco'daki baleye götürmeyi severdi.

Kızını Sonoma County'de yürüyüşe çıkarmayı severdi.

Kızını kahvaltıya götürmeyi severdi. Ama kendisi hiç kahvaltı yapmazdı.

Tamamen evde hazırladığı malzemelerle on katlı çikolatalı kek yapabilirdi.

Hindistan cevizli köri yemeği yapabilirdi.

Hâlâ kutusunda duran on yıllık bir La Marzocco espresso makinesi vardı.

Ve daha önce bir kez evlenmişti. Babası kötü adamları savunan bir kadınla... Onlara kötü adam demenin biraz basit olduğunu düşünse de, hatta bunun eksik olduğunu düşünse de. Kayınpederinin yaptığı işi kabul etmişti çünkü bu adamın kızıyla evliydi ve Owen da böyle biriydi. Owen kayınpederini ihtiyaçtan, sevgiden ve belki de korkudan kabul etmişti. Gerçi bunu korku olarak adlandırmazdı. Bunu yanlışlıkla sadakat olarak adlandırırdı.

Bildiğim başka bir şey daha vardı. Owen karısını kaybettiğinde her şey değişmişti. Her bir detay değişmişti.

İçinde bir şeyler kırılmıştı. Ve öfkelenmeye başlamıştı. Karısının ailesine, babasına ve kendisine kızgındı. Sevgi adına, sadakat adına görmezden gelmesine izin verdiği şeylere kızgındı. Bu da ayrılmasının nedenlerinden biriydi.

Diğer neden ise Bailey'yi o hayattan uzaklaştırmaya ihtiyacı olmasıydı. Bu hem temel hem de acil bir durumdu. Bailey'yi karısının ailesine yakın bir yerde tutmak en büyük risk gibi geliyordu.

Tüm bunları bildiğim halde, asla bilemeyeceğim bir şey vardı. Şu anda riske atmak zorunda hissettiğim şey için beni affedecek miydi?

Never Dry, İkinci Bölüm

Never Dry açıldı.

İçeride iş çıkışı kalabalığı, birkaç yüksek lisans öğrencisi ve tamamen birbirlerine odaklanmış halde randevuya çıkmış bir çift (yeşil saçlarını diken diken yapmış bir erkek ve kollarında dövmeleler olan bir kadın) vardı.

Genç, seksi, yelekli ve kravatlı bir barmen barın arkasında durmuş, çifte içkilerini dolduruyordu. Tulum giymiş bir kadın ona bakıyor, başka bir içki daha istemek için dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Ve sonra Charlie vardı. Büyükbabasının locasında tek başına oturmuş, bir bardak viski içiyordu, şişesi de yanındaydı.

Parmağını bardakta gezdiriyor, düşünceli görünüyordu. Belki de daha önce aramızda olanları, tanımadığı bu kadınla ve sadece yeniden tanımak istediği kız kardeşinin kızıyla tanıştığında neleri farklı yapabilirdi, bunları kafasında canlandırıyor.

Masasına doğru yürüdüm. İlk başta orada durduğumu fark etmedi. Fark ettiğinde ise bana öfkeyle bakmak yerine şaşkınlıkla baktı.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

“Onunla konuşmam gerek,” dedim.

“Kiminle?” dedi.

Başka bir şey söylemedim çünkü açıklamama ihtiyacı yoktu. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. Kimi görmek istediğimi biliyordu.

“Benimle gel,” dedi.

Sonra ayağa kalktı ve beni tuvaletleri ve elektrik dolabını geçerek karanlık bir koridordan mutfağa yönlendirdi.

Beni mutfağa çekti ve kapı arkamızdan kapandı.

“Bu gece buraya kaç polis geldi biliyor musun? Henüz bana bir şey sormuyorlar ama onları görmemi istiyorlar. Böylece bana göz dağı verme peşindeler. Her yerdeler.”

“Polis olduklarını sanmıyorum,” dedim. “Bence onlar ABD kolluk kuvvetleri.”

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hiçbiri komik değil,” dedim.

Sonra gözlerine baktım.

“Ona burada olduğumuzu söylemeliydin Charlie,” dedim. “O senin baban. Diğer de senin yeğenin. Yeğenin götürüldüğü günden beri ikiniz de onu arıyorsunuz. İsteseniz bile bunu saklı tutamazdınız.”

Charlie arka merdivenlere ve aşağıdaki sokağa açılan acil durum kapısını iterek açtı.

“Gitmen gerek,” dedi.

“Bunu yapamam,” dedim.

“Neden?”

Omuz silktim. “Gidecek başka yerim yok.”

Bu doğrudu. Bırakın ona, kendime bile itiraf etmekten rahatsız olduğum bir şekilde, Charlie her şeyin yeniden yoluna girmesi için elimde kalan tek şanstı.

Belki de bunu hissetmişti çünkü duraksadı ve kararlılığının biraz dağıldığını gördüm. Acil durum kapısının kapanmasına izin verdi.

“Babanla konuşmam gerek,” dedim. “Ve bunun gerçekleşmesi için kocamın arkadaşından yardım istiyorum.”

“Ben onun arkadaşı değilim.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Ethan’ın vasiyetini benim için arkadaşım Jules’a incelettim.” *Ethan*, bu ismi kullanmıştım. “Onun gerçek vasiyeti. Ve seni de vasiyetine eklemiş. Benimle birlikte seni de Bailey’nin vasisi olarak yazmış. Eğer ona bir şey olursa, senin ona sahip çıkmanı istemiş. Benimle birlikte senin de onun yanında olmanı istemiş.”

Yavaşça başını sallıyordu. Bir an için ağlamaya başlayacağını düşündüm. Gözleri sulanmıştı. Elleri alınına gitti, sanki gözyaşlarını durdurmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çekti. Bu gözyaşları, yeğenini tekrar görebileceği bir fırsatın doğmuş olmasından duyduğu rahatlamanın ve son on yıldır onu görmesinin imkânsız olmasından duyduğu üzüntünün gözyaşlarıydı.

“Peki ya babam?” diye sordu.

“Ethan’ın, kızının Nicholas’la bir ilişkisi olmasını istediğini sanmıyorum,” dedim. “Ama Ethan’ın seni oraya koyması, bu konuda oldukça çelişkili görünsen de kocamın sana güvendiğini bilmemi sağlıyor.”

Bunun kendi gerçekliği olduğuna inanamıyormuş gibi başını sallıyordu. Bu benim de anlayabileceğim bir duyguydu.

“Bu çok eski bir savaş,” dedi. “Ve Ethan masum değil. Öyle olduğunu düşünüyorsun. Ama hikâyenin tamamını bilmiyorsun.”

“Bilmediğimi biliyorum.”

“Peki ne düşünüyorsun? Babamla konuşup Ethan’la aralarını düzelterceğini mi sandın? Fark etmez, söyleyeceğin hiçbir şeyin önemi yok. Ethan babama ihanet etti. Onun hayatını mahvetti ve bu süreçte annemin hayatını da bitirdi. Ve eğer bunu düzeltmek için benim yapabileceğim bir şey yoksa, senin de yapabileceğin bir şey yok.”

Charlie mücadele ediyordu. Bunu görebiliyordum. Bana babası hakkında ne söyleyeceği, Owen hakkında ne söyleyeceği konusunda zorlandığını görüyordum. Eğer çok az şey anlatırsa onu bırakıp gitmeyecektim. Belki çok fazla şey söylerse de gitmeyecektim. Ama o gitmemi istiyordu. Bunu yaparsam herkes için durumun daha iyi olacağını düşünüyordu. Ama ben bunu görmezden geldim. Çünkü artık her şeyi düzeltmenin tek bir yolu olduğunu biliyordum.

“Onunla ne zamandır evlisin?” diye sordu. “Ethan’la?”

“Bunun ne önemi var?”

“O senin düşündüğün kişi değil.”

“Sürekli bunu duyuyorum,” dedim.

“Ethan sana ne söyledi?” dedi. “Kız kardeşim hakkında ne biliyorsun?”

Hiçbir şey, demek istedim. Doğru olduğunu bildiğim hiçbir şey. Ne de olsa onun kızıl saçları yoktu ya da bilimle ilgilenmiyordu. New Jersey’de üniversiteye gitmemişti. Havuzda nasıl yüzüleceğini de bilmiyor olabilirdi. Şimdi bize tüm bunları neden anlattığını, neden bu kadar ayrıntılı bir arka plan hikâyesi uydurduğunu biliyordum. Böylece yanlış bir kişi Bailey’ye yaklaşırsa, Bailey’nin gerçekte olduğu kişi olduğundan şüphelenirse, Bailey o kişinin gözlerinin içine bakabilecek ve bunu dürüstçe inkâr edebilecekti. Annem kızıl saçlı bir yüzücüdür. Annem o bahsettiğin kişiye hiç benzemiyor.

Charlie'nin gözlerine bakıp dürüstçe cevap verdim. "Bana pek bir şey anlatmadı. Ama bir keresinde bana tanısam onu ne kadar çok seveceğimi söylemişti," dedim. "Birbirimizden hoşlanabileceğimizi söyledi."

Charlie başını salladı ama sessiz kaldı. Owen'la olan hayatımla ilgili tüm sorularını hissedebiliyordum, Bailey'yle ilgili tüm sorularını: şu anda kim olduğu, nelerden hoşlandığı ve hâlâ onun çok sevdiği kız kardeşine nasıl benzediği hakkında... Ama bu soruların hiçbirini soramazdı, kendi sorularıyla, cevap vermek istemediği sorularla karşılaşmadan soramazdı.

"Bak," dedi, "eğer birinin sana Kristin sayesinde babamın Ethan'la arasında olanları atlatabileceğini, bir tür gerçeğe ulaşabileceklerini söylemesini istiyorsan, kimse bunu yapamaz. Kabul etmez. Bu işler böyle yürümez. Babam bunu atlatamadı."

"Bunu ben de biliyorum," dedim.

Gerçekten de biliyordum. Ama yine de Charlie'nin bana yardım etmek istediğine güveniyordum. Yoksa bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Başka bir konuşma yapıyor olurduk; ikimizin de Owen'ın bu aileye *ve bana* yaptıkları hakkında açmak istemediği bir konuşma. Kalbimi parçalayacak bir konuşma yapıyor olurduk.

Bana artık daha nazik bakıyordu. "Seni korkuttum mu?" dedi.

"Bunu sana benim sormam gerekirdi."

"Sana o şekilde yaklaşmak istememiştim. Sadece beni çok şaşırttın," dedi. "Buraya kaç kişinin gelip babam için ortalığı karıştırdığına inanamazsın. Court TV'deki duruşmayı izleyen, babamı tanıdıklarını düşünen ve imza isteyen tüm o suç bağımlıları... Bunca yıl sonra bile geliyorlar. Sanırım Austin'de bir suç örgütü turuna dâhiliz. Biz ve Newton Çetesi..."

“Kulağa korkunç geliyor,” dedim.

“Öyle,” dedi. “Hepsi korkunç.”

Bana baktı, beni anlıyordu. “Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. Bence hâlâ mutlu bir son gerçekleşmesini umuyorsun. Ama bu hikâyenin sonu iyi bitmeyecek,” dedi. “Bitemez.”

“İyi bitmeyeceğini biliyorum. Ben sadece başka bir şey umuyorum.”

“Neymiş o?”

Duraksadım. “Burada bitmemesini.”

Gölde

Arabayı Charlie kullanıyordu.

Şehrin kuzeybatısına, Bonnell Dağı'nı geçip Texas Hill Country'ye gidiyorduk. Birden etrafım inişli çıkışlı tepeler, ağaçlar ve yeşilliklerle çevrilmişti. Göl, arabanın camlarının dışında sessiz ve huzurluydu. Hareketsizdi.

Çiftlik yoluna döndüğümüzde yağmur azaldı. Charlie pek konuşmuyordu ama bana ailesinin göl kıyısındaki Akdeniz mülkünü birkaç yıl önce, Nicholas'ın hapisten çıktığı yıl, annesinin ölümünden bir yıl önce satın aldığını anlattı. Bu evin annesinin hayalindeki ev olduğunu söyledi, özel inziva yeriydi, ama Nicholas, eşinin ölümünden beri orada tek başına kalıyordu. Sonradan öğrendim ki bu ev, araba yolunun dibindeki bir plakette gördüğüm gibi, Charlie'nin annesi Meredith'in MABET adını verdiği bu mülk, onlara on milyon dolara mal olmuştu.

Neden bu ismi seçtiğini anlamak çok kolaydı. Mülk muazzamdı, insanın hayallerinin ötesinde güzel ve kişiye özeldi.

Charlie bir şifre girince metal kapılar açıldı ve ortaya en az dört yüz metre uzunluğunda, küçük bir güvenlik kulübesine doğru yavaşça kıvrılan parke taşlı bir araba yolu çıktı. Bekçi kulübesi sarmaşıklarla kaplı olduğundan göze çarpmıyordu.

Ana ev daha az göze çarpıyordu. Basamaklı balkonları, antik kiremit çatısı ve taş cephesiyle Teksas'a değil de Fransız

Rivierası'na aitmiş gibi görünüyordu. En dikkat çeken şey ise sizi karşılayan ve içeri davet eden, en az iki metre uzunluğundaki muhteşem cumbalı pencerelerdi.

Bekçi kulübesine yanaştık ve bir koruma dışarı çıktı. İri yarı bir adamdı, dar bir takım elbise giymişti.

Koruma eğilip sürücü tarafındaki cama yaslanırken Charlie camı açtı. "Selam Charlie," dedi.

"Ned. İyi akşamlar, nasılsın?"

Ned'in gözleri bana doğru kaydı ve başıyla küçük bir selam verdi. Sonra tekrar Charlie'ye döndü. "Seni bekliyor," dedi.

Arabanın kaputuna hafifçe vurdu ve sonra ikinci bir kapıyı açmak için güvenlik kulübesine geri döndü.

Kapıdan geçip daire şeklinde araba yoluna girdik ve ön kapının yanında durduk.

Charlie arabayı park edip kontağı kapattı. Ama arabadan inmek için hareket etmedi. Bir şey söylemek istiyor gibiydi. Sonra fikrini değiştirmiş olmalı ki tek kelime etmeden sürücü kapısını açıp dışarı çıktı.

Onu takip ederek arabadan indim ve gecenin serinliğine, yağmurdan kayganlaşmış zemine adım attım.

Ön kapıya doğru yürümeye başladım ama Charlie yan kapıyı işaret etti.

"Bu taraftan," dedi.

Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de içeri girdim. Kapıyı arkasından kilitlemesini bekledim ve evin kenarı boyunca uzanan bir patikadan aşağı inmeye başladık, patikanın kenarlarını kaktüsle ve çeşit çeşit bitkiler kaplıyordu.

Yan yana yürüyorduk, Charlie yolun dış kenarındaydı. Evin içine baktım, o uzun Fransız pencerelerinden içeri... Ve her biri aydınlık olan sıra sıra odaları gördüm.

Acaba her şey benim için mi aydınlatılmış diye merak ettim; tasarımın ne kadar etkileyici olduğunu, her ayrıntısının nasıl düşünüldüğünü görebileyim diye. Uzun, dolambaçlı koridor pahalı sanat eserleri ve siyah-beyaz fotoğraflarla kaplıydı. Büyük odanın yüksek tavanları ve geniş ahşap koltukları vardı. Evin arka tarafını saran mutfak ise pişmiş toprak zemin ve devasa bir taş şömineyle donatılmıştı.

Nicholas'ın burada nasıl yalnız yaşadığını düşünüp durdum. Böyle bir evde tek başına yaşamak nasıl bir duyguydu?

Patika yol, antika sütunların ve gölün nefes kesici manzarasının (uzakta parıldayan küçük tekneler, meşe ağaçlarından bir gölgelik, suyun serinletici sakinliği) sergilendiği dama deseninde zeminli bir verandaya doğru kıvrılıyordu.

Ve bir hendek vardı.

Bu evin, Nicholas Bell'in evinin kendi hendeği vardı. Açık bir izin olmadan buraya girilemeyeceğini ya da buradan çıkılamayacağını hatırlatıyordu.

Charlie koltukları işaret etti, birine kendisi oturdu, göl uzakta parlıyordu.

Onunla göz göze gelmekten kaçınıyordum, onun yerine küçük teknelere doğru baktım. Buraya neden gelmem gerektiğini biliyordum. Ama şimdi gerçekten buradaydım ve bu bir hata gibi geliyordu. Sanki Charlie'nin uyarısını dikkate almalıymışım, sanki içeride beni iyi bir şey beklemiyormuş gibiydi.

"İstediğin yere otur," dedi Charlie.

"Ben iyiyim," dedim.

"Biraz zaman alabilir," dedi Charlie.

Sütunlardan birine yaslandım.

"Ayakta durabilirim."

"Belki de endişelenmesi gereken kişi sen değilsindir..."

Bir erkek sesi duyunca döndüm ve Nicholas'ın arka kapıda durduğunu görünce irkildim. Yanında iki köpeği vardı; büyük, çikolata rengine Labradorlar. Gözleri dikkatle Nicholas'a kenetlenmişti.

"Bu sütunlar göründükleri kadar güçlü değiller," dedi.

Sütundan bir adım uzaklaştım. "Ah, özür dilerim," dedim.

"Hayır, hayır. Şaka yapıyorum, sadece takılıyordum," dedi.

Bana doğru yürürken elini salladı, parmakları hafifçe çarpıktı. Keçi sakalıyla uğraşıp duran bu zayıf adam, eklem iltihabı olan parmakları, bol kot pantolonu ve hırkasıyla çelimsiz görünüyordu.

Şaşkınlığımı kontrol altında tutmaya çalışarak dudağımı ısır-dım. Nicholas'ın böyle görünmesini beklemiyordum; yumuşak, nazik bir görüntüsü vardı. Birinin sevgi dolu büyükbabası gibi duruyordu. Yumuşak ses tonu, yavaş temposu, kuru mizahı... bana kendi sevgi dolu büyükbabamı hatırlatıyordu.

"Karım bu sütunları Fransa'daki bir manastırdan satın aldı ve iki parça halinde buraya getirtti. Yerel bir zanaatkâr onları tekrar bir araya getirerek orijinal durumlarına geri döndürdü. Oldukça sağlamlar."

"Ayrıca çok da güzeller," dedim.

"Çok güzeller, değil mi?" dedi. "Karımın tasarım konusunda gerçek bir yeteneği vardı. Bu eve giren her şeyi o seçti. Her bir şeyi."

Karısından bahsederken bile acı çekiyor gibi görünüyordu.

"Evimin işçiliği hakkında konuşmak gibi bir alışkanlığım yok ama biraz tarihten bahsetmemin hoşunuza gideceğini düşündüm," dedi.

Bu beni durdurdu. Nicholas ne iş yaptığını bildiğini mi ima etmeye çalışıyordu? Biliyor olabilir miydi? Şimdiden bir sızıntı

olabilir miydi? Ya da belki de sızıntı bendim. Belki de farkında olmadan Charlie'ye bir şey söylemiştim. Hepimizi ele veren bir şey.

Her iki şekilde de Nicholas şu anda yetkili kişiydi. On saat önce durum böyle olmayabilirdi. Ama Austin'e geldiğimde tüm bunları değiştirmiştim. Artık burası Nicholas'ın dünyasıydı. Austin, Nicholas'ın dünyasıydı ve ben bizi oraya geri getirmiştim. Konuyu pekiştirircesine, iki koruma dışarı çıktı; Ned ve başka bir adam daha. İkisi de iri yarı ve gülümsemeyen tiplerdi. İkisi de Nicholas'ın tam arkasında duruyordu.

Nicholas onları görmezden geldi. Onun yerine ellerini uzatıp benimkileri tuttu. Sanki eski arkadaşmışız gibi. Başka ne seçeneğim vardı ki? Elimi uzatıp avuçlarına almasına izin verdim.

"Seninle tanışmak bir zevk..." dedi.

"Hannah," dedim. "Bana Hannah diyebilirsiniz."

"Hannah," dedi.

Gülümsüyordu; içten ve cömertti. Ve birdenbire bu beni, onun tam tersi gibi görünmesi fikrinden daha çok rahatsız etti. Owen hangi noktada Nicholas'ın önünde durup, *Nicholas iyi biri olmalı*, diye düşünmüştü? İyi biri olmasaydı nasıl böyle gülümseyebilirdi? Owen'ın sevdiği kadını nasıl yetiştirebilirdi?

Ona bakmak zor geldiği için aşağıya, yere, köpeklerle doğru baktım.

Nicholas gözlerimi takip etti. Sonra eğilip köpeklerinin başlarının arkasını okşadı.

"Bu Casper ve bu da Leon," dedi.

"Muhteşem köpekler."

"Kesinlikle öyleler. Teşekkür ederim. Onları buraya Almanya'dan getirdim. *Schutzhund* eğitimlerinin ortasındayız."

"Ne demek bu?" dedim.

“Resmî çevirisi ‘koruma köpeği’. Sahiplerini güvende tutmaları gerekiyor. Bense sadece iyi bir arkadaş olduklarını düşünüyorum.” Duraksadı. “Onları sevmek ister misin?”.

Bunun bir tehdit olduğunu sanmıyordum ama aynı zamanda bir davet gibi de gelmemişti, en azından kabul etmek istediğim bir davet değildi.

Hâlâ dinlenme koltuğunda oturan Charlie’ye baktım; bu rahat duruşu zorlama gibi görünüyordu, sanki o da babasının evinde olmaktan benim kadar rahatsız gibiydi. Ama sonra Nicholas uzanıp elini oğlunun omzuna koydu. Charlie de babasının elini tuttu.

“Hey, baba.”

“Uzun bir gün mü oldu evlat?” diye sordu Nicholas.

“Öyle de denebilir.”

“O zaman sana bir içki verelim,” dedi. “Viski ister misin?”

“Harika olur,” dedi.

Charlie babasına baktı, samimi ve açıktı. Kaygısını yanlış yorumladığımı fark ettim. Kendini kötü hissettiği şey her neyse, hâlâ elini tuttuğu babasıyla ilgili gibi görünmüyordu.

Görünüşe göre Grady bu konuda haklıydı; Nicholas iş hayatında kim olursa olsun, ne kadar kötü ya da tehlikeli olursa olsun, o aynı zamanda yetişkin oğlunun omzuna elini koyan ve zor bir akşamdan sonra ona bir içki ikram eden adamdı. Charlie’nin gördüğü buydu.

Grady’nin diğer konularda haklı olup olmadığını merak ettim. Ya da Grady’nin diğer konularda ne kadar haklı olduğunu mu demeliyim? Güvende olmak için, Bailey’yi güvende tutmak için buradan başka bir yerde olmam konusunda net ve ısrarcıydı.

Nicholas bana doğru yürüyen Ned’e başıyla selam verdi. İrkildim ve ellerimi kaldırarak geri çekildim.

“Ne yapıyorsun?” dedim.

“Sadece dinleme cihazı olup olmadığını kontrol edecek,” dedi Nicholas.

“Benim sözüme güvenebilirsiniz,” dedim. “Dinleme cihazı takarak ne elde edebilirim ki?”

Nicholas gülümsedi. “Bunlar artık ilgilenmediğim türden sorular,” dedi. “Ama sakıncası yoksa...”

Ned, “Kollarınızı kaldırın lütfen,” dedi.

Bunun gereksiz olduğunu söyleyip beni desteklemesi için Charlie’ye baktım. Ama o bana bakmıyordu.

Ned’in dediğini yaptım, kendime bunun havaalanında üst araması gibi bir şey olduğunu, birinin beni güvenlik için kontrol ettiğini söyledim. Düşünecek bir şey yoktu. Ama elleri soğuktu ve onları yanlarımda gezdirdiği süre boyunca belindeki silahı da görebiliyordum. Kullanılmaya hazırды. Ve Nicholas’ın izlediğini görebiliyordum. Yanındaki koruma köpekleri de görünüşe göre kullanılmaya hazırды.

Nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissettim, belli etmeye çalıştım. Eğer bu adamlardan biri kocamı görürse ona zarar verirlerdi. Ona öylesine zarar verirlerdi ki şu anda yaptığım hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Grady’nin sesi kafamın içinde dolaşıyordu. *Nicholas kötü bir adam. Bu adamlar acımasız.*

Ned benden uzaklaştı ve Nicholas’a işaret etti, bunun temiz olduğum anlamına geldiğini tahmin ettim.

Nicholas’la göz göze geldim, hâlâ korumanın ellerini vücudunda hissediyordum. “Tüm misafirlerinizi böyle mi karşılıyorsunuz?” diye sordum.

“Bugünlerde pek misafirim olmuyor.”

Başımı salladım, kazağımı düzelttim, kollarımı kendime sardım. Sonra Nicholas, Charlie’ye döndü.

“Biliyor musun Charlie? Hannah ile biraz yalnız kalmak istiyorum. Neden havuz kenarında bir şeyler içmiyorsun? Sonra da eve gidersin.”

“Hannah’ı ben getirdim,” dedi.

“Marcus onu gitmesi gereken yere götürecektir. Yarın konuşuruz. Tamam mı?”

Nicholas oğlunun sırtını son bir kez sıvazladı. Sonra Charlie bir şey söyleyemedi, sanki söyleyebileceği bir şey varmış gibi, Nicholas evinin kapısını açıp içeri girmeye hazırlandı.

Ama kapının eşiğinde duraksadı ve beni bir seçim yapmak zorunda bıraktı. Ya şimdi buradan ayrılıp Charlie’yle birlikte eve gidecektim ya da burada onunla yalnız kalacaktım.

Önümdeki seçenekler şunlardı: Nicholas’la kalıp aileme yardım etmek ya da ailemden ayrılıp kendi refahıma öncelik vermek. Sanki garip bir sınavla karşı karşıyaymışım, sanki değerlendirilmem gerekiyormuş gibi. Oysa aileme yardım etmenin ve kendi refahımı sağlamanın bir ve aynı olduğu noktaya çoktan ulaşmıştım.

“Geçelim mi?” diye sordu Nicholas.

Hâlâ buradan ayrılabilirdim. Hâlâ onu bırakıp gidebilirdim. Owen’in yüzü aklımdaydı. Benim burada olmamı istemezdi. Grady’nin yüzünü gördüm. *Kaç. Kaç. Kaç.* Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki Nicholas’ın bunu duyabildiğinden eminimdim. Duyamasa bile, üzerimdeki gerginliği hissedebileceğinden eminimdim.

Boyunuzu aştığınızı anladığınız bir an vardır. İşte bu, benim anımdı.

Köpekler Nicholas’a bakıyordu. Ben dâhil herkes Nicholas’a bakıyordu.

Ta ki ben gidebileceğim tek yöne doğru hareket edene kadar.
Ona doğru.

“Önden buyurun,” dedim.

@novaebook

İki Yıl Önce

“Bailey, elbisene bayıldım,” dedim.

Los Angeles'taydık ve Venedik'teki Felix'te akşam yemeği yiyorduk. Bir müşterimle Venedik Kanalları'ndaki evi üzerinde çalışıyordum ve Owen bunun, Bailey ve benim birlikte biraz zaman geçirmemiz için mükemmel bir fırsat olacağını düşünmüştü. Bu muhtemelen sekizinci buluşmamızdı ama Bailey genellikle birlikte yemek yemekten daha fazlasını paylaşmaktan kaçmaya çalışırdı. Genellikle bütün bir hafta sonu boyunca üçümüz birlikte olmazdık. Onu Hollywood Bowl'da Dıdamel'i izlemeye götürmüştük ve bayılmıştı. Şimdi de Los Angeles'ın en iyi İtalyan restoranında akşam yemeği yiyorduk, buna da bayılmıştı. Peki sevmediği tek şey neydi? Tüm bunları benimle birlikte yapmak.

“Mavinin bu tonu sana çok yakışmış,” dedim.

Cevap vermedi, ezbere bir baş sallama bile yapmadı. Beni görmezden geldi, İtalyan sodasından biraz içti.

“Tuvalete gitmem gerek,” dedi.

Ve Owen cevap veremedi kalkıp gitti.

Owen onun gidişini izledi. Köşede kaybolduğunda bana doğru döndü.

“Sana sürpriz yapacaktım,” dedi. “Ama belki de önümüzdeki hafta sonu seni Big Sur’a götüreceğimi söylemek için şu an iyi bir zamandır.”

Kanallardaki projemi bitirmek için bir hafta Los Angeles’ta kalacaktım ve cuma günü Sausalito’ya uçmayı planlıyordum. Owen’ın kuzenlerini ziyaret etmek için sahile doğru bir yolculuğa çıkmayı konuşmuştuk. Kuzenlerinin Carmel-by-the-Sea’de, Yarımada’nın ucundaki küçük, turistik bir kasabada yaşadıklarını söylemişti.

“Carmel-by-the-Sea’de gerçekten kuzenlerin yok galiba?” dedim.

“Muhtemelen birilerinin kuzenleri vardır,” dedi.

Güldüm.

“Bu benim için bir avantaj,” dedi. “Benim hiçbir yerde kuzenim yok. Bailey dışında ailem yok.”

“O da bir nimet,” dedim.

Bana gülümsedi. “Gerçekten böyle hissediyorsun, değil mi?”

“Elbette.” Duraksadım. “Ama bu his karşılıklı değil.”

“Olacak.”

İçkisinden bir yudum aldı ve masanın üzerinden bana doğru uzattı.

“Hiç burbon Good Luck Charm denedin mi?” dedi. “Sadece özel günlerde içerim. Burbon, limon ve nane karışımı. Ve işe yarıyor. Şans getiriyor.”

“Şansa ne için ihtiyacın var?”

“Sana sormak için çok erken olduğunu söyleyeceğin bir şey soracağım,” dedi. “Sorun olur mu?”

“Soracağın soru bu mu?” dedim.

“Soruyu soracağım,” dedi. “Ama bu şekilde değil, çocuğum ruvalettayken değil, bu yüzden tekrar nefes almaya başlayabilirsin...”

Haksız da sayılmazdı. Gerçekten soruyu soracağından endişe ettiğim için hiç nefes almamıştım. Bunu yaparsa evet diyemeyeceğimden korkuyordum. Hayır da diyemeyecektim.

“Belki sana Big Sur’da sorarım. Orada kayalıkların tepesinde kalacağız, etrafımız meşe ağaçlarıyla çevrili olacak, hayatında görebileceğin en güzel ağaçlar. Ve onların altında uyuyacaksın, tüm bu ağaçlara bakan, okyanusa bakan kulübelerde. Bir tanesinin üzerinde bizim adımız yazılı olacak.”

“Ben hiç kulübede uyumadım,” dedim.

“Gelecek hafta bunu söyleyemeyeceksin.”

İçkisine geri uzandı, uzun bir yudum aldı.

“Çok uzattım biliyorum ama kocan olmak için sabırsızlandığımı bilmelisin,” dedi. “Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum.”

“Kayıtlara geçsin diye söylemiyorum,” dedim. “Ama ben de aynı şeyi hissediyorum.”

Bu sırada Bailey masaya geri geldi. Oturdu ve Cacio e Pepe’nin lezzetli bir Güney İtalya yorumu olan makarnasına daldı. Peynir, karabiber ve tuzlu zeytinyağının muhteşem bir karışımıydı.

Owen eğildi ve onun tabağından kocaman bir lokma aldı.

“Baba!” Bailey güldü.

“Paylaşmak değer vermektir,” dedi Owen ağzı doluyken.

“Güzel bir şey duymak ister misin?”

“Elbette,” dedi Bailey. Ve babasına gülümsedi.

“Hannah hepimize yarın akşam Geffen’de *Barefoot in the Park*’ın yeniden gösterimi için bilet almış,” dedi. “Neil Simon da onun favorilerinden biri. Kulağa harika gelmiyor mu?”

“Yarın yine Hannah’yla mı görüşeceğiz?” dedi. Kendini durduramadan kelimeler ağzından çıkmıştı.

“Bailey...” Owen başını salladı.

Sonra bana özür dileyen bir bakış attı: *Böyle davrandığı için üzgünüm.*

Omuz silktim: *Gerçekten sorun değil, nasıl isterse öyle olsun.*

Ciddiydim. Benim için sorun yoktu. Hayatının büyük bir bölümünde annesi olmamış bir genç kızdı. Sahip olduğu tek şey babasıydı. Onu başka biriyle paylaşma ihtimalini kabullenmesini beklemiyordum. Başkalarının da ondan böyle bir şey beklememesi gerektiğini düşünüyordum.

Utanmış bir halde yere baktı. “Üzgünüm, yapmam gereken bir sürü ödevim var,” dedi.

“Hayır, lütfen, sorun değil,” dedim. “Benim de yapacak bir sürü işim var. Neden siz ikiniz oyuna gitmiyorsunuz? Sadece sen ve baban. İşinizi bitirirseniz belki otelde buluşursunuz?”

Bana baktı, onu elinden almakla ilgili gizli bir amacımın olmasını bekliyordu. Ama öyle bir şey yoktu. Bunu anlamasını istedim. Onun açısından neyi doğru, neyi yanlış yaparsam yapayım (ve işlerin nasıl başladığına bakılırsa, onun yanlış olarak gördüğü pek çok şeyi yapacağımı biliyordum), asla gizli bir amacım olmayacaktı. Bu ona verebileceğim bir sözdü. Bana kalırsa, nazik olmak zorunda değildi. Rol yapmak zorunda değildi. Sadece kendisi olmalıydı.

“İçinden nasıl geliyorsa Bailey. Her iki şekilde de baskı yok...” dedim.

Owen uzandı ve elimi tuttu. “Hep birlikte gitmemizi gerçekten çok isterim,” dedi.

“Bir dahaki sefere,” dedim. “Bir dahaki sefere gideriz.”

Bailey kafasını kaldırdı. Ve o daha saklayamadan gözlerinde onu anladığım için duyduğu minnettarlığı bana söylemek istemediği bir sır gibi gördüm. Onu anlayacak birine, babasından başka birine ne kadar ihtiyacı olduğunu gördüm. Bir an için o kişinin ben olabileceğimi nasıl da düşünmüştü.

“Evet,” dedi. “Bir dahaki sefere.”

Ve ilk kez bana gülümsedi.

Bazı Şeyleri Kendi Başına Yapmalısın

Sanat fotoğraflarının sıralandığı uzun koridorda yürürken California Sahili'ni gösteren bir fotoğrafın önünden geçtik. Big Sur yakınlarındaki muhteşem sahil. Fotoğraf en az üç metre uzunluğundaydı; sarp dağ, kaya ve okyanus arasına oyulmuş o neredeyse imkânsız yolun kuşbakışı görüntüsünü gösteriyordu. Fotoğrafa o kadar odaklanmışım ki tanıdık manzaranın verdiği rahatlıkla yemek odasının önünden geçerken neredeyse masayı göremeyecektim. İçerideki yemek masasını. *Architectural Digest*'te yer alan yemek odası masamı. Kariyerimin başlamasına yardımcı olan masa.

En çok üretilen eserimdi bu. Hatta büyük bir mağaza reklam yayınlandıktan sonra masayı kopyalamaya başlamıştı.

Bu beni durdurdu. Nicholas karısının bu evdeki her mobilyayı özenle seçtiğini söylemişti. Ya *Architectural Digest*'te bu habere rastladıysa? Ya onu masaya yönlendiren şey bu olduysa? Bu mümkündü. Haber hâlâ web sitelerindeydi. Son yıllardaki araştırmaları onu kayıp torununa götürebilirdi, eğer yeterince yakından araştırmış olsaydı, sadece ne aradığını bilseydi.

Ne de olsa içinde bulunduğum hareketlilik beni buraya, içinde olmak istemediğim bu eve getirmişti; geçmişimden bir parça beni burada bulmuştu, sanki hayatımda önemli olan her şeyin

şu anda olanların insafına kaldığını bir kez daha hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi.

Nicholas kalın, meşe bir kapıyı çekip açtı ve benim için tuttu.

Birkaç adım arkamızda duran Ned'e bakmaktan kaçındım. Yanında gezinen salyalı köpeklerle de bakmaktan kaçındım.

Nicholas'ı evindeki ofisine kadar takip ettim ve içeri girdiğimizde koyu renk deri sandalyeleri, okuma lambalarını, maun kitap raflarını inceledim. Ansiklopediler ve klasik kitaplar raflarda sıralanıyordu. Nicholas Bell'in diplomaları ve ödülleri duvarlarda asılıydı. Yüksek onur belgesi. Şeref Listesi. *Law Review* dergisi. Gururla çerçevelenmişlerdi.

Ofisi evin geri kalanından farklı hissettiriyordu. Daha kişisel-di. Oda ailesinin fotoğraflarıyla doluydu; duvarlarda, sehpa, kitap raflarında. Ama masa tamamen Bailey'nin fotoğraflarına ayrılmıştı. Gümüş çerçeveli fotoğraflar, normal boyutlarının iki katına kadar büyütülmüş fotoğraflar. Hepsi de küçük Bailey'nin fincan tabağı gibi açılmış kara gözlerini gösteriyordu. Ve henüz hiçbir mor olmayan yumuşak buklelerini.

Bir de annesi Kate vardı. Neredeyse sergilenen her fotoğrafta Bailey'yi tutuyordu: Bailey ve Kate dondurma yerken; Bailey ve Kate bir bankta kucaklaşırken. Bailey'nin birkaç günlükken, küçük mavi beresiyle çekilmiş bir fotoğrafına odaklandım. Kate onunla birlikte yatakta yatıyordu, dudakları Bailey'nin dudaklarına, alını alnına değiyordu. Kalbim parçalanmıştı. Ve sanırım Nicholas da bu yüzden onu gözünün önünde tutuyordu; hepsini gözünün önünde tutuyordu, her gün onun kalbini parçalasınlar diye.

İyilik ve kötülükle ilgili bir şeydi bu. Birbirlerinden o kadar da uzak sayılmazlardı ve genellikle bir şeylerin farklı olmasını istemek gibi aynı cesur yerden başarlardı.

Ned koridorda bekliyordu. Nicholas ona doğru başını salladı ve kapıyı kapattı. Kalın, meşe kapıyı. Koruma koridordaydı, köpekler koridordaydı.

Ve ikimiz ofisin içinde yalnızdık.

Nicholas bara doğru yürüdü ve ikimize de birer içki doldurdu. Sonra benimkini uzattı ve masasının arkasına oturdu, önündeki sandalyeyi bana ayırdı; altın işlemeli, derin, deri bir sandalye.

“Rahatına bak,” dedi.

Elimde içkimle oturdum. Ama sırtımın kapıya dönük olmasından memnun değildim. Bir an için birinin içeri girip beni vurmasının imkânsız olmadığını düşündüm. Korumalardan biri beni şaşırtabilir, köpekler harekete geçebilirdi. Charlie’nin kendisi içeri dalabilirdi. Belki de Owen’ın vasiyetine koyduğu şeyi yanlış anlamıştım. Belki de Bailey ve Owen’ı içine soktuğum bu durumdan kurtarmak için kendimi aslanın ininde yalnız bırakmıştım. Bir kurban. Kate adına. Ya da Owen. Ya da Bailey.

Kendime bunun sorun olmadığını hatırlattım. Buraya yapmaya geldiğim şeyi yaparsam bunu kabul edecektim.

İçkimi bıraktım. Ve gözlerim bebek Bailey’nin fotoğraflarına geri döndü. Parti elbisesi giymiş, başına fiyonk takmış bir fotoğrafını fark ettim.

Bu beni biraz rahatlattı, Nicholas da bunu fark etmiş gibi görünüyordu. Fotoğrafı alıp bana uzattı.

“O Kristin’in ikinci doğum günüydü. Daha o yaşta tam cümleler kurmaya başlamıştı. İnanılmazdı. Belki ondan bir hafta sonra onu parka götürdüm ve çocuk doktoruyla karşılaştık.

Kristin'e nasıl olduğunu sordu ve o da iki paragraflık bir cevap verdi," dedi. "Adam buna inanamadı."

Fotoğraflı ellerimde tutuyordum. Bailey bana bakıyordu, o bukleler onun tüm kişiliğinin başlangıcıydı.

"Hayal edebiliyorum," dedim.

Nicholas boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla hâlâ böyle."

"Hayır," dedim. "Bugünlerde tek heceli konuşmalar daha çok hoşuna gidiyor, en azından benimle konuşurken. Ama genel olarak, evet. Genel olarak o gerçek bir yıldız."

Kafamı kaldırdım ve Nicholas'ın yüzünü gördüm. Kızgın görünüyordu. Neden olduğundan emin değildim. Bailey'nin benden hoşlanmasını engelleyen bir şeyler yaptığım için mi kızgındı? Yoksa kendisine hiç şans verilmediği için mi kızgındı?

Ona fotoğrafını geri verdim. Masasına geri koydu, takıntılı bir şekilde daha önce olduğu yere yerleştirdi, ona ait her bir parçayı tam olarak bulabileceği yerde tutuyordu. Biraz büyülü bir düşünce gibi geliyordu bu, sanki onu öylece tutarsa, bu onu tekrar bulmasına yardımcı olacakmış gibi.

"Peki Hannah, senin için tam olarak ne yapabilirim?"

"Bir anlamaya varabileceğimizi umuyorum Bay Bell."

"Nicholas de lütfen," dedi.

"Nicholas," dedim.

"Ve... hayır."

Nefes alıp sandalyemde öne doğru hareket ettim. "Daha söyleyeceklerimi duymadın bile."

"Demek istediğim, hayır, burada olma nedenin bu değil, bir anlamaya varmak değil," dedi. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Herkesin sana söylediği kişi olmadığım umuduyla buradasın."

“Bu doğru değil,” dedim. “Burada kimin haklı ya da kimin haksız olduğu beni ilgilendirmiyor.”

“Bu iyi,” dedi, “çünkü gerçek cevaptan hoşlanacağını sanmıyorum. İnsanlar bu şekilde davranmaz. Bakış açılarımızı oluşturur ve bilgiyi inançlarımızı pekiştiren bir çerçeve içinde işleriz.”

“İnsanların fikirlerini değiştirebileceğine pek inanmıyor musun?” dedim.

“Bu seni şaşırttı mı?”

“Normalde şaşırtmazdı ama sen bir avukatsın,” dedim. “İnsanları ikna etmek işinin büyük bir parçası değil mi?”

Gülümsedi. “Sanırım beni bir savcıyla karıştırıyorsun,” dedi. “Bir savunma avukatı, en azından iyi bir savunma avukatı, asla kimseyi bir şeye ikna etmeye çalışmaz. Biz tam tersini yaparız. Herkese hiçbir şeyden emin olamayacaklarını hatırlatırız.”

Nicholas masasının üzerindeki kahverengi kutuya uzandı, bir sigara kutusuydu bu. Kapağını açtı ve bir sigara çıkardı.

“İsteyip istemediğini sormayacağım. Berbat bir alışkanlık, biliyorum. Ama sigaraya gençken başladım, geldiğim kasabada yapacak pek bir şey yoktu. Ve hapishanede tekrar içmeye başladım, aynı sebepten,” dedi. “O zamandan beri bırakamadım. Karım hâlâ bizimle birlikteyken şeyi denedim, şu nikotin bantlarından aldım. Hiç gördün mü? Disiplinli olursan yardımcı oluyorlar aslında ama artık öyleymiş gibi davranmıyorum. Karımı kaybettiğimden beri. Ne anlamı var ki? Charlie bu konuda bana kızıyor ama yapabileceği pek bir şey yok. Ben yaşlı bir adamım. Beni her şeyden önce başka bir şey haklayacak.”

Sigarasını ağzına götürdü, elinde gümüş çakmağı vardı.

“Müsaade edersen sana küçük bir hikâye anlatmak istiyorum,” dedi. “Harris Gray’i duydun mu?”

“Sanmıyorum,” dedim.

Sigarasını yaktı, uzun bir nefes aldı.

“Hayır, tabii ki duymadın. Neden duyasın ki? Beni eski iş verenlerimle o tanıştırdı,” dedi. “Onunla ilk tanıştığımda yirmi bir yaşındaydı ve kıdemli değildi. Eğer daha kıdemli olsaydı, organizasyonun başındaki beyler ona yardım etmesi için şirket içi avukatlarından birini çağırırlardı ve ben de şu anda karşında oturuyor olmazdım. Ama öyle olmadı. Bu yüzden Austin belediyesi tarafından onu savunmam için çağırıldım. Geç saatlere kadar çalıştığım bir gece kamu avukatının ofisine rastgele bir görev gönderildi. Harris biraz OxyContin ile yakalanmıştı. Bir ton değil ama oldukça fazla. Dağıtma niyetiyle suçlandı. Niyetinin bu olduğunu söylemeye gerek yok.” Sigarasından bir nefes daha çekti. “Demek istediğim, ben işimi yaptım, belki biraz fazla iyiydim. Normalde Harris yanlış yargıcın önünde otuz altı ay, belki yetmiş iki ay gibi bir süre hapis cezasına çarptırılırdı. Ama ben onu kurtardım.”

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordum.

“Sen herhangi bir şeyi nasıl iyi yapıyorsan öyle,” dedi. “Dikkatimi verdim. Ve savcı bunu beklemiyordu. Özensiz davrandı. Bazı kanıtları açıklamadı, ben de davanın düşmesini sağladım. Ve Harris serbest kaldı. Ondan sonra iş verenleri benimle görüşmek istedi. Çok etkilendiler. Bunu bana söylemek istediler. Ve bunu başları derde giren diğer örgüt üyeleri için de yapmamı istediler.”

Ne söylememi beklediğini bilmiyordum ama belki de dinlediğimden emin olmak için bana baktı.

“Harris’in organizasyonunun başındaki bu beyler, iş güçlerini çalışır halde tutmanın ayrılmaz bir parçası olan bir hüner gösterdiğime karar verdiler. Bu yüzden beni ve eşimi özel bir uçakla Güney Florida’ya uçurdular. Bırak özel uçağı, daha önce hiç bi-

rinci sınıfta bile uçmamıştım. Ama beni kendi uçaklarıyla oraya götürdüler ve bizi kendi uşağıımızla birlikte denize nazır bir otel süitine yerleştirdiler ve bana hayır demenin zor olduğu bir iş teklifinde bulundular.” Duraksadı. “Uçaktan ya da okyanus kıyısındaki uşaktan neden bahsettiğimi tam olarak bilmiyorum. Belki de sana iş verenlerimin gözünde ne kadar değeri olduğu mu anlatabilmek içindir. Onlar için çalışmak gibi bir seçeneğim olmadığını söylemiyorum. İnsanın her zaman bir seçeneğinin olduğuna inanırım. Ve benim yaptığım seçim, yasalara göre uygun bir savunmayı hak eden insanları savunmaktı. Bunda onur var. Bu konuda aileme hiç yalan söylemedim. Onlardan bazı detayları sakladım ama genel tabloyu ve hiçbir çizgiyi aşmadığımı biliyorlardı. Ben işimi yaptım. Aileme göz kulak oldum. Sonuçta bu bir tütün şirketinde çalışmaktan çok da farklı değil,” dedi. “Aynı ahlaki hesapların yapılması gerekiyor.”

“Ama ben bir tütün şirketi için de çalışmazdım,” dedim.

“Hepimiz senin gibi katı ahlaki kurallara sahip değiliz,” diye cevap verdi.

Bunu söyleme biçiminde bir sertlik vardı. Onunla tartışarak riske giriyordum ama aklıma tam da bu yüzden bana kendi geçmişini, görmemi istediği versiyonunu anlatıyor olabileceği geldi. Beni sınamak için. Tartışıp tartışmayacağımı, etkileşime girip girmeyeceğimi test etmek için. Hikâyesini bu şekilde sunmasının nedeni bu olmalıydı; bu ilk testti. Ona yaranmak için körü körüne lafı çevirmesine izin verip vermeyeceğimi ya da insan olup olmayacağımı görmek istiyordu.

“Ahlaki kurallarım çok katı olduğundan değil, ama bana öyle geliyor ki iş verenlerin türlü türlü zarara neden oluyor ve sen bunu biliyorsun,” dedim. “Ve yine de onlara yardım etmeyi seçtin.”

“Ah, ayrım bu mu?” dedi. “Zarar vermemek mi? Peki ya annesini kaybettikten hemen sonra bir çocuğu ailesinden kopardığınızda verdiğiniz zarar? O çocuğu, ona annesini hatırlatabilecek herkesi tanımaktan mahrum bıraktığınızda verdiğiniz zarar ne olacak? Onu seven herkesi?”

Bu beni durdurdu. Şimdi anlıyordum. Nicholas kendini daha iyi göstermek ya da onunla ilişki kurup kurmayacağını görmek için bana hikâyesini anlatmamıştı. Onu buraya, tam da öfkesini ortaya dökebileceği bu noktaya yönlendirmem için anlatmıştı. Beni onunla yaralamak istemişti. Owen’ın neden olduğu zararla, yapmayı seçtiği şeyin bedeliyle beni yaralamak istedi.

“Sanırım en şaşırtıcı bulduğum şey onun ikiyüzlülüğü,” dedi. “Ethan’ın iş verenlerim için ne yaptığını ve ne yapmadığını tam olarak bildiğini düşünürsek. Kendi çocuklarımdan bile daha fazla şey biliyordu. Kısmen şifreleme ve bilgisayarlar hakkında bilgi sahibi olduğu için. Kısmen de o ve ben yakınlaştık ve ben de onu olaya dâhil ettim. Bazı şeyleri yapmama yardım etti diyelim. Zaten bu şekilde sorun yaratmayı başardı.”

Bununla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyordum. Nicholas ile bu konuda nasıl mücadele edeceğimi bilmiyordum. Kendini böyle görüyordu, bir aile babası olarak, haksızlığa uğramış bir adam olarak. Owen’ı da kendisine haksızlık eden adam olarak görüyordu, bu da Owen’ı en az kendisi kadar suçlu yapıyordu. Benlik algısı konusunda bu kadar temel olan bir şeye itiraz edemezdim. Bu yüzden tartışmamaya, başka bir yoldan gitmeye karar verdim.

“Bu konuda yanıldığını sanmıyorum,” dedim.

“Öyle mi?” dedi.

“Kocam hakkında bildiğim tek şey ailesi için her şeyi yapabileceğidir. Ve sen de onun için öyleydin, bu yüzden ondan neye

dâhil olmasını istediysen onunla oldukça ilgili olduğunu tahmin ediyorum.” Duraksadım. “Artık ilgili olamayacağına karar verene kadar.”

“Ethan kızımın hayatına girdiğinde zaten uzun süredir aynı kişi için çalışıyordum,” dedi. “Başka müşteriler için de çalışıyordum. Senin onaylayacağın insanlar için savaşmaya devam ettim, hâlâ o müşteriler için çalışıyorum ama eminim benim yaptığım iyi işlerle daha az ilgileniyorsundur.”

Hiçbir şey söylemedim. Benden bir şey söylememi beklemiyordu. Anlatmak istediği şeyi anlatmaya çalışıyordu. Sonra kendi argümanını ortaya koymaya başladı.

“Ethan, Kate’e olanlar için beni suçladı. Olayla hiçbir ilgileri olmadığı halde çalıştığım adamları suçladı. Kate bir Teksas Yüksek Mahkemesi yargıcı için çalışıyordu, çok nüfuzlu bir Teksas Yüksek Mahkemesi yargıcı için. Bunu biliyor muydun?”

Başımı salladım. “Biliyorum.”

“Bu yargıcın Teksas mahkemesini keskin bir şekilde sola kaydırıldığını ve ülkenin en büyük ikinci enerji şirketine karşı karar oyu vermeye hazırlandığını biliyor muydun? Eğer gerçek suçlulardan bahsetmek istiyorsan, bu beyler atmosfere ciddi sağlık sorunlarına yol açabilecek kadar yüksek oranda zehirli kimyasallar yayıyorlardı.”

Beni izliyordu.

“Demek istediğim şu ki Kate’in patronu olan bu yargıç, şirket aleyhine bir çoğunluk görüşü hazırlıyordu. Bu, kapsamlı bir reforma yol açacak ve enerji şirketine iyileştirilmiş koruma çabaları için yaklaşık altı milyar dolara mal olacaktı. Ve kızımın öldürülmesinden bir gün sonra yargıç eve geldiğinde posta kutusunda bir kurşun buldu. Bunu nasıl yorumlarsın? Bir tesadüf mü? Yoksa bir uyarı mı?”

“Bilemiyorum,” dedim.

“Ethan bildiğine karar verdi ama. Yirmi yılını koruyarak geçirdiğim adamların, kızıma bunu yapmayacağı konusunda ikna olmadı. Bu adamları tanıyordum ve onların kendi onur kuralları vardı. İşleri bu şekilde halletmiyorlardı. En alçak meslektaşları bile böyle şeyleri durup dururken yapmazdı. Ama Ethan buna inanmak istemedi. Sadece beni suçlamak istedi. Ve beni cezalandırmak istedi. Sanki yeterince cezalandırılmamışım gibi.” Duraksadı. “Çocuğunuzu kaybetmekten daha kötü bir şey yoktur. Hiçbir şey. Özellikle de hayatını ailesi için yaşayan biriyseniz.”

“Bunu anlıyorum,” dedim.

“Kocan anlamadı. Benim hakkımda asla anlayamadığı kısım buydu,” dedi. “Onun ifadesinin ardından, iş verenimin sırlarını paylaşarak ailemi riske atmaktansa altı buçuk yılını hapiste geçirdim. Onlar bunu da hizmet olarak görüyorlar. Bu yüzden iş verenlerim bana karşı cömert davranmaya devam ediyor. Emekli olmama rağmen beni aileden biri olarak görüyorlar.”

“Damadın, birçoğunun hapse girmesine neden olsa da mı?” diye sordum.

Nicholas, “Organizasyonda benimle birlikte hapse gönderilen kişiler çoğunlukla alt kademedendi,” dedi. “Üst yönetimin cezasını ben çektim. Bunu unutmadılar. Unutmayacaklar da.”

“Yani onlardan Ethan’ı bağışlamalarını isteyebilir misin? Teorik olarak, eğer istersen?”

“Sana söylediklerimi dinlemiyor musun?” dedi. “Bunu yapmaya hiç niyetim yok. Ayrıca ben onun borcunu ödeyemem. Kimse ödeyemez.”

“Az önce senin için her şeyi yapabileceklerini söyledin.”

“Belki de duymak istediğin buydu,” dedi. “Söylediğim şey, bazı konularda bana karşı cömert olduklarıydı. Her konuda değil. Aileler bile her şeyi akışına bırakmaz.”

“Doğru,” dedim. “Sanırım bırakmazlar. “

Bu noktada, durumun altında yatan başka bir şeyin farkına vardım. Bu farkındalığa Nicholas’ın açıklamadığı şeye dayanarak ulaşmıştım, en azından şu anda açıklamadığı.

“Ethan’ı hiç sevmedin, değil mi?” diye sordum.

“Anlamadım?” dedi.

“Bütün bunlardan önce bile, onunla ilk tanıştığında, o aslında senin seçimin değildi. Kızın için yani. Güney Teksas’tan gelen bu zavallı çocuk, biricik kızınla evlenmek istiyordu. Kızın için istediğin bu olamazdı. Ethan sana, seni hatırlatmış olabilir. Senin geride bıraktığına benzer bir kasabada büyümüştü. Hayatında aşmak için çabaladığın şeylere benziyordu.”

“Sen bir terapist misin?”

“Hayır, değilim,” dedim. “Sadece detaylara dikkat ediyorum.”

Bana eğlenerek bakıyordu. Anlaşılan bundan hoşlanmıştı. Onun sözlerine karşılık vermem hoşuna gidiyordu.

“Peki benden ne istiyorsun?” diye sordu.

“Yaptığın her şeyi, çocukların senden farklı seçimlere sahip olsun diye yaptın. Kate. Charlie. Daha kolay seçimler yapabilirsinler diye. Böylece umut verici bir çocukluk geçireceklerdi. En iyi okullar, en geniş imkânlar. Böylece bu kadar çok mücadele etmek zorunda kalmayacaklardı. Ama yine de çocuklarından biri mimarlık okulunu bıraktı ve karının aile barını devralmaya karar verdi. Sonra da boşandı.”

“Sözlerine dikkat et,” dedi.

“Diğeri de onun için isteyeceğın en son kişi olan bir adamı seçti.”

“Karımın da dediğı gibi, çocuklarımızın kimi seveceğini biz seçemeyiz. Ethan’ı seçtiğı için kızımınla barıştım. Ben sadece onun mutlu olmasını istedim.”

“Ama içinde bir his vardı, değil mi? Kate için en iyi kişi o değildi, onu mutlu edemeyecekti.”

Nicholas öne doğru eğildi, gülümsemesi kaybolmuştu.

“Kate ve Ethan çıkmaya başladıklarında Kate’in benimle bir yıl boyunca konuşmadığını biliyor muydun?”

“Dün Kate’in varlığından bile haberim yoktu,” dedim. “Yani o ilişkinin nasıl yürüdüğüne dair ayrıntılar benim aşına olduğum bir şey değil.”

“Üniversite birinci sınıftaydı ve bizden uzaklaşmaya karar verdi. Daha doğrusu benden uzaklaştı, annesiyle konuşmayı hiç bırakmadı,” dedi. “Ethan’ın onun üzerindeki etkisi buydu. Yine de üstesinden geldik. Kate tekrar eve geldi ve barıştık. Kız çocukları böyle yapar. Babalarını severler. Sonra Ethan ve ben...”

“Ona güvenmeye mi başladın?” dedim.

“Güvendim. Açıkçası güvenmemeliydim,” dedi. “Ama güvendim. Sana kocan hakkında tek bir hikâye anlatabilirim ve onu bir daha asla aynı şekilde göremezsın.”

Sessiz kaldım. Çünkü Nicholas’ın doğruyu söylediğini biliyordum, en azından kendi bakış açısına göre. Owen, onun gözünde kötü biriydi. Nicholas’a kötü şeyler yapmıştı. Güvenine ihanet etmişti. Torununu çalmıştı. Ortadan kaybolmuştu.

Nicholas bu söylediklerinin hiçbirinde haksız değildi. Benim hakkımda bile yanlışlıyor olabilirdi. Nicholas’ın Owen hakkında yaratmak istediğı şüphe çukuruna girmeyi seçersem, oraya gitmek zor olmayacaktı. Owen düşündüğüm gibi biri değildi,

en azından ayrıntılarda. Keşke olmasaydı dediğim kısımlar da vardı, şu anda görmezden gelemediğim kısımlar da. Öyle ya da böyle, birini sevdiğinizde herkesin imzaladığı anlaşma budur. İyi ya da kötü. Bu sevgiyi korumak için tekrar tekrar imzalamamız gereken bir anlaşma. Birinin görmek istemediğimiz yanlarına sırtımızı dönmeyiz. Onları görmek ne kadar çabuk ya da uzun sürerse sürsün. Bunu yapabilecek gücümüz varsa onları kucaklarız ya da olumsuz yönlerin tüm hikâyeyi gölgelemesini engelleyecek kadar kucaklarız.

Çünkü şöyle bir gerçek de var. Detaylar, hikâyenin tamamı değildir. Benim hikayem hâlâ şunu barındırıyordu: Owen'ı seviyordum. Onu seviyordum ve Nicholas onu sevmemem için beni ikna edemeyecekti. Kandırıldığım konusunda beni ikna edemeyecekti. Her şeye rağmen, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen kandırılmadığıma inanıyordum. Kocamı, onun en önemli parçalarını ve kusurlarını tanıdığıma inanıyordum. Bu yüzden burada oturuyordum. Bu yüzden şimdi söyleyeceklerimi çekinmeden söyleyecektim.

“Her şeye rağmen,” dedim, “kocamın, torununu ne kadar sevdiğini bildiğini düşünüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum.”

Gülmeye başladı. “Buna geri mi döndük? Canım, ne dediğini bilmiyorsun. Bu senin yapacağın bir anlaşma değil.”

“Bence öyle.”

“Nasıl bu kanıya vardın?”

Derin bir nefes aldım, bunun Nicholas için en önemli an olduğunu biliyordum. Her şey ona bunu nasıl anlatacağıma bağlıydı. Beni şimdi ya dinleyecek ya da dinlemeyecekti. Ve

dengede durmayı bekleyen tek şey ailemin geleceğiydi. Benim kimliğim. Bailey'nin kimliği. Owen'ın hayatı.

"Bence kocam seni torununa yaklaştırmaktansa öldürülmeyi tercih eder. Ben böyle düşünüyorum. Her şeyi kökünden söküp onu buradan uzaklaştırarak bunu kanıtladı. Bu konuda ne kadar kızgın olsan da böyle bir baba olduğu için ona saygı duyuyorsun. Onun içinde bu yeteneğin var olduğuna inanmıyordun."

Nicholas bir şey söylemedi ama başka tarafa da bakmadı. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sinirlendiğini hissediyordum, biraz fazla sinirliydi ama devam ettim.

"Ve sanırım torununla bir ilişki kurmak istiyorsun. Bence onunla bir ilişki kurmayı neredeyse her şeyden çok istiyorsun. Bunun gerçekleşmesi için eski iş arkadaşlarıyla düzenlemeler yapmaya istekli olduğunu düşünüyorum. Söylediklerine bakılırsa, bizi rahat bırakmaları ve hayatımızı yaşamaya devam etmemiz konusunda ısrar edebilirsin," dedim. "Eğer torununu tanımak istiyorsan, sanırım bunun tek seçeneğinin olduğunu biliyorsun. Ya bu olacak ya da onun tekrar ortadan kaybolmasına izin vereceksin. Çünkü diğer seçenek bu, bana söylenene göre düşünülmeli gereken diğer seçenek bu. WITSEC, her şeye yeniden başlamak. Torununun artık torunun olmasına izin verilmeyecek. Tekrardan."

Ve işte böyle. Olan oldu. Sanki bir düğmeye basılmış gibi, Nicholas'ın gözleri karardı, bomboş oldu. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Az önce ne dedin sen?" dedi.

Ayağa kalktı. Sandalyemi geriye ittim, neredeyse yaptığının farkına bile varmadan. Sanki bana saldıracakmış gibi karpıya doğru geri geri gittim. Bu mümkünmüş gibi geliyordu. Bu

odadan çıkmadığım sürece her şey mümkünmüş gibi geliyordu. Ondan uzaklaşana kadar.

“Tehdit edilmekten hoşlanmam,” dedi Nicholas.

“Seni tehdit etmiyorum,” dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. “Niyetim bu değildi.”

“Peki niyetin ne?”

“Senden torununu güvende tutmak için bana yardım etmeni istiyorum,” dedim. “Beni, ailesini tanıyabileceği bir konuma getirmeni istiyorum. Seni tanıyabileceği bir konuma.”

Yerine oturmadı. Bana baktı. Uzun bir süre boyunca. Sonsuzluk kadar hissettiren bir süre boyunca.

“Bu diğer insanlar,” dedi, “eski iş verenlerim... Potansiyel olarak onlarla bir anlaşma yapabilirim. Bu bana biraz sermayeye mal olur. Ve kesinlikle bu yaşında kime dönüştüğümü merak edeceklerdir. Ama... sanırım seni ve torunumu rahat bırakmalarını sağlayabilirim.”

Başımı salladım, sormam gereken bir sonraki soruyu sormaya hazırlanırken boğazım düğümlendi.

“Peki ya Ethan?” dedim.

“Hayır, Ethan olmaz,” dedi.

Lafı dolandırmadan, kesin bir dille söyledi bunu.

“Ethan geri dönecek olursa, onun güvenliğini garanti edemem,” dedi. “Borcu çok büyük. Dediğim gibi, istesem bile Ethan’ı koruyamam. Açık konuşmak gerekirse istemiyorum da.”

Buna, bu zor duruma hazırlıklıydım. Buraya yapmaya geldiğim şeyi yapmak için kendimi olabildiğince hazırlamıştım; küçük bir parçam buna boyun eğmek zorunda kalmayacağını umuyordum. Ama bu konuşmaya başlarken bile küçük bir parçam, istediğim her şeyin olacağına inanmıyordu.

“Ama torunun,” dedim. “Onu güvende tutabilir misin? Bunu mu söylüyorsun?”

“Potansiyel olarak, evet.”

Bir an sessiz kaldım. Konuşmak için kendime güvenene kadar sessiz kaldım. “Tamam o zaman,” dedim.

“Tamam o zaman derken? Neye tamam o zaman?”

“Bunu yapmak için eski iş verenlerininle konuşmanı istiyorum,” dedim.

Kafasının ne kadar karışık olduğunu saklamaya bile çalışmadı. Kafası karışmıştı çünkü burada ne yaptığını bildiğini sanıyordu. Owen’ın hayatı için, onun güvenliği için yalvaracağını sanıyordu. Öyle görünmese bile yaptığım şeyin tam olarak bu olduğunu anlamamıştı.

“Burada gerçekten ne istediğinin farkında mısın?” diye sordu.

Owen’sız bir hayatı istiyordum. İstedğim şey buydu. Kendim için hayal ettiğime hiç benzemeyen bir hayat, ama Bailey’nin Bailey olarak kalacağı bir hayat. Owen’ın gözetimi altındayken dönüştüğü, Owen’ın gurur duyduğu genç kadın olarak kalacaktı. Hayatını yaşamaya devam edecekti, iki yıl sonra üniversiteye gidecek, istediği hayata doğru yol alacaktı, başka biri olarak değil, öyleymiş gibi davranmak zorunda olduğu biri olarak değil, kendisi olarak.

Bailey ve ben devam edecektik ama Owen olmadan, Ethan olmadan. Owen, Ethan: ikisi zihnimde birbirlerine karışmaya başlamışlardı; tanıdığımı sandığım eş, tanımadığımı eş. Sahip olamayacağım eş. Düşündüğüm şey işte buydu.

Nicholas’la yapmak istediğim anlaşma buydu. Ben de ona nedenini söyledim.

“Ethan’ın istediği bu,” dedim.

“Hayatını kızı olmadan yaşamak mı?” dedi. “Buna inanmıyorum.”

Omuz silktim. “İnanmasan da bu, durumu daha az gerçek yapmaz,” dedim.

Nicholas gözlerini kapattı, yorgunluğu git gide daha fazla göze çarpıyordu. Bunun kısmen kendisiyle, onsuz yaşamak zorunda kaldığı kızıyla (ve torunuyla) ilgili düşüncelerinden kaynaklandığını anladım. Yine de Owen’a karşı bir sempati duygusu da vardı, karşı koymaya çalıştığı ama hissetmekten kendini alamadığı bir duygu.

Ve o anda, beklenmedik bir şey fark ettim: Nicholas’ın insanlığını.

Ben de ona gerçeği söylemeye, bütün hafta boyunca düşündüğüm ama yüksek sesle söylemediğim şeyi yüksek sesle söylemeye karar verdim.

“Benim hiç annem olmadı,” dedim. “Ben küçükken gitmiş; senin torununu son gördüğün kadardım. Ve hayatıma anlamlı bir şekilde dâhil olmadı hiçbir zaman. Ara sıra bir kart atardı ya da telefonla arardı.”

“Peki bunu bana neden anlatıyorsun?” dedi. “Merhamet göstermem için mi?”

“Hayır, bunun için anlatmıyorum,” dedim. “Benim büyükbabam vardı, inanılmaz biriydi. İlham vericiydi. Ve sevgi doluydu. Çoğu insandan daha fazlasına sahiptim.”

“Yani?”

“Bunun, burada kaybedebileceğim başka şeyler karşısında bile önceliğimin torunun olduğunu anlamana yardımcı olacağını umuyorum. Onun için doğru olanı yapmak, bedeli ne olursa olsun, buna değer,” dedim. “Bunu benden daha iyi biliyorsun.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü sen bunu deneyimledin.”

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu, zaten ona ne demek istediğimi anlamıştı. Annem hiçbir zaman ailesi için savaşmaya çalışmadı, benim için de savaşmaya çalışmadı. Bu onun belirleyici özelliği idi. Görünüşe göre Bailey için tam tersini yapmak adına her şeyden vazgeçmeye hazırdım. Öyle ya da böyle, bu benim belirleyici özelliğim olacaktı.

Ve Nicholas ondan istediğim şeyi kabul ederse, bu onun da belirleyici özelliği olacaktı. Bu ortak noktamız olacaktı. Ortak noktamız Bailey olacaktı. Onun için ne gerekiyorsa yapan iki kişi olacaktık.

Nicholas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, neredeyse sarılır gibi, sanki yapması gerekip gerekmediğini bilmediği bir şeye karşı kendini destekliyormuş gibi.

“Eğer bir parçan bunun bir gün değişeceğini düşünüyorsa,” dedi. “Bir gün bunun ortadan kalkacağını ve Ethan’ın size geri dönebileceğini, hayatlarınıza tekrar girebileceğini ve bu insanların bunu görmezden geleceğini düşünüyorsan... bu olmayacak. Bu mümkün değil. Bu adamlar unutmazlar. Bu asla olamaz.”

Gerçekten inandığım şeyi söyleyecek gücü kendimde buldum. “Değişeceğini düşünmüyorum.”

Nicholas’ın bakışları üzerimde sabitlenmiş, beni yakından izliyordu. Birbirimizi anlama konusunda ilerleme kaydettiğimizi hissediyordum. Olumlu ya da olumsuz sonuçlanmasından bağımsız olarak, yavaş yavaş bir bağlantı noktasına yaklaşıyorduk.

O sırada kapı çalındı. Ve Charlie içeri girdi. Görünüşe göre Nicholas’ın talimatlarına rağmen evden ayrılmamıştı. Nicholas bu yüzden pek memnun görünmüyordu. Ama daha az mutlu olmak üzereydi.

“Grady Bradford ön kapıda,” dedi. “Ve arkasında bir düzine ABD kolluk kuvveti daha var.”

“Beklediğimden daha uzun sürdü,” dedi Nicholas.

“Ne yapmamı istiyorsun?” dedi Charlie.

“Onu içeri al,” dedi.

Sonra Nicholas dönüp gözlerime baktı, aramızdaki o birbirimizi anladığımız an görünüşe göre sona ermişti. “Ethan eve gelirse, bunu bilecekler,” dedi. “Her zaman onu izliyor olacaklar.”

“Bunu anlıyorum.”

“Eve gelmese bile onu bulabilirler,” dedi.

“Şey, onu henüz bulamadılar.”

Başını eğdi, bana baktı. “Bence yanıyorsun,” dedi. “Bence Ethan’ın isteyeceği son şey bu, hayatını kızından uzakta geçirmek...”

“İsteyeceği son şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Hayır.”

“Peki ne o zaman?” dedi.

Bailey’ye bir şeyler olması, demek istedim. Owen yüzünden, onun tüm bunlarla bağlantısı yüzünden, Bailey’nin yaralanmasıyla sonuçlanacak bir şey olması. Onun öldürülmesiyle sonuçlanacak bir şey.

“Başka bir şey,” dedim.

Onu koru.

Charlie omzuma dokundu. “Araç kapıda,” dedi. “Gitmen gerek.”

Gitmek için ayağa kalktım. Nicholas beni dinliyor gibiydi, ama sonra hiçbir şey dinlemek istemiyor gibi göründü. Ve her şey bitti.

Yapacak başka bir şey kalmamıştı. Ben de Charlie’yi takip ettim. Kapıya doğru yürüdüm.

Sonra Nicholas arkamızdan seslendi.

“Kristin...” dedi. “Sence benimle buluşmaya sıcak bakar mı?”

Arkamı dönüp gözlerinin içine baktım. “Kesinlikle,” dedim.

“Evet.”

“Bu nasıl olacak?”

“Seninle etkileşiminin kapsamını ve sıklığını belirleyecek kişi sadece o olacak. Ancak aranızda hiçbir olumsuzluk olmamasını sağlayacağım. Burada yaşananların pek çok kısmının, senin ona karşı hislerini yansıtmadığını anlamasına yardımcı olacağım. Seni tanımasını sağlayacağım.”

“Ve seni dinleyecek mi?”

Bir hafta önce olsa cevabım hayır olurdu. Aslında bugün de hayır değil miydi? Otel odasından çıkıp gitmişti, oysa odada kalmasını istediğimi biliyordu. Yine de cevabın evet olduğuna inanmasına ihtiyacım vardı. Bu işi başarmak için onun da benim de buna inanmamız gerekiyordu. Her şeyin buna bağlı olduğunu biliyordum.

Başımı salladım. “Dinleyecek.”

Nicholas bir an duraksadı. “Evine git,” dedi. “Güvende olacaksınız. İkiniz de. Sana söz veriyorum.”

Derin bir nefes aldım. Hemen gözlerimi kapatarak onun önünde ağlamaya başladım.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Bana doğru yürüyüp bir mendil uzattı. “Bana teşekkür etme,” dedi. “Bunu senin için yapmıyorum.”

Ona inanıyordum. Yine de mendilini aldım. Sonra da olabildiğince çabuk oradan çıktım.

Şeytan Ayrıntıda Gizlidir

Grady arabada öyle bir şey söyledi ki sonsuza dek aklımda kalacaktı.

Bailey'nin beni beklediği, ABD kolluk kuvvetleri ofisine dönerken bana bir şey söyledi.

Yolda giderken güneş, Lady Bird Gölü'nün üzerinden doğuyordu, Austin sabahın erken saatlerinde uyanmaya başlıyordu. Otoyola girdiğimizde Grady yoldan dönüp bana baktı; sanki yapmaya karar verdiğim şeyden ne kadar mutsuz olduğunu başka türlü fark etmeyecekmişim gibi.

Sonra da konuştu.

“Öyle ya da böyle Owen'dan intikamlarını alacaklar,” dedi. “Bunu bilmelisin.”

Gözlerine baktım çünkü en azından bunu yapabilirdim. Çünkü beni korkutmasına izin vermeyecektim.

“Nicholas hiçbir şeyi olurluna bırakmaz,” dedi. “Oyuna geliyorsun.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedim.

“Peki ya yanıyorsan? Planın ne? Bir uçağa binip hayatınıza geri dönmek ve güvende olduğunuzu ummak mı? Güvende değilsiniz. Bu işler böyle yürümez.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bir kere on beş yıllık deneyimim var.”

“Nicholas’ın benimle bir sorunu yok,” dedim. “Bu işe hiçbir şey bilmeden girdim.”

“Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Ama Nicholas bilmiyor, kesin olarak değil. Ve o, bu tür riskleri alacak bir tip değil.”

“Bunun istisnai bir durum olduğunu düşünüyorum.”

“Neden?”

“Bence torununu tanımak istiyor. Owen’ı cezalandırmak istediğinden daha çok istiyor bunu.”

Bu onu durdurdu. Bunu düşündüğünü görebiliyordum. Ve benim vardığım sonuca vardığını anladım; bunun doğru olabileceği sonucuna.

“Bu konuda haklı olsan bile, bunu yaparsan Owen’ı bir daha asla göremezsın.”

İşte, kulağımdaki, kalbimdeki uğultu buydu. Nicholas bunu söylemişti, şimdi de Grady söylüyordu. Sanki ben bilmiyormuşum gibi. Biliyordum, bunun ağırlığı içimde, kanımda dolaşıyordu.

Owen’ı feda ediyordum. Tüm bunlardan sonra, eğer bir “sonra” varsa bile, Owen ve benim aramda her şeyin eski haline döneceği umudunu bırakıyordum. Yeniden birlikte olma ihtimalimizden vazgeçiyordum. Owen’ın dönüşü konusunda belirsizliklerim olsa da bu yolu seçerek en azından bu konuda emin olmuştum.

Grady otoyolda kenara çekti, kamyonlar hızla geçiyordu, rüzgâr arabayı sarsıyordu.

“Çok geç değil. Nicholas’ı boşver. Nicholas’ın onunla yaptığınızı düşündüğü anlaşmayı da boşver,” dedi. “Bu senin yapacağın bir anlaşma değildi. Bailey’yi düşünmelisin.”

“*Tek* düşündüğüm Bailey,” dedim. “Onun için en iyi olanını düşünüyorum. Owen onun için ne yapmamı isterdi?”

“Gerçekten de onu bir daha asla göremeyeceği bir yolu seçmeni isteyeceğini mi düşünüyorsun? Onunla asla bir ilişki kuramayacağı bir yol?”

“O zaman sen söyle Grady,” dedim. “Owen’ı benden çok daha uzun zamandır tanıyorsun. Ortadan kaybolduğunda benden ne yapmamı istedi sence?”

“Sanırım ben bu işi çözmeye yardım edene kadar ortalıkta görünmemeni istedi. Yüzünün haberlere çıkmamasını, hepinizin kimliklerinizi saklı tutmanızı umuyordu. Ve eğer gerekirse, birlikte kalabilmeniz için hepinizi başka bir yere taşımanın bir yolunu bulacağımı umuyordu.”

“İşte bu noktada yanılıyorsun,” dedim. “Her defasında.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“İhtimal nedir, Grady? Eğer bizi başka bir yere taşırsan, yine de bizi bulma ihtimalleri nedir?”

“Zayıf.”

“Yani? Yüzde beş mi? Yüzde on mu?” dedim. “Peki ya geçen seferki sızıntı? Onun da gerçekleşme ihtimali düşük müydü? Ama gerçekleşti. Owen ve Bailey senin gözetiminde tehlikeye atıldı. Owen bunu riske atmak istemezdi. Bailey’nin başına bir şey gelmesini göze alamazdı.”

“Bailey’ye bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

“Eğer bu adamlar bizi bulurlarsa, Owen’a ne yapıp edip ulaşacaklardır, değil mi? Bailey’nin hedef tahtasına oturmasını ne törenle karşılarlar ne de özellikle umursarlar. Bu doğru, değil mi?”

Bana cevap vermedi. Veremezdi.

“Sonuç olarak bunun olmayacağını garanti edemezsin. Beni de temin edemezsin, Owen’ın güvenliğini de temin edemezsin,” dedim. “Bu yüzden onu benimle bıraktı. Bu yüzden sadece ortadan kayboldu ve doğrudan sana gelmedi.”

“Bence bu konuda yanılıyorsun.”

“Ve bence kocam kiminle evlendiğini biliyor,” dedim.

Grady güldü. “Eğer bu olay sana bir şey öğrettiyse, o da kim-senin kiminle evlendiğini bilmediğidir,” dedi.

“Katılmıyorum,” dedim. “Owen hiçbir şey yapmadan durmamı ve bu işi senin yürütmene izin vermemi isteseydi, bunu bana söylerdi.”

“Peki bana gönderdiği e-posta yazışmalarını nasıl açıklıyorsun? Tuttuğu detaylı dosyaları? Avett’in işlediği suçlar için cezalandırılmasını sağlamaya yardımcı olacaklar. FBI, Avett’i önümüzdeki yirmi yıl boyunca hapse atacak bir savunma planı yapmak üzere. Kocanın bunu yapmasını nasıl açıklarsın? Tanık koruma programına girebilmek için her şeyi ayarlamasını nasıl açıklıyorsun?”

“Bence bunu başka bir nedenle yaptı.”

“Neymiş o?” dedi. “Kendi iyiliği için mi?”

“Hayır,” dedim. “Bailey’nin iyiliği için.”

Sırıttı ve tam olarak açıklayamayacağına inandığı bilgileri paylaşma arzusu duyduğunu hissettim. Owen hakkında, Nicholas’ın bildiklerine benzer ayrıntıların farkında olduğunu hissedebiliyordum ama bunları farklı bir şekilde sunuyordu. Belki de gerçeğin daha doğru bir versiyonunu açıklamanın beni kendi bakış açısıyla aynı hizaya getireceğine inanıyordu. Ancak ben zaten seçimimi yapmıştım. Bailey’nin tarafında ve kendi tarafımda sağlam bir şekilde duruyordum.

“Bunu olabildiğince basit bir şekilde söyleyeceğim,” dedi. “Nicholas kötü bir adam. Bir gün seni cezalandıracak. Bailey güvende olabilir ama Owen’a ulaşamazsa, ona zarar vermek için seni cezalandıracak. Onun için tamamen harcanabilir bir pozisyonundasın. Seni umursamıyor.”

“Umursamadığını biliyorum,” dedim.

“O zaman hayatına geri dönmeye çalışmanın senin için ne kadar riskli olduğunu biliyor olmalısın?” dedi. “Seni, ancak bana izin verirsen koruyabilirim.”

Ona cevap vermedim çünkü evet dememi istiyordu, *evet, beni korumana izin vereceğim. Evet, bizi korumana izin vereceğim.* Ama bunu söylemeyecektim. Bunu söylemeyecektim çünkü şu kadarının doğru olduğunu biliyorum: Koruyamazdı.

Nicholas eğer isterse, her halükârda bize ulaşabilirdi. Tüm bunlar bana bunu göstermişti. Öyle ya da böyle, olayların yeniden su yüzüne çıkmak gibi bir huyu vardır. Bir şeyler su yüzüne çıkmıştı. Bu yüzden Bailey için en iyisini yapma şansını deneyecektim. Ve bunu bu şekilde yaparsam Bailey, Bailey olarak kalacaktı.

Daha önce kimse ona böyle bir seçenek sunmamıştı. Zaten çok şey kaybetmişti. En azından şimdi birazını ona geri verebilirdim.

Grady arabayı tekrar çalıştırdı, trafiğe geri döndü. “Ona güvenemezsin. Güvenebileceğini düşünmen delilik. Şeytanla anlaşma yapıp her şeyin yolunda gitmesini bekleyemezsin.”

Ondan uzaklaşıp pencereden dışarı baktım. “Ama az önce anlaştım.”

Ona Dönmek

Bailey konferans odasında oturuyordu. Hüngür hüngür ağlıyordu.

Ben daha ona yaklaşmadan ayağa fırladı ve bana doğru koşmaya başladı. Bana sıkıca sarıldı, başı boynumdaydı.

Ona öylece sarıldım, Grady'yi görmezden geldim, Bailey dışındaki her şeyi görmezden geldim. Geri çekildi ve yüzüne baktım, ağlamaktan gözleri şişmiş, saçları kafasına yapışmıştı. Kendisinin küçük kız çocuğu versiyonu gibi görünüyordu, birinin ona artık güvende olduğunu söylemesine her şeyden çok ihtiyacı vardı.

"Odadan çıkmamalıydım," dedi.

Saçlarını yüzünden çektim. "Nereye gittin?"

"Hiçbir yere gitmemeliydim," dedi. "Özür dilerim. Ama kapının çalındığını duyduğumu sandım, bu da beni çok korkuttu. Sonra cep telefonum çaldı ve açtım. Bir sürü parazit vardı. Alo deyip duruyordum ve cızırtı geliyordu. Daha iyi duyup duyamayacağımı görmek için koridora çıktım ve... bilmiyorum."

"Öylece devam mı ettin?" dedim.

Başını salladı.

Grady bana bir bakış attı, sanki onu teselli etme sınırını aşmışım gibi. Sanki sınırların dışındaymışım gibi. Olayları artık böyle görüyordu. Owen ve Bailey için yaptığı plan çizginin bir

tarafında, ben ise diğer tarafındaydım. Beni şu anda sadece bu şekilde görüyordu; hayal ettiği çözümün ana itici gücü olarak.

“Telefondakinin babam olduğunu sandım. Neden bilmiyorum. Belki cızırtıdan ya da gizli numaradan. Sadece bana ulaşmaya çalıştığını güçlü bir şekilde hissettim ve bu yüzden bir dakika yürüyüp beni tekrar arayıp aramayacağını görmek istedim. Aramayınca da... yürümeye devam ettim. Üzerinde çok fazla düşünmedim.”

Ona en azından gitmeden önce bana neden haber vermediğini sormadım. Belki de yapması gerekeni yapmasına izin vereceğimi biliyordu. Muhtemelen bir sebebi buydu. Ama diğer sebebin benimle ilgili olmadığını da biliyordum, bu yüzden şimdi bunu kendimle ilgili hale getirmemeye karar verdim. Kendinizi daha iyi bir noktaya getirmenin size bağlı olduğunu anladığınız an asla başkasıyla ilgili değildir. Bu sadece oraya nasıl ulaşacağınızı bulmakla ilgilidir.

“Kütüphaneye geri döndüm,” dedi. “Kampüse geri döndüm. Profesör Cookman’ın listesi yanımdaydı ve yıllık arşivini tekrar incelemeye başladım. Şeyin fotoğrafını gördükten sonra oradan hızla uzaklaşmıştık... Kate’in. Ve düşündüm ki... Bilmem gerektiğini düşündüm. Austin’den ayrılmadan önce.”

“Peki onu buldun mu?”

Başını salladı. “Ethan Young,” dedi. “Listedeki son adam...”

Hiçbir şey söylemedim, sözünü bitirmesini bekledim.

“Ve sonra aradı,” dedi.

Bu beni durdurdu. “Sen neden bahsediyorsun?” dedim.

Neredeyse bayılacaktım. Owen’la konuşmuştu. Owen’dan bahsediyor olmalıydı.

“Babanla mı konuştun?” diye sordu Grady.

Bailey ona baktı ve küçük bir baş hareketiyle onayladı.

“Hannah’yla yalnız konuşabilir miyim?” diye sordu.

Grady onun önünde diz çöktü, odadan çıkmadı. Görünüşe göre bu onun hayır deme şekliydi.

“Bailey,” dedi, “bana Owen’ın ne söylediğini anlatmalısın. Bu ona yardım etmeme yardımcı olacaktır.”

Bailey başını salladı, sanki bu konuşmayı onun önünde yapmak zorunda olduğuna inanamıyormuş gibiydi. Sanki bu konuşmayı yapmak zorunda kaldığına inanamıyormuş gibi.

Bana söylemesi için işaret ettim, bize söylemesi için. “Sorun yok,” dedim.

Başını salladı, gözlerini benden ayırmadı. Sonra konuşmaya başladı.

“Babamın bir fotoğrafını bulmuştum, çok kilolu görünüyordu ve saçları çok uzundu, omuz hizasında... aptalca görünüyordu. Ve ben sadece... Neredeyse gülecektim, çok gülünç görünüyordu. Çok farklıydı. Ama oydu,” dedi. “Kesinlikle oydu. Ve seni aramak için telefonumu açtım, sana söylemek için. Sonra Signal’den gelen bir çağrı aldım.”

Signal. Bu neden tanıdık geliyordu? Birkaç ay önce Ferry Building’de üçümüzün köfte yediği, Owen’ın Bailey’nin telefonunu aldığı ve ona bir uygulama yüklediğini söylediği an aklıma geldi. Signal adında bir şifreleme uygulaması. Ona internette hiçbir şeyin kaybolmadığını söylemişti. Eğer *seksi mesajlar* gönderilecekse (gerçekten de *seksi* demişti) bu uygulamayı kullanması gerektiğine dair korkunç bir şaka yapmıştı. Bailey de köftelerini kusacakmış gibi yapmıştı.

Sonra Owen ciddileşmişti. Eğer bilinmesini istemediği bir telefon görüşmesi ya da mesaj olursa, kullanması gereken uygulamanın bu olduğunu söylemişti. Bunu iki kez söylemişti, anladığından emin olmak için. *Bir daha yanımda seksi kelimesini kul-*

lanmazsan uygulamayı sonsuza kadar telefonda tutarım, demişti Bailey. *Anlaştık*, demişti Owen.

Şimdi, Bailey hızlı konuşuyordu. “Merhaba dediğimde konuşmaya başlamıştı bile. Nereden aradığını söylemedi. İyi olup olmadığını sormadı. Yirmi iki saniyesi olduğunu söyledi. Bunu hatırlıyorum. Yirmi iki. Ve sonra üzgün olduğunu, bana anlatamayacağı kadar üzgün olduğunu, bu telefon görüşmesini asla yapmak zorunda kalmamak için tüm hayatını düzenlediğini söyledi.”

Bailey gözyaşlarını tutmaya çalışırken ben de ona baktım. Grady’ye bakmıyordu. Sadece bana bakıyordu.

“Başka ne dedi?” diye sordum nazikçe.

Ona ağır geldiğini görüyordum. Bu kadar genç omuzlara her şeyden daha ağır geldiğini görüyordum.

“Tekrar arayabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerektiğini söyledi. Dedi ki...” Başını salladı.

“Ne, Bailey?” dedim.

“Gerçekten eve gelemeyeceğini... söyledi.”

Bunu, bu korkunç ve imkânsız şeyi anlamaya çalışırken Bailey’nin yüzünü izledim. Owen’ın ona asla söylemek istemediği o korkunç, imkânsız şeyi. Benim de şüphelendiğim, *bildiğim* korkunç, imkânsız şey.

O gitmişti. Geri gelmeyecekti.

“Sence demek istediği... hiç gelmeyeceği miydi?” diye sordu.

Ben daha cevap vermeden Bailey inledi, hızlı ve gırtlaktan çıkardığı ses bu bilgiye karşı çıkıyordu. Kendisinin de bildiklerine karşı çıkıyordu.

Elimi elinin, bileğinin üzerine koydum ve onu sıkıca tuttum.

“Gerçekten de öyle olduğunu sanmıyorum...” Grady araya girdi. “Ben sadece... gerçekten onun ne demek istediğini anladığını sanmıyorum.”

Ona delici bir bakış attım.

“Telefon görüşmesi ne kadar üzücü olsa da şu anda konuşmamız gereken şey atacağımız sonraki adımlar.”

Bailey gözlerini benden ayırmadı. “Sonraki adımlar mı?” dedi. “Bu ne anlama geliyor?”

Gözlerinin içine baktım, böylece sadece ikimiz kaldık. Karar verecek olanın kendisi olduğunu söylediğimde bana inanması için ona yaklaştım.

“Grady’nin demek istediği şey ikimizin artık nereye gideceği,” dedim. “Eve gidip gitmeyeceğimiz...”

“Ya da yeni bir ev yaratmanıza yardımcı olabiliriz,” dedi Grady. “Sana bahsettiğim gibi. Sana ve Hannah’ya kalacak iyi bir yer bulabilirim, orada her şeye yeniden başlayabilirsiniz. Baban da geri dönmenin güvenli olduğunu düşündüğünde size katılır. Belki bunun yarın olamayacağını düşünüyor, belki de telefon görüşmesinde söylemeye çalıştığı şey buydu, ama...”

“Neden?” diye sözünü kesti.

“Anlamadım?”

Bailey, Grady’nin gözlerine baktı.

“Neden yarın değil?” dedi. “Yarını unut. Neden bugün değil? Eğer babam senin en iyi seçenek olduğunu gerçekten biliyorsa, o zaman neden şimdi burada bizimle değil? Neden hâlâ kaçıyor?”

Grady kendini durduramadan küçük bir kahkaha attı, kızgın bir kahkaha, sanki Bailey’yi bu soruyu sorması için ben yönlendirmişim, sanki Owen’ı tanıyan ve seven birinin soracağı tek soru bu değilmiş gibi. Owen parmak izi alınmasından kaçınmıştı. Yüzünün tüm haberlere çıkmasından kaçınmıştı. Dış güçlerin

Bailey'nin hayatını, onun gerçek kimliğini mahvetmelerini önlemek için yapması gerekeni yapmıştı. Peki o neredeydi? Yapacak başka bir şey yoktu. Yapacak başka bir hamle kalmamıştı. Geri dönecek olsaydı, birlikte yeniden başlamanın güvenli olduğunu düşünseydi, şimdi burada olurdu. Burada, yanımızda olurdu.

"Bailey, şu anda seni tatmin edecek bir cevap verebileceğimi sanmıyorum," dedi Grady. "Yapabileceğim tek şey, yine de sana yardım etmeme izin vermen gerektiğini söylemek. Seni güvende tutmanın en iyi yolu bu. Seni güvende tutmanın tek yolu bu. Seni ve Hannah'ı."

Bailey, eline ve elinin üzerindeki elime baktı.

"Yani... babamın demek istediği bu muydu? Geri gelmeyecek mi?"

Bana soruyordu. Benden zaten bildiği bir şeyi doğrulamamı istiyordu. Hiç tereddüt etmedim.

"Hayır, gelebileceğini sanmıyorum," dedim.

Bunu gözlerinde gördüm; üzüntüsünün öfkeye dönüştüğünü. Ama üzüntüsü geri dönecek ve oradan da kedere dönüşecekti. Bailey bununla boğuşmaya başlamıştı. Şiddetli, yalnız, gerekli bir döngü. Böyle bir durumla nasıl başa çıkmaya başlarsınız? Cevap basit: Sadece yaparsınız. Teslim olursunuz. Nasıl hissettiğinize teslim olursunuz. Adaletsizliğe. Ama umutsuzluğa değil. Yapabileceğim tek şey buysa, umutsuzluğa kapılmasına izin vermeyecektim.

"Bailey..." Grady başını salladı. "Bunun doğru olduğunu bilmiyoruz. Babanı tanıyorum..."

Bailey kafasını kaldırdı. "Ne dedin sen?"

"Dedim ki, babanı tanıyorum..."

"Hayır, ben babamı tanıyorum," dedi.

Gözleri kızarmıştı sert ve kararlıydı. Ve o anda gördüm; kararı şekilleniyor, kafasında pekişiyor, kimsenin ondan alamayacağı bir şeye dönüşüyordu.

Grady konuşmaya devam etti ama Bailey onu dinlemekten vazgeçti. Bana odaklanmıştı ve tam o anda beklediğim, eninde sonunda söyleyeceğine inandığım sözleri söyledi. Nicholas'a gitmemin, eylemlerimin ardında yatan neden tam da söyleyeceği bu sözlerdi. Bunu yalnız bana söyledi. Geri kalan her şeyden vazgeçti. Zaman geçtikçe, geri kalanını yeniden inşa etmem gerekeceğini anlıyordum. Onun da bunu yeniden inşa etmesi için elimden geleni yapacaktım.

“Sadece eve gitmek istiyorum,” dedi.

Grady'ye baktım, sanki *onu duydun* der gibi. Sonra da yapmaktan başka çaresi olmadığı şeyi yapmasını bekledim.

Gitmemize izin vermesini.

İki Yıl, Dört Ay Önce

“Bana nasıl yapılacağını göster,” dedi.

Atölyemin ışıklarını açtık. Randevumuzdan sonra tiyatrodan yeni çıkmıştık ve Owen benimle atölyeye gelip gelemeyeceğini sormuştu. *Dalga geçmiyorum*, demişti. Sadece torna tezgâhının nasıl kullanıldığını öğrenmek istiyordu. Sadece yaptığım işi nasıl yaptığımı öğrenmek istiyordu.

Etrafına bakındı ve ellerini ovuşturdu. “Peki nereden başlıyoruz?”

“Bir parça tahta seçmeliyiz,” dedim. “Her şey iyi bir odun parçası seçmekle başlar. Eğer bu olmazsa projen iyi sonuçlanmayacaktır.”

“Siz ağaç ustaları nasıl tahta seçiyorsunuz?”

“Biz ağaç ustaları bu işi farklı şekillerde yaparız” dedim. “Büyükbabam öncelikle akçaağaçla çalışırdı. Renklendirmeyi severdi, tanelerin kendilerini nasıl ortaya çıkardığını severdi. Ama ben çeşitli ahşaplar kullanıyorum. Meşe, çam, akçaağaç.”

“Çalışmak için en sevdiğin ahşap türü hangisi?” diye sordu.

“Bir favorim yok,” dedim.

“Bildiğim iyi oldu.”

Gülümsememi tutarak başımı salladım. “Eğer benimle dalga geçeceksen...” dedim.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. “Seninle dalga geçmiyorum,” dedi. “Hayran kaldım.”

“Pekâlâ, klişe gibi görünmek istemem ama farklı ahşap türlerinin farklı nedenlerle insanın ilgisini çektiğine inanıyorum,” dedim.

Owen çalışma alanıma doğru ilerledi, en büyük torna tezgâhımla göz göze gelecek şekilde eğildi.

“Bu benim ilk dersim mi?”

“Hayır, ilk ders, çalışmak için ilginç bir ahşap parçası seçerken iyi ahşabın tek bir şeyle tanımlandığını anlamın gerektiğidir,” dedim. “Büyükbabam böyle söylerdi. Ve bence bu kesinlikle doğru.”

Elini üzerinde çalıştığım çam parçasına sürttü. Yıpranmış bir çamdı bu; koyu renkliydi, bir çam için oldukça yoğun bir renge sahipti.

“Bu arkadaş tanımlayan nedir?” dedi.

Elimi ortadaki, neredeyse soluk bir sarıya dönüşmüş, tamamen renksiz bir bölümün üzerine koydum.

“Sanırım bu kısım, tam burası, bence ilginç olabilir,” dedim.

O da elini oraya koydu, elime dokunmadı, bunu yapmayı denemedi, sadece ona gösterdiğim şeyi anlamaya çalıştı.

“Bunu sevdim... Yani demek istediğim, bu felsefeyi sevdim...” dedi. “Aynı şeyi insanlar için de söyleyebilirsin diye düşünüyorum. Eninde sonunda onları tanımlayan bir şey vardır.”

“Seni ne tanımlar?” diye sordum.

Aynı şekilde, “Seni ne tanımlar?” dedi.

Gülümsedim. “Önce ben sordum.”

O da bana gülümsedi. İşte o gülümseme...

“Tamam, peki,” dedi. Sonra bir saniye bile tereddüt etmedi.

“Kızım için yapamayacağım hiçbir şey yok.”

Bazen Eve Tekrar Dönebilirsiniz

Pistte uçağın kalkmasını bekliyorduk. Bailey pencereden dışarı bakıyordu. Bitkin bir hali vardı; göz altları morarmış ve şişmiş, cildi benek benek kızarmıştı. Yorgun ve ürkek görünüyordu.

Ona henüz her şeyi anlatmamıştım. Ama her şeyi yeterince anlıyordu. Ürkmesi beklenmedik bir şey değildi. Aslında böyle olmasaydı daha şaşırtıcı olurdu.

“Seni ziyarete gelecekler,” dedim. “Nicholas ve Charlie. İstersen kuzenlerini de getirebilirler. Bence bu güzel bir şey olur. Bence kuzenlerin seninle gerçekten tanışmak isterler.”

“Bizimle kalmayacaklar değil mi?” dedi.

“Hayır. Öyle bir şey olmayacak. Birlikte bir iki yemek yeriz. Oradan başlarız.”

“Peki sen de orada olacak mısın?”

“Tabii ki, her zaman,” dedim.

Başını salladı.

“Kuzenlerim konusunda şu anda karar vermek zorunda mıyım?” diye sordu.

“Şu anda hiçbir konuda karar vermek zorunda değilsin.”

Başka bir şey söylemedi. Babasının eve gelmeyeceğini anlıyordu, anlayabildiği kadarıyla. Ama bu konuda konuşmak istemiyordu, henüz yapamazdı. Onsuz her şeyin nasıl olacağı, nasıl

hissedeceği konusunda benimle birlikte yol almak istemiyordu. Zaten bunun da şu anda olmasına gerek yoktu.

Derin bir nefes aldım ve yapılması gereken her şeyi hemen düşünmemeye çalıştım. Artık hayatımıza devam etmek için birbiri ardına atmamız gereken adımlar olacaktı. Jules ve Max bizi havaalanından alacaktı, buzdolabımız bugün için yiyeceklerle doluydu, akşam yemeği masada bekliyordu. Ancak bu şeylerin, tekrar normal hissetmeye başlayana kadar her gün gerçekleşmeye devam etmesi gerekecekti.

Ve gerçekleşmesini engelleyemeyeceğim şeyler de vardı, örneğin bundan birkaç hafta (ya da birkaç ay) sonra, Bailey iyileşme yolunda ilerlerken ve ben kendimi düşünmek için ilk sakin anımı yaşarken olacaklar. Bu duraklama anında, kişisel kayıplarımın gerçekliğiyle, telafisi mümkün olmayan şeylerle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Sadece kendime ve Owen'a odaklanacağım, kaybettiğim ve onsuz kaybetmeye devam edeceğim şeyleri düşünceğim bir zaman olacaktı.

Dünya yeniden normale döndüğünde, onun kaybından duyduğum kederin üzerime çökmesine izin vermemek için her şeyimi ortaya koymam gerekecekti.

Tuhaf bir farkındalık beni umutsuzluğa kapılmaktan alı koydu. Aklımda yeni yeni şekillenmeye başlayan soruya yanıt verdi: Eğer bilseydim, burada olur muydum? Eğer Owen bana bu geçmişe sahip olduğunu baştan söyleseydi, beni neye doğru yürüdüğüm konusunda uyarsaydı, yine de onu seçer miydim? Şu anda bulunduğum yere gelmeyi seçer miydim? Bu bana, anemin gidişinden kısa bir süre sonra, tam olarak bulunduğum yere ait olduğumu fark ettiğimde büyükbabamın sağladığı o lütf anını hatırlattı. Ve o anda, güçlü bir anlayış içimde yoğun bir sıcaklık gibi dalgalandı. *Evet. Hiç tereddüt etmeden.* Owen bana

söyleseydi bile, her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilseydim bile. Evet, yine bunu seçerdim. Ve bu beni ayakta tuttu.

“Neden bu kadar uzun sürdü?” dedi Bailey. “Neden hâlâ yola çıkmıyoruz?”

“Bilmiyorum. Sanırım uçuş görevlisi pistteki yedek uçakla ilgili bir şeyler söyledi,” dedim.

Başını salladı ve kollarını kendine sardı, üşümüş ve mutsuzdu, tişörtü uçağın soğuk havasına karşı koyamıyordu. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Yine.

Ama bu sefer hazırlıklıydım. İki yıl önce ya da iki gün önce hazır değildim. Ama şimdi, görünüşe göre durum farklıydı. Çantama uzandım ve Bailey’nin en sevdiği yün kapüşonluyu çıkardım. Bu an için hazır olsun diye el çantama koymuştum.

İlk defa ona ihtiyacı olan şeyi nasıl vereceğimi biliyordum.

Elbette büyük bir ihtiyaç değildi. Yakınından bile geçmezdi. Ama kazağını aldı, giydi, dirseklerini avuçlarıyla ısıttı.

“Teşekkürler,” dedi.

“Sorun değil,” dedim.

Uçak birkaç metre ileri ve sonra geri hareket etti. Ardından yavaşça pistte hareket etmeye başladı.

“İşte gidiyoruz,” dedi Bailey. “Nihayet.”

Yola çıkmış olmanın rahatlığıyla koltuğuna geri yaslandı. Gözlerini kapattı ve dirseğini ortak kol dayama yerimize koydu.

Dirseği oradaydı, uçak hızlanıyordu. Ben de dirseğimi oraya koydum. İkimizin de birbirimizden uzaklaşmak yerine bilinçsizce yakınlaştığımızı hissettim.

Olması gereken buymuş gibi hissediyordum.

Bir başlangıç.

Beş Yıl Sonra. Ya da Sekiz. Belki On.

Los Angeles'taki Pasifik Tasarım Merkezi'nde, yirmi bir diğer zanaatkâr ve üreticiyle birlikte İlk Bakış sergisine katılmıştım. Bize sağladıkları sergi salonunda beyaz meşe parçalardan oluşan yeni bir koleksiyonun (çoğunlukla mobilya, birkaç kâse ve daha büyük parçalar) tanıtımını yapıyordum.

Bu sergiler potansiyel müşterilere ulaşmak için harikaydı ama aynı zamanda bir tür yeniden buluşma görevi görüyordu ve çoğu buluşma gibi biraz da eziyetliydi. Birçok mimar ve meslektaşım merhaba demek ve hasret gidermek için yanıma geliyordu. Havadan sudan konuşmak için elimden geleni yapıyordum ama kendimi yorgun hissetmeye başlamıştım. Saat akşam 6'ya doğru ilerledikçe, insanlara bakmak yerine yanlarından geçip gittiğimi hissetmeye başladım.

Bailey'nin akşam yemeği için benimle buluşması gerekiyordu, bu yüzden çoğunlukla onun gelip gelmediğine bakıyordum, sergideki günü sonlandırmak için bir bahanem olduğu için heyecanlıydım. Yeni çıkmaya başladığı Shep adında bir yatırım uzmanını getirecekti (Yatırım uzmanı mı? Eksi iki puan.) ama ondan hoşlanacağıma bahse girmişti. *O öyle biri değil*, demişti.

Bunu derken finans sektöründe çalışmasından mı yoksa Shep ismine sahip olmasından mı bahsettiğinden emin olamadım. Her iki durumda da yeni erkek arkadaşı, daha az rahatsız

edici bir ismi (John) olan ve işsiz olan son erkek arkadaşına bir tepki gibi görünüyordu. Yirmili yaşlarda flört etmek böyle bir şeydi ve düşündüğü şeyler bunlar olduğu için mutluydum.

Artık Los Angeles'ta yaşıyordu. Ben de burada yaşıyordum, okyanustan çok uzakta değildim ve Bailey'ye de yakındım.

Bailey liseden mezun olur olmaz yüzen evi satmıştım. Bunun bizi takip eden, Owen'ın geri dönmesi halinde saldırmak için bekleyen karanlık figürlerden kurtulduğumuz anlamına geldiği yanılsamasına kapılmadım. Risk alıp bizi görmeye gelme ihtimaline karşı hâlâ izlediklerinden eminimdim. Owen dönse de dönmese de sanki hep izliyorlarmış gibi hareket ediyordum.

Bazen onları gördüğümü sanıyordum, bir havaalanının bekleme salonunda ya da bir restoranın dışında, ama elbette kim olduklarını bilmiyordum. Bana bir saniyeden fazla bakan herkesin profilini çıkarıyordum. Bu, çok fazla insanın bana yaklaşmasına izin vermeme engelliyordu ki bu kötü bir şey değildi. Zaten ihtiyacım olan kişilere sahiptim.

Bir kişi hariç.

Bir adam omuzlarında sırt çantasıyla, gelişigüzel bir şekilde galeriye girdi. Dağınık saçları kısa kesilmiş ve koyu renkti, burnu kırılmış gibi yamuktu. Düğmeli bir gömlek giymişti, gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve ellerine, parmaklarına doğru bir örümcek gibi uzanan dövmeleleri ortaya çıkmıştı.

İşte o zaman hâlâ taktığı evlilik yüzüğünü fark ettim. Onun için yaptığım yüzük. İnce meşe tasarımı başkaları tarafından fark edilmeyebilirdi ama ben onu tanımıştım. Her zamanki halinden çok uzak görünüyordu. O da vardı. Ama belki de göz önünde olup bir yandan da insanlardan saklanmanız gerektiğinde yaptığınız şey buydu. Merak ettim. Sonra da acaba bu o değil mi diye düşündüm.

Onu ilk kez gördüğümü sandığım an bu değildi. Sanırım onu her yerde görüyordum.

O kadar telaşlıydım ki elimdeki kâğıtları düşürdüm, her şey yere saçıldı.

Bana yardım etmek için eğildi. Gülümsemedi, bu onu ele verirdi. Elime bile dokunmadı. Bu muhtemelen ikimiz için de çok fazla olurdu.

Bana kâğıtları uzattı.

Ona teşekkür etmeye çalıştım. Yüksek sesle mi söylemeliydim? Bilmiyordum.

Belki de. Çünkü başını salladı.

Sonra ayağa kalktı ve geldiği yöne doğru gitmeye hazırlandı. Ve işte o zaman bana sadece kendisinin söyleyebileceği o tek şeyi söyledi.

“Geçmişte kalmış adamlar seni hâlâ seviyor,” dedi Owen. Bunu söylerken bana bakmıyordu, sesi kısıktı.

Bu onun merhaba deme şekliydi.

Ve de vedalaşma şekli.

Tenim yanmaya başladı, yanaklarım kıpkırmızı oldu. Ama hiçbir şey söylemedim. Bir şey söyleyecek zaman yoktu. Omuz silkti ve sırt çantasını omzuna astı. Sonra kalabalığın içinde kayboldu. Ve işte bu kadardı. O artık başka bir standın yolunu tutan başka bir tasarım bağımlısıydı.

Gidişini izlemeye cesaret edemedim. Ona doğru bakmaya cesaret edemiyordum.

Gözlerimi yere indirip kâğıtları düzenliyormuş gibi yaptım ama üzerimden yayılan sıcaklık elle tutulur bir haldeydi; o anda yeterince dikkat eden biri varsa, tenimde, yüzümde kalan o şiddetli kırmızılığı görebilirdi. Dikkat etmesinler diye dua ediyordum.

Kendimi yüze kadar saymaya zorladım, sonra yüz elliye kadar.

Sonunda başımı kaldırıp baktığımda gördüğüm Bailey oldu. Bu beni hemen sakinleştirdi, toparladı. Bailey, Owen'ın gittiği yönden bana doğru yürüyordu. Gri yün elbisesini ve platformlu Converse'lerini giymişti, uzun kahverengi saçları sırtının yarısına kadar iniyordu. Owen yanından mı geçmişti? Onun ne kadar güzelleştiğini kendi gözleriyle görmüş müydü? Kendinden ne kadar emin olduğunu? Gördüğünü umdum. Aslında hem öyle olmasını hem de olmamasını umuyordum. Sonuçta hangi yol onu hayatta tutacaktı?

Derin bir nefes aldım ve ona baktım. Yeni erkek arkadaşı Shep'le el ele yürüyordu. Çocuk bana bir selam verdi, eminim şirin olduğunu düşünüyordu. Ama değildi.

Ama onlar yürürken gülümsedim. Nasıl gülümsemeyecektim ki? Bailey de gülümsüyordu. Bana gülümsüyordu.

"Anne," dedi.

Teşekkür

Bu kitap üzerinde çalışmaya 2012 yılında başladım. Birçok kez bir kenara bıraktım ama bir türlü vazgeçemedim. Her defasında zekice yönlendirmeleriyle, anlatmak istediğim hikâyeyi bulmama yardımcı olan Suzanne Gluck'a minnettarım.

Marysue Rucci, isabetli düzeltmelerin ve bilgece yorumların bu romanı her yönden güzelleştirdi. Bir yazarın umabileceği en iyi ortak, hayalimdeki editör ve çok sevgili dostum olduğun için teşekkür ederim.

Simon & Schuster'daki muhteşem ekibe minnettarım: Dana Canedy, Jonathan Karp, Hana Park, Navorn Johnson, Richard Rhorer, Elizabeth Breeden, Zachary Knoll, Jackie Seow, Wendy Sheanin, Maggie Southard ve Julia Prosser; ve WME'den Andrea Blatt, Laura Bonner, Anna Dixon ve Gabby Feters'a.

Sylvie Rabineau, ilk kitaptan beri bu işte beraberiz, ilk günden beri. En güvendiğim danışmanım, Jacob'ın "Sylv"i ve gezegendeki en sevdiğim insanlardan biri olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Katherine Eskovitz ve Greg Andres'e hukuki uzmanlıkları için, Simone Puglia'ya harika bir Austin rehberi olduğu için ve Niko Canner ile Uyen Tieu'ya masamın üzerinde duran ve Hannah'ya ilham veren muhteşem ahşap kâse için teşekkür borçluyum.

Birçok taslağı okuduğunuz (son sekiz yıl boyunca!) ve diğer paha biçilmez yardımlarınız ve görüşleriniz için teşekkür ederim: Allison Winn Scotch, Wendy Merry, Tom McCarthy, Emily Usher, Stephen Usher, Johanna Shargel, Jonathan Tropper, Stephanie Abram, Olivia Hamilton, Damien Chazelle, Shauna Seliy,

Dusty Thomason, Heather Thomason, Amanda Brown, Erin Fitchie, Lynsey Rubin, Liz Squadron, Lawrence O'Donnell Jr, Kira Goldberg, Erica Tavera, Lexi Eskovitz, Sasha Forman, Kate Capshaw, James Feldman, Jude Hebert, Kristie Macosko Krieger, Marisa Yeres Gill, Dana Forman ve Allegra Caldera. Lauren Levy Neustadter, Reese Witherspoon, Sarah Harden ve Hello Sunshine'daki inanılmaz ekibe özel olarak teşekkürlerimi sunarım. Bu kitaba olan inancınız bir rüyanın gerçekleşmesinden başka bir şey değildi.

Dave ve Singer ailelerine ve harika arkadaşlarıma da sonsuz sevgileri ve destekleri için en içten şükranlarımı sunuyorum. Ve okuyuculara, kitap gruplarına, kitapçılara, arkadaşlıklarını yanımda hissetmekten büyük mutluluk duyduğum kitapseverlere...

Son olarak, hayatımdaki adamlara.

Josh, sana ilk olarak ne için teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Muhtemelen bana olan inancın olmasaydı bu romanın nasıl var olamayacağından (gerçekten olmazdı) ya da birlikte geçirdiğimiz on üç yıldan sonra bile sana nasıl bu kadar derinden âşık olduğumdan başlamalıyım. Ancak kahveyle başlasam sorun olur mu? Yaptığın kahvelere gerçekten bayılıyorum. Ve sana olan sevgim mümkün olan tüm ölçülerin ötesinde.

Jacob, benim eşsiz, koca yürekli, bilge, komik küçük adamım. Sen bu dünyaya geldiğinde ben yeniden doğdum. Ve şimdi bana öğrettiğin her şey için minnettarım ve kendimi çok daha alçakgönüllü hissediyorum. Sana her gün söylemediğim ne söyleyebilirim ki evlat? Hayatımın en büyük nimeti senin annen olmak.

Yazar Hakkında

Laura Dave, “*Sekiz Yüz Üzüm*” ve “*Merhaba Gün Işığı*” gibi çok satan ve büyük övgüler alan romanlarıyla tanınan oldukça başarılı bir yazardır. Kitapları on sekiz ülkede yayımlanmış ve aralarında “*The Last Thing He Told Me*”nin de bulunduğu beş kitabı film ve televizyon dizilerine uyarlanmak üzere seçilmiştir. Halen Santa Monica, California’da yaşamaktadır.